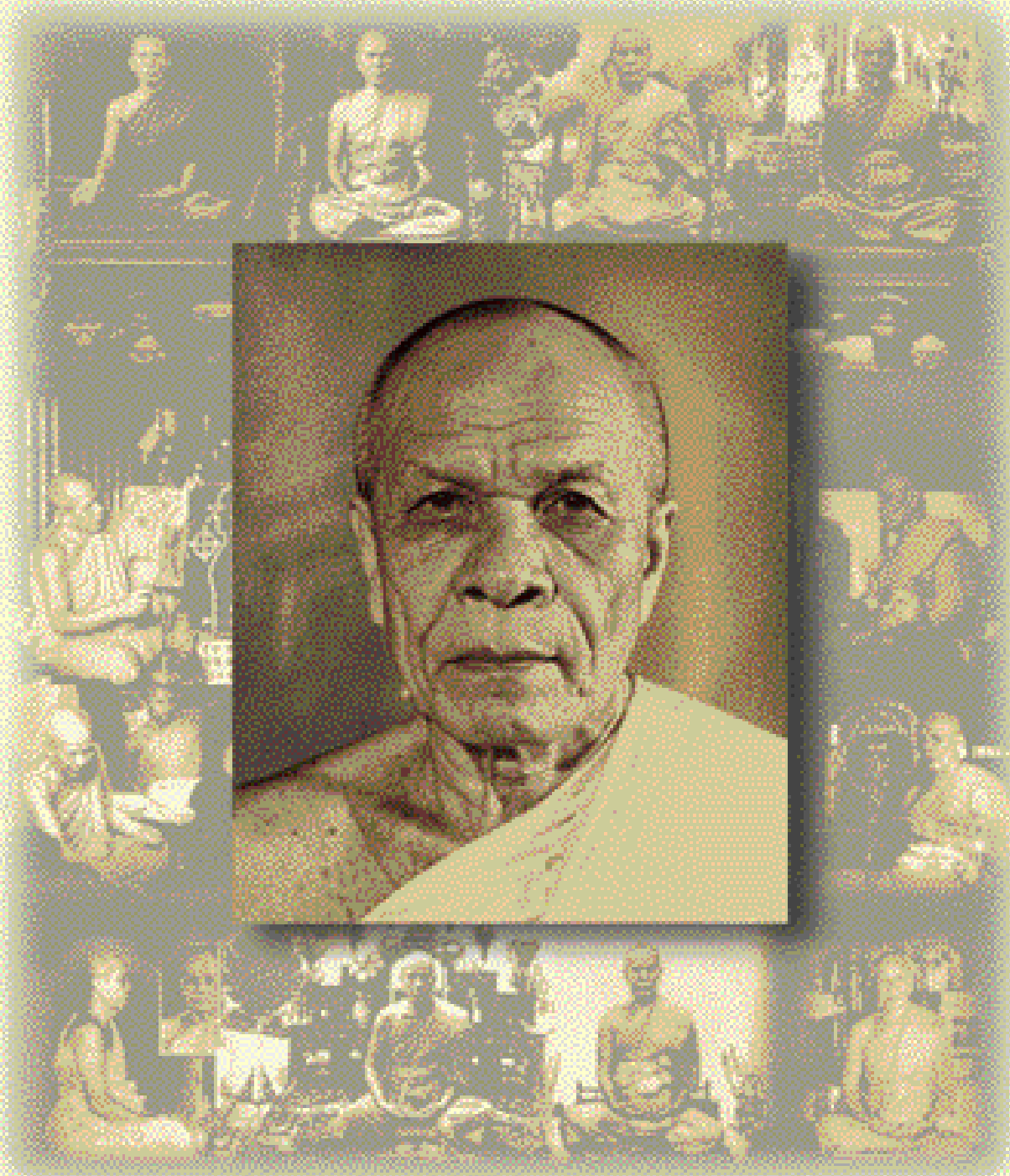

ตามรอย
พระมงคลเทพมุนี
(หลวงพ่อดาวดึงส์)
โดย วโรพร

“หยุด เป็นตัวสำเร็จ”

รูปหล่อทองคำ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

(2) ตามรอยพระมงคฺลเทพมุนี

๑. บ้านเกิดของพระมงคฺลเทพมุนี (สด จันทสโร) ในปัจจุบัน
- ๒-๔ คลองบางอีแต่น อ.สามพราน จ.นครปฐม
๕. อุโบสถ วัดสองพี่น้อง
๖. วัดสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี

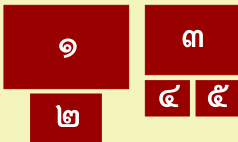
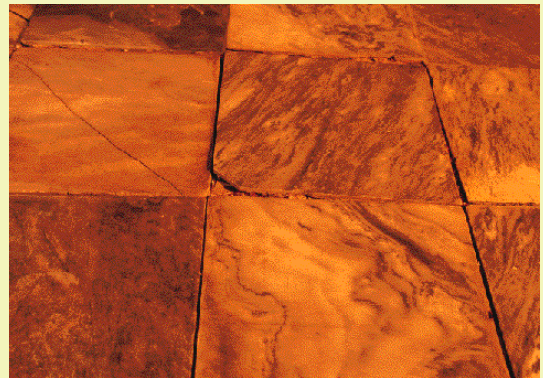
๑
๒
๓
๔

๕

(4) ตามรอยพระมหากษัตริย์

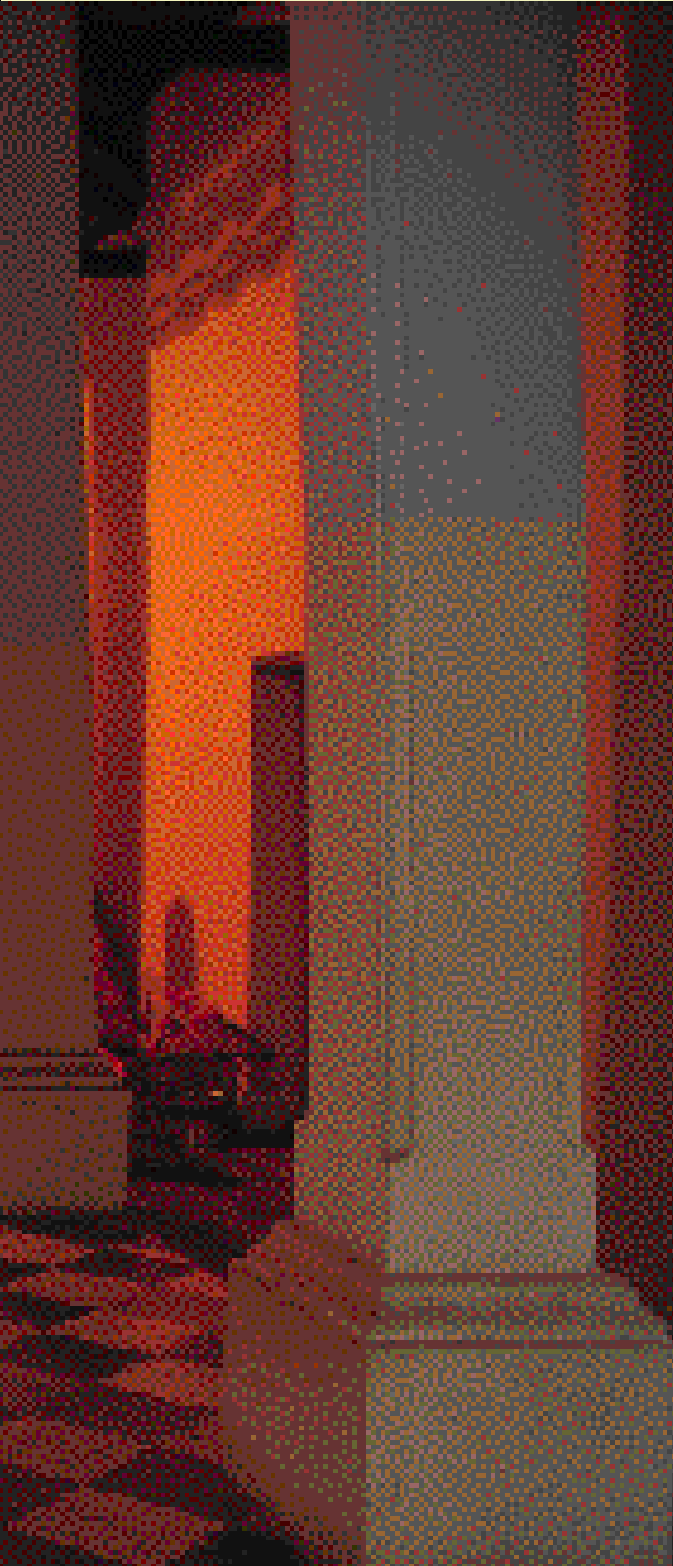

- ๑-๒. อุโบสถ วัดโมสถ์, บน ต.บางคูเวียง จ.นนทบุรี สถานที่ที่หลวงพ่อวัดปากน้ำเข้าถึงธรรม
๓. ทิวทัศน์ของวัดอรุณราชวราราม มองจากวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม
๔. ศาลาทำน้ำวัดโมสถ์, บน
๕. แผ่นหินในอุโบสถ วัดโมสถ์, บน มองเห็นรอยแยกที่มีมดขี้นขึ้นมา

(6)ตามรอยพระมหากษัตริย์.....

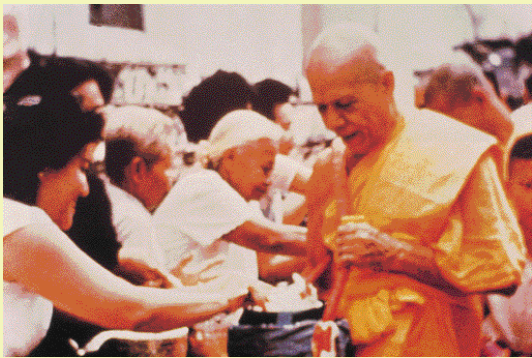
๑. พระประธานภายในอุโบสถ วัดบางปลา
๒. อุโบสถ วัดบางปลา
๓. กุฏิหน้าสุดเป็นกุฏิที่หลวงพ่อดปากน้ำเคยมาพัก
อยู่ที่วัดบางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม สถานที่แห่ง
แรกที่หลวงพ่อดปากน้ำได้สอนธรรมจนมีผู้เข้าถึง
ธรรมกาย เป็นพยานยืนยันวิชาธรรมกายที่ท่านค้นพบ

(8) ตามรอยพระมงคลเทพมุนี

(10) ตามรอยพระมงคลเทพมุนี

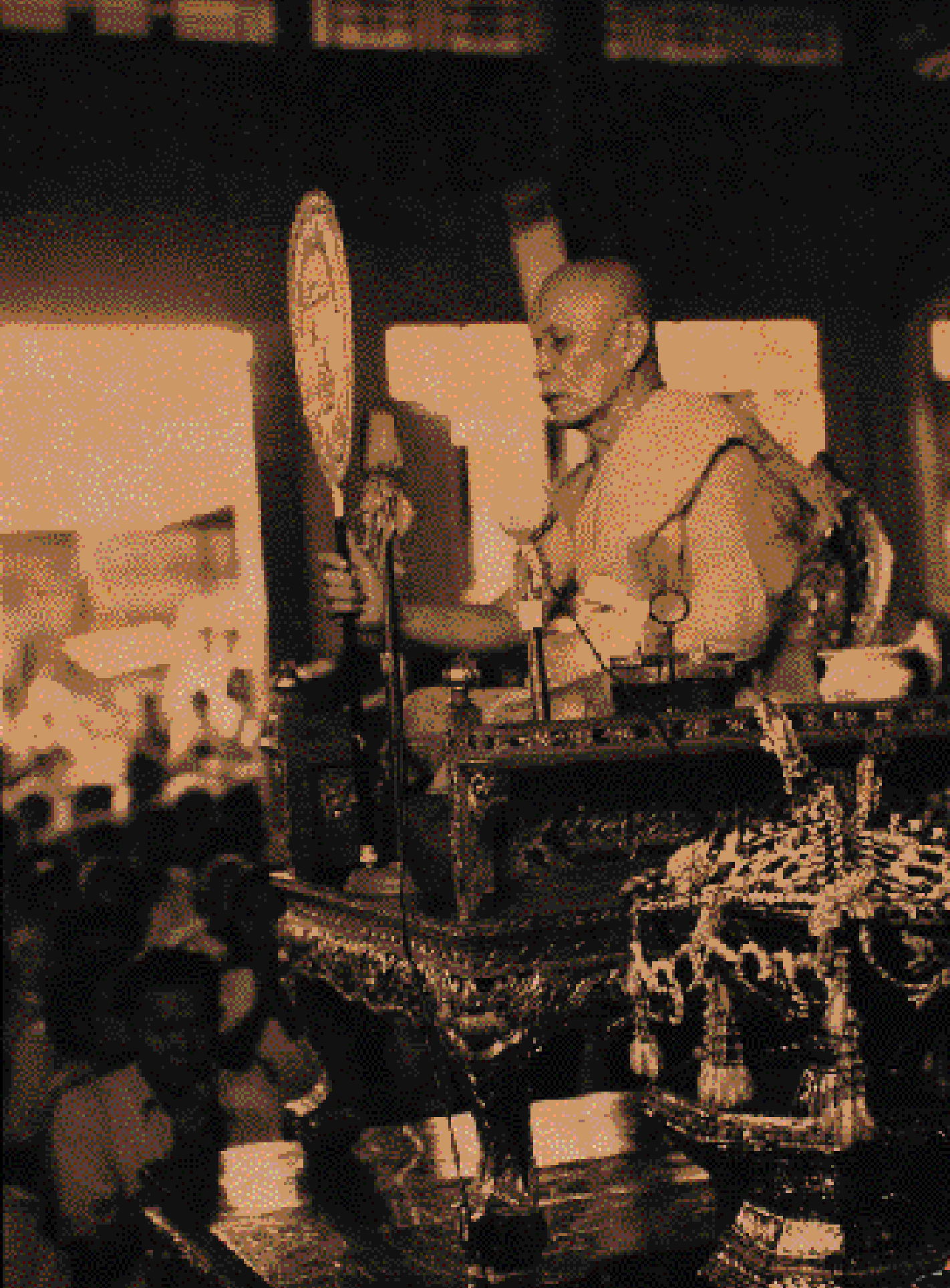

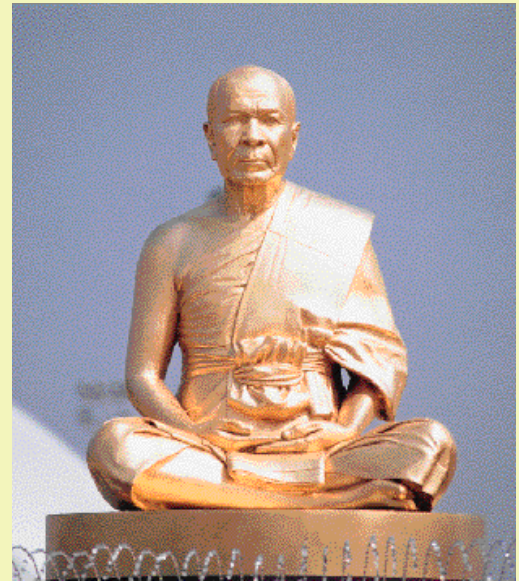
(12) ตามรอยพระมงคลเทพมุนี

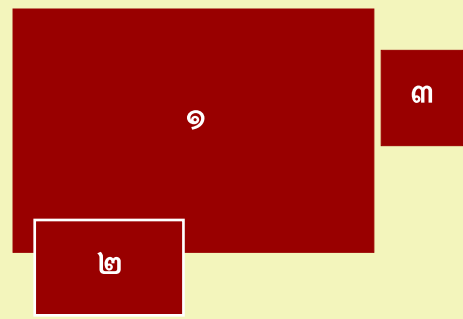
(บน) วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ในปัจจุบัน

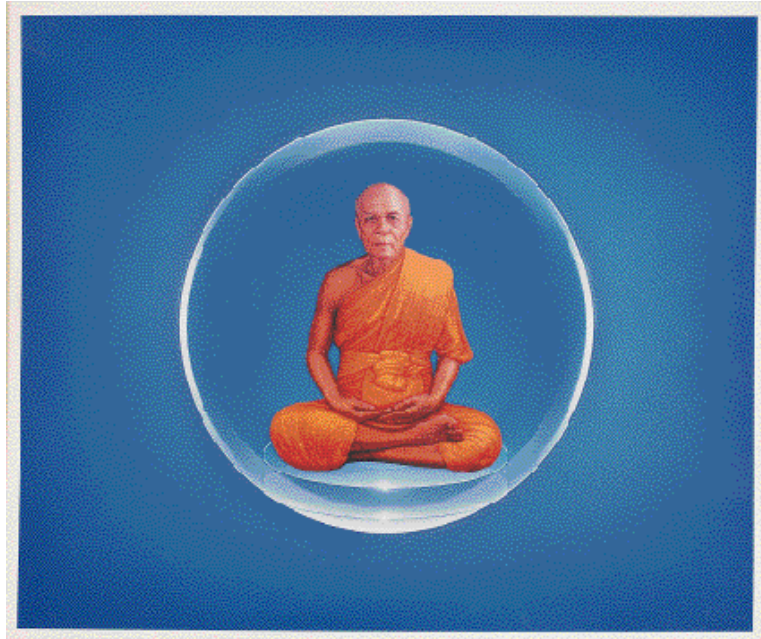
๑. สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า อาจารย์ เจ้าอาวาส วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านซึ่งทวินดาชื่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดิ่งมชโย) และ พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตวิโว) เททองหล่อรูปเหมือนทองคำพระมงคลเทพมุนี
๒. คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง เททองหล่อรูปเหมือนทองคำพระมงคลเทพมุนี
๓. รูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี (ปัจจุบันประดิษฐานอยู่ที่ “ห้องปัญญา” อาคารสำนักงานใหญ่ มูลนิธิธรรมกาย)

(16) ตามรอยพระมงคลเทพมุนี

สาธุชนนับแสนร่วมสักการบูชารูปหล่อทองคำ
พระมงคลเทพมุนี

“ เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว
พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
อ้ายที่อยาก มั่นก็หลอก
อ้ายที่หยอก มั่นก็ลวง
ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย
เลิกอยากลาหยอก รีบออกจากกาม
เดินตามชั้นธัมมเรื่อยไป
เสร็จกิจสืบทก ไม่ตกกันดาร
เรียกว่านิพพานก็ได้ ”

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
หลวงพ่อดาวดึงส์ ภาชีเจริญ
ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

คำนำในการจัดพิมพ์

ในวาระวันครบรอบวันเข้าถึงธรรมของพระเดชพระคุณพระมิ่งมงคลเทพมุนี ในวันเพ็ญ เดือนสิบ ตรงกับวันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

คณะผู้จัดทำได้นำเรื่องราวของพระเดชพระคุณพระมิ่งมงคลเทพมุนี ที่ “วโรพร” ได้เรียบเรียงตีพิมพ์ไว้ในวารสารกัลยาณมิตร จัดพิมพ์รวมเป็นเล่ม เพื่อเป็นการประกาศคุณและระลึกถึงพระคุณของพระเดชพระคุณท่านในโอกาสวันเข้าถึงธรรมในปีนี้

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการสร้างบารมีของพระเดชพระคุณพระมิ่งมงคลเทพมุนี สืบทอดมาถึง คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และมาสู่ยุคที่มี พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ เป็นผู้นำอยู่ที่วัดพระธรรมกาย เนื้อหาภายในหนังสือไม่ได้เก็บรายละเอียดแบบที่เคยได้ยินได้ฟังจากการเทศน์การเล่าในหลายสถานที่มาได้หมด คงเป็นเพียงบทสรุปย่อให้เห็นแนวทางการสร้างบารมีของหมู่คณะเราเท่านั้น

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะได้เป็นสื่อไปถึงหมู่คณะที่กระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ ด้วย หากท่านได้อ่านได้รับรู้ปฏิปทาการสร้างบารมีของพระเดชพระคุณพระมิ่งมงคลเทพมุนี แล้วโปรดทราบบัณฑิตว่า “เราคอยท่านอยู่”

หนังสือเล่มนี้เป็นเสมือนเทียนเล่มน้อย เป็นไฟส่องหอคอยที่เป็นสัญลักษณ์ให้รู้ว่า “พวกเราอยู่กันที่นี่” เราอยู่ตรงนี้ คอยท่านผู้เป็นนักรบกล้า เพื่อมาสร้างบารมีไปสู่ที่สุดแห่งธรรมด้วยกัน

คำนำผู้เรียบเรียง

ตามรอยพระมิ่งคลเทพมณี (หลวงพ่อดาวตกน้ำ) นี้เป็นการรวบรวมหลักฐานที่เนื่องด้วยประวัติชีวิตของท่านตามข้อมูลที่มีปรากฏอยู่เก่าแล้ว เพื่อให้บุคคลในรุ่นปัจจุบันที่จะศึกษาประวัติของหลวงพ่อดาวตกน้ำมีความเข้าใจถูกต้อง ลึกซึ้ง กว้างยิ่งขึ้นไปอีก

หนังสือเล่มนี้จะเข้าใจง่ายขึ้น ถ้าผู้อ่านได้เคยศึกษาประวัติชีวิตของหลวงพ่อก่อน จึงได้รวมประวัติชีวิตของหลวงพ่อก่อน ที่เขียนโดยหลวงพ่อก่อนมาไว้ในหนังสือเล่มนี้ด้วย ส่วนประวัติของหลวงพ่อก่อนที่เขียนโดย สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถร) สมัยดำรงสมณศักดิ์เป็น พระธรรมวโรดม นั้น ไม่ได้รวมมาด้วย เพราะมีจำนวนหน้ามากจะทำให้หนังสือนี้หนาเกินไป

ความตั้งใจที่จะทำหนังสือนี้ ก็เพราะความใคร่อยากจะรู้ของผู้เรียบเรียงที่อ่านประวัติของหลวงพ่อก่อนจากหนังสือหลายเล่มแล้ว อยากจะเห็นสถานที่จริง อยากจะรู้ประวัติของท่าน ที่เป็นไปตามระยะเวลา จึงได้ลองเปรียบเทียบเหตุการณ์จากหนังสือหลายๆ เล่ม ล้มพันกันตามเวลาที่เกิดขึ้น เกิดเป็นเนื้อหาจำนวนหนึ่งสร้างความเข้าใจในชีวิตของหลวงพ่อดาวตกน้ำให้กับผู้เรียบเรียงเอง จึงคิดว่าอาจจะมียุคคนที่มีความต้องการรู้ประวัติของหลวงพ่อก่อนเช่นเดียวกับผู้เรียบเรียงบ้าง จึงนำสิ่งที่ได้เรียบเรียงไว้รวมเป็นเล่ม อาจจะได้เป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจ

เมื่อได้จัดส่งต้นฉบับไปยังวารสารกัลยาณมิตร ก็ได้รับการตอบรับจัดพิมพ์ลงในวารสารตั้งแต่ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ เป็นต้นมา ในครั้งนี้จึงได้รวบรวมจัดพิมพ์เป็นเล่ม พร้อมกับได้แก้ไข ปรับปรุง และเพิ่มเติม ในบางตอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไปด้วย

ขออำนาจบุญกุศลที่เกิดจากการค้นคว้า เรียบเรียงประวัติพระเดชพระคุณพระมิ่งคลเทพมณี (หลวงพ่อดาวตกน้ำ) ด้วยความเคารพนี้ ขอให้เหล่าพี่น้องนักสร้างบารมีที่เกิดมาเพื่อทำหน้าที่ไปถึงที่สุดแห่งธรรม ได้กลับมาพบเจอกันอีกครั้ง รวมพลังกันเป็นหนึ่ง ร่วมสร้างบารมีอย่างไม่มีข้อแม้ ไม่มีเงื่อนไข ให้อุปสรรคใดๆ มลายหายสูญสิ้น ให้เกิดอยู่ในดินแดนที่เจริญรุ่งเรืองด้วยวิชชาธรรมกาย ได้มีโอกาสส่งเสริม สนับสนุนโครงการวิชชาธรรมกายทุกๆ โครงการ ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายไปทุกภพทุกชาติ ตราบวันถึงที่สุดแห่งธรรม เทอญ

วโรพร

๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

สารบัญ

คำนำในการจัดพิมพ์ -----	๒
คำนำผู้เรียบเรียง -----	๓
ประวัติชีวิตพระมิ่งมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) -----	๕
ตอนที่ ๑ บทเบื้องต้นของปูชนียจารย์แห่งสุวรรณภูมิ -----	๑๑
ตอนที่ ๒ เรือข้ามกระดาน -----	๑๙
ตอนที่ ๓ พ่อค้าเรือข้าว -----	๒๑
ตอนที่ ๔ แผนที่การเดินทาง -----	๒๕
ตอนที่ ๕ วันที่เริ่มทำวิชา -----	๒๙
ตอนที่ ๖ จากวันเช้าถึงธรรม ถึงวันอยู่วัดปากน้ำ -----	๓๓
ตอนที่ ๗ คลองบางอีแพ่น -----	๓๙
ตอนที่ ๘ เมื่อเริ่มอยู่วัดปากน้ำ -----	๔๓
ตอนที่ ๙ เหตุการณ์บ้านเมือง -----	๔๙
ตอนที่ ๑๐ ความตั้งใจในการเผยแผ่วิชาธรรมกาย -----	๕๕
ตอนที่ ๑๑ ในความหมายของคำว่า “หยุด” -----	๖๑
ตอนที่ ๑๒ ทางสายกลาง (๑) -----	๖๙
ตอนที่ ๑๓ ทางสายกลาง (๒) -----	๗๕
ตอนที่ ๑๔ ในทางสายกลาง -----	๘๑
ตอนที่ ๑๕ ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน -----	๘๗
ตอนที่ ๑๖ ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ -----	๙๓
ตอนที่ ๑๗ กายในกาย -----	๑๐๑
ตอนที่ ๑๘ ธรรมกาย -----	๑๐๙
ตอนที่ ๑๙ นิพพาน -----	๑๑๗
ตอนที่ ๒๐ มาร (๑) -----	๑๒๕
ตอนที่ ๒๑ มาร (๒) -----	๑๓๙
ตอนที่ ๒๒ เป้าหมายปลายทาง -----	๑๔๗
ตอนที่ ๒๓ ไปสู่เป้าหมาย -----	๑๕๕
ตอนที่ ๒๔ ตามรอยพระมิ่งมงคลเทพมุนี -----	๑๖๕

ประวัติชีวิตของ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

(พระเดชพระคุณเป็นผู้นำตนเอง)

ชาติภูมิเดิมเป็นพ่อค้า เข้าตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านหมู่เหนือของวัดสองพี่น้อง คือทิศใต้ของวัด แต่ต่างฝั่งกับวัด วัดอยู่ตะวันออกเฉียงเหนือ บ้านอยู่ ตะวันตกเฉียงใต้ มีคลองกั้นระหว่างวัดกับบ้าน คำขายมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปีเศษๆ นับตั้งแต่บิดาล่วงไป ก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงมารดามาจน ถึงอายุ ๑๙ ปี

ตรงนี้ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตาย ด้วยมามีอุปสรรคเกิดขึ้นในระหว่างขาย ข้าว แล้วนำเรือเปล่ากลับบ้าน เข้าลัดที่คลองบางอีแทน เหนือตลาดใหม่ แม่น้ำนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในลัดนี้ไม่สู้ไถลนัก แต่พวกโจรชุกชุม แต่พอเข้าลัดไปเล็กน้อย ก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า

“คลองก็เล็ก โจรก็ร้าย ท้ายเรือเข้าก็ไล่เสียดกับฝั่ง ไม่ต่ำไม่สูงกว่ากัน เท่าไรนัก นำหวาดเสียวอันตราย เมื่อโจรมาก็ต้องยิง หรือทำร้ายคน

ท้ายก่อน ถ้าเขาทำเราเสียได้ก่อน ก็ไม่มีทางที่จะสู้เขา ถ้าเราเอาอาวุธปืนแปดนัดไว้ทางหัวเรือ แล้วเราไปถือเรือทางลูกจ้างเสีย เมื่อโจรมาทำร้าย เราก็จะมีทางสู้ได้บ้าง”

คิดดังนี้แล้ว ก็เรียกลูกจ้างที่ถือเรือแถบทรายมาถือท้าย เราออกไปต่อแทน ถือเรือไปก็คิดไป เรือก็เดินเข้าหาที่เปลี่ยวหนักขึ้นทุกที ความคิดก็ถี่ขึ้นว่า

“ลูกจ้างที่เราจ้างมานี้ คนหนึ่งก็ไม่กี่บาท เพียง ๑๑ บาท หรือ ๑๒ บาทเท่านั้น ส่วนตัวเราเป็นเจ้าของทรัพย์ทั้งเรือหมด ส่วนตายจะให้ลูกจ้างตายก่อนไม่ถูก เอาเปรียบลูกจ้างมากเกินไป ไม่สมควร”

ถ่อไปก็คิดไปดังนี้ และคิดถี่หนักเข้า ก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกไป

“เราเป็นเจ้าของ ให้เราตายก่อนดีกว่า จึงจะสมควร”

คิดตกลงแล้ว ก็เรียกลูกจ้างให้มาถือ ตัวก็หยิบปืนแปดนัดที่เอาไปไว้ข้างหัวเรือ มาไว้ใกล้ตัวข้างท้ายเรือ ก็ถือท้ายเรือไป

ใกล้ออกจากลัดเต็มติ น้ำก็ขึ้น เรือข้าวที่หนักก็ตามหัวน้ำขึ้น ลวนเข้ามา ประดงกันแน่น จีนก็ส่งเสียงแต่ว่า “ตู้อ่า” ประดงกันแน่น ออกก็ไม่ได้ เข้าไปก็ไม่ได้ น้ำก็น้อย เลยต่างฝ่ายต่างก็ต้องปักหลักกรานหน้า จอดกันนิ่งอยู่ เราเป็นคนท้าย ผ่านพันอันตรายมาแล้ว ก็มาคิดว่า

“การหาเงินหาทองนี้ลำบากจริงๆ เจียวหนา บิดาของเราที่หามาตั้งนี้ เราก็หาซ้ารอยบิดา ตามบิดาบ้าง เงินแลทองที่หากันทั้งหมดด้วยกันนี้ ต่างคนก็ต่างหา ไม่มีเวลาหยุดด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่เร่งรีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคนต่ำและเลว ไม่มีใครนับถือแลคบหา เข้าหมู่เขาก็อายเขา เพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เทียมหน้าเทียมบ่าเทียมไหล่กับเขา

ปรุพชนต้นสกุลของเราก็ทำมาตั้งนี้ เหมือนๆ กันจนถึงบิดาของเรา แลตัวของเราบัดนี้ ก็บัดนี้ปรุพชนแลบิดาของเราไปทางไหนหมด ก็ปรากฏแก่ใจว่าตายหมดแล้ว แล้วตัวของเรานี้ ก็ต้องตายเหมือนกัน”

แต่พอคิดถึงตายขึ้นมาตั้งนี้แล้ว ใจก็ชักเสียวๆ นึกถึงความตายที่จะมาถึงตัว โดยไม่มีสงสัยเลย

“เราต้องตายแน่ๆ บิดาเราก็มาล่องข้าว ขึ้นจากเรือข้าวก็เจ็บมาจากตามทางแล้ว

ขึ้นจากเรือข้ามไม้ได้ก็วันก็ถึงแก่กรรม เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว เราที่ช่วยพยาบาลอยู่ ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่งแลร่างกายของแก เราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเราแลพี่น้องของเราที่เนื่องด้วยแก ตลอดถึงมารดาของเราก็อยู่ ไม่เห็นมีอะไรเลยที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่าต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่”

เมื่อคิดตกลงใจดังนี้แล้ว ก็ลองทำเป็นตายดู นอนแผ่ลงไปที่ท้ายเรือนั้น แล้วก็ทำตาย ตายแล้วทำไปหาคนที่ เป็นญาติบ้าง พี่น้องบ้าง เพื่อนที่ซอบกันบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็เอาก้อนดินบ้าง ไม้บ้าง โยนหรือปาเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็น ตัวเรา เขาก็ต้องบอกผีโยนมาหรือปาเข้ามา ไปหาคนโน้นก็ไม่เห็น มาหาคนนี้ก็ไม่มี เห็น คิดไปดังนี้แหละจนเปลोटตัว แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมา ก็รีบลุกขึ้นจุดธูปอธิษฐานในใจของตัวเองว่า

“ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้ว ไม่สึกจนตลอดชีวิต”

ตรงนี้บวชจริงมาเสียแต่อายุ ๑๙ ปี เศษแล้ว ตั้งแต่นั้นก็ประกอบอาชีพตามปกติของพ่อค้า จนอายุครบ ๒๒ โดยปีแล้วก็ปรารภถึงการบวช

ในปีนั้น พอถึงเดือน ๘ ข้างขึ้น ก็ขนข้าวลงเรือเต็มลำตีแล้ว ก็บอกกับลูกจ้างให้นำเอาข้าวไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ฝึกหัดเบื้องต้นแห่งการอุปสมบทในสำนักพระปลัดยัง ผู้เป็นหลวงตาของตัว ซึ่งเป็นน้องคนเล็กของตาน้อย ผู้เป็นมารดาของตัวเอง ท่านสงววินัยย่อๆ ให้เป็นหนังสือสมุดข่อย เขียนตัวบรรจงสวยงามมาก ก็ท่องวิธีขอบรรพชา แลดูวินัยไปด้วยกันทีเดียว

พอจวนเข้าพรรษา ก็มีผู้ไปนิมนต์พระอุปชฌาย์ดี วัดประตูกาล จังหวัดสุพรรณบุรี มาเป็นอุปชฌาย์ ก็ได้อุปสมบทในต้นเดือนแปด ของ พ.ศ.๒๔๔๙ ได้อยู่จำพรรษาในวัดนั้นรวมอยู่ที่อุปสมบทนั้น ๗ เดือนเศษๆ เท่านั้น

ออกจากวัดที่อุปสมบทนั้นแล้ว ก็ตรงมาอยู่จำพรรษาในวัดพระเชตุพนที่เดียว เรียนมูลกัจจายน์ถึงสามจบ แล้วเรียนธรรมบทที่ปณี และสารสังคหะ แต่พอเป็นว่าแปลออกพอสมควรแล้ว ก็หยุดการเรียนคันถธุระ เรียนวิปัสสนาธุระต่อไป

ถึงในระหว่างคันถธุระอยู่ ก็เรียนวิปัสสนาไปด้วยเหมือนกัน เวลาวันแปดคำ ลิบห้าคำ ก็มักไปแสวงหาครูสอนฝ่ายสมถวิปัสสนาอยู่เสมอๆ โดยมาก แต่ที่เรียนโดยตรงที่เดี๋ยวตั้งแต่บวชใหม่ๆ ก็เรียนแต่อนุสาวนาจารย์ที่หนึ่ง

บวชแล้วรุ่งขึ้น วันที่สองก็เรียนที่หลวงพ่อนิยม วัดน้อย จังหวัดสุพรรณบุรี ที่สามเจ้าคุณสังฆวรานุวงศ์ (เอี่ยม) วัดราชสิทธิาราม ที่สี่เรียนกับพระครูญาณวิโรติ (ไป) วัดพระเชตุพน ที่ห้าเรียนกับพระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า หลังวัดโฆสิตาราม ได้ตามแบบของท่านสององค์ พระครูญาณวิโรติ แลพระอาจารย์สิงห์ ท่านรับรองว่าได้ตามแบบของท่าน ท่านมอบให้เป็นผู้สอนเขาได้ทั้งสองอาจารย์ แต่ก็ยังไม่พอใจที่จะเป็นครูสอนเขา จึงค้นคว้าหาต่อไปอีก

ถึงพรรษา ๑๑ ก็สำเร็จในการเล่าเรียนคันถธุระได้พอสมควรแก่ที่ตั้งใจไว้ว่า ต้องเรียนแปลให้ออก จะได้ค้นธรรมในนครภาษาได้ตามต้องการ ก่อนแต่จะมาเรียนคันถธุระนั้นได้ตั้งหนังสือใบลาน มหาสติปัฏฐานลานยาวไว้ที่วัดสองพี่น้องผูกหนึ่งว่า ถ้าไปเล่าเรียนคราวนี้ต้องแปลหนังสือผูกนี้ให้ออก จึงเป็นที่พอกแก่ความต้องการ ถ้ายังแปลไม่ออก ก็เป็นอันไม่หยุดในการเรียน แต่พอแปลออกก็หยุด

ในพรรษาที่ ๑๑ เมื่อหยุดต่อการเรียนปริยัติแล้ว ก็เริ่มทำจริงจังในทางปฏิบัติ ก็คิดว่าในวัดพระเชตุพนนี้ ในอุโบสถก็ตีมีบริเวณกว้างขวางดีมาก เป็นสถานที่ควรทำภาวนามาก แต่มาหวนระลึกถึงอุปการคุณของวัดบางคูเวียง (วัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง) ในคลองบางกอกน้อย เจ้าอธิการชุ่มได้ถวายมูลกัจจายน์ แลคัมภีร์พระธรรมบท ให้ในตอนเรียนปริยัตินั้น ก็มีอุปการคุณอยู่มากควรไปจำพรรษา แล้วจะได้แสดงธรรมแจกแก่ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาเป็นบรรณาการต่ออุปการคุณแก่วัดนั้น

จึงได้กราบลาเจ้าคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เข้ม) เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพน ไปจำพรรษาวัดบางคูเวียง ในพรรษาที่ ๑๒ แต่พอได้กึ่งพรรษา ก็มาหวนระลึกขึ้นว่า

“ในเมื่อเราตั้งใจจริงๆ ในการบวช จำเดิมอายุสิบเก้า เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขออย่าให้ตายในระหว่างก่อนบวช บัดนี้ก็ได้บอกลามมาถึง ๑๕ พรรษา อย่างเข้าพรรษานี้แล้ว ก็พอกแก่ความประสงค์ของเราแล้ว บัดนี้ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ท่านเห็น เราก็ยังไม่ได้บรรลุ ยังไม่รู้ไม่เห็น สมควรแล้วที่จะต้องกระทำอย่างจริงจัง”

เมื่อตกลงใจได้ดังนี้แล้ว วันนั้นเป็นวันกลางเดือน ๑๐ ก็เริ่มเข้าโรงอุโบสถแต่เวลา

เย็น ตั้งสัจจอธิษฐานแน่อนลงไปว่า

**“ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่
นี้จนหมดชีวิต”**

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้ว ก็เริ่มปรารภนั่ง จึงได้แสดงความอ่อนวอนแด่พระพุทธเจ้า
ว่า

“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทาน
ธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุดแล่ง่ายที่สุด ที่พระองค์ได้
ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว
เป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงพระราชทานเลย
ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณา
โปรดพระราชทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็นทนายศาสนาใน
ศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

แต่พออ่อนวอนเสร็จแล้ว ก็เริ่มปรารภเข้าที่นั่งสมาธิต่อไป มานึกถึงมดขี้ที่ตาม
ช่องของแผ่นหินที่ยาวๆ แลบนแผ่นหินบ้าง ไต่ไปมาอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก จึงหยิบเอา
ขวดน้ำมันก้าตมา เอานิ้วจุกเข้าที่ปากขวด แล้วตะแคงขวดให้เปียกนิ้วเข้า แล้วเอามา
ลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กันไม่ให้มาทำอันตรายในเวลานั่งลงไปแล้ว แต่พอทางนิ้วที่
เปียกน้ำมันนั้นไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่นั่ง ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า

“ชีวิตสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดขี้อยู่เล่า”

ก็นึกกายตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมัน เข้าที่เลยในเดี๋ยวนั้น ประมาณครึ่งหรือ
ค่อนคืน ไม่มีนาฬิกา ไม่แน่ ก็เห็นผั่งจริงของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ในหนังสือธรรมกาย ที่
“คุณพระทิพย์ปริญา” เรียบเรียงพิมพ์แจกไปแล้วนั้น

ในขณะนั้นก็มาปริวิตกว่า

“คัมภีร์โรจายัง(*) ธรรมเป็นของลึกลับถึงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พันวิสัย
ของความตริกนึกคิด ถ้ายังตริกนึกคิดอยู่ ก็เข้าไม่ถึง ที่จะเข้าถึงต้องทำให้รู้ตริก รู้นึก
รู้คิดนั้น หยุดเป็นจุดเดียวกัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด
ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย นี่เป็นของจริง หัวต่อมิเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ ก็

ไม่มีไม่เป็นเด็ดขาด”

วัดกอยุดังนี้สักครูใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้น จะเลื่อนไปเสีย จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ ราวสักสามสิบนาทีก็นั่งวัดบางปลาปรากฎเหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอชดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้นมาว่า

“(ที่คิดว่า) จะมีผู้รู้เห็นได้ยากนั้น ในวัดบางปลาปรากฎนี้จะต้องมีผู้รู้ผู้เห็นได้แน่นอน จึงมาปรากฎขึ้นบัดนี้”

ต่อแต่นั้นมา ก็ค่านึงที่ไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออกพรรษา รับกฐินแล้ว ก็ลาสมภารวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลาราว ๔ เดือน มีพระทำเป็น ๓ รูป ฤๅหัลล์ ๔ คน

นี่เริ่มต้นแผ่ธรรมกาย ของจริง ที่แสวงหาได้มาจริงปรากฎอยู่จนบัดนี้

(*) คมภีโร จายั ธมโม ทุทโธสุ ทุรานโฬโธ สนโต ปณีโต อตกกวโร นิบุโณ ปณตติเวทนโย

ธรรมนี้เป็นสภาพลัก เห็นได้ยาก ตรัสรู้ได้ยาก เป็นธรรมสงบ ประณีต คิดเดาไม่ได้ ละเอียด เป็นวิสัยที่บัณฑิตพึงรู้

ตอนที่ ๑

บทเบื้องต้นของ ปูชนียาจารย์แห่งสุวรรณภูมิ

เริ่มเดินทางจากสถานีขนส่งสายใต้ ด้วยรถทัวร์สายกรุงเทพฯ-สุพรรณบุรี เพื่อจะไปยังอำเภอสองพี่น้อง บ้านเกิดของหลวงพ่อวัดปากน้ำ รถทัวร์ใช้เวลาเดินทาง ๒ ชั่วโมงครึ่ง ก็มาถึงทางแยกไปอำเภอสองพี่น้อง เราได้ลงรถที่ทางแยกนี้ เพื่อที่จะต่อรถไปยังวัดสองพี่น้องต่อไป

เราทราบข้อมูลเพียงแต่ว่า บ้านเกิดของหลวงพ่อวัดปากน้ำนั้นอยู่ตรงข้ามกับวัดสองพี่น้อง

รถได้พาเราผ่านท้องทุ่ง ซึ่งขณะนั้นถูกน้ำท่วมเจิ่งนองไปทั่ว ใช้เวลาเดินทางจากทางแยกไปอีกประมาณ ๑๕ นาที เราก็ได้มาถึงวัดสองพี่น้อง

สภาพวัดโดยทั่วไปกว้างใหญ่ มีอาคารสร้างใหม่หลายๆ หลัง จนมองสภาพแวดล้อมและบรรยากาศเดิมๆ แทบไม่ออก วัดสองพี่น้องอยู่ติดกับคลองสองพี่น้อง ซึ่งกว้างประมาณ ๒๐-๔๐ เมตร

เราเดินไปจนถึงทำวัด มองไปยังตรงข้ามก็เห็นบ้านเรือนเรียงรายไปตามริมคลอง ในช่วงที่ได้พูดคุยกับชาวบ้าน และพระในวัด จึงได้ทราบว่าบ้านของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมแล้ว ของเดิมนั้นเป็นเครื่องผูก

พระท่านก็ถามว่า “รู้จักเครื่องผูกไหม?”

เราก็ตอบว่า “ไม่รู้จักครับ”

ท่านก็บอกว่า “ก็ทำด้วยไม้ล่ำมัดๆ กันไว้”

ไม้ล่ำ คือ ไม้ไผ่เป็นล่ำๆ ผูกมัดกันไว้ นี่คือสภาพบ้านโดยทั่วไปในสมัยนั้น

ชาวบ้านเล่าด้วยความภูมิใจว่า หมู่บ้านแห่งนี้เป็นที่ประสูติของสมเด็จพระสังฆราชองค์ก่อนโน้น คือ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถร) วัดพระเชตุพนฯ และเป็นดินแดนถิ่นกำเนิดของพระอาจารย์ที่เก่งกล้าในด้านการปฏิบัติทางจิตอีกหลายรูป

เรามองข้ามลำน้ำไปยังจุดที่พระท่านชี้ให้ดูว่าเป็นบ้านของหลวงพ่อวัดปากน้ำ และระลึกถึงท่านว่า

ท่านเกิดที่นี่เมื่อปี พ.ศ.๒๔๒๗ มีพี่สาว ๑ คน และน้องชาย ๓ คน สมัยเป็นเด็ก ท่านช่วยเลี้ยงวัว เมื่อวัวพลัดหลงหายไป ท่านจะตามหาจนกว่าจะพบ ถ้าไม่พบก็ไม่ยอมกลับบ้าน เวลาใช้งานวัวก็จะไม่ใช้เกินกำลัง ถึงเวลาก็ให้พัก เพลก็หยุด ถือตามคติโบราณที่ว่าถ้าใช้งานจน “เพลคาบ่าวัว” แล้วจะบาปนัก จิตใจของท่านมีเมตตาอย่างนี้

เมื่อหันหน้ากลับมาดูสภาพภายในวัดสองพี่น้อง เทียบเดินชมไปรอบๆ วัด แล้วได้ระลึกถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำว่า

สมัยเมื่อท่านอายุได้ ๙ ขวบ ท่านข้ามฟากคลองจากบ้านมาเรียนหนังสือกับพระน้ำชายของท่าน ที่วัดสองพี่น้องนี้เอง จนกระทั่งพระน้ำชายลาสิกขาแล้ว ท่านจึงไปเรียนต่อที่วัดบางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม

เมื่อหลวงพ่ออายุได้ ๒๒ ปี วันหนึ่งในเดือน ๖ ข้างขึ้น (ราวๆ เดือนพฤษภาคม พ.ศ.๒๔๔๙) หลังจากที่ท่านคุมข้าวลงเรือและสั่งการลูกจ้างให้นำไปขายที่กรุงเทพฯ แล้วตัวท่านก็เข้าอยู่วัด หัดท่องจำวิธีบรรพชาอุปสมบท และศึกษาพระวินัยอยู่ ๒ เดือน จนถึงกรกฎาคม พ.ศ.๒๔๔๙ (เดือน ๘) ท่านก็ได้อุปสมบท ที่โบสถ์วัดสองพี่น้องแห่งนี้

ท่านบวชแล้ว มีฉายาว่า “**จันทโร**” เป็นพระภิกษุ **สด จันทโร** ที่นี้เอง
ท่านได้ละทิ้งเพศฆราวาส สู่เพศของบรรพชิต มุ่งศึกษาธรรมอย่างจริงจัง
พรรษาแรก ท่านจำพรรษาอยู่ที่นี้ เรียนธรรมะไป จนพบคำว่า “อวิชชาปจฺจยา”
อยากจะทำอะไรทำอะไร ท่านเที่ยวถามหาผู้รู้ที่จะตอบได้ เขาก็ว่าถ้าอยากจะทำต้องไป
เรียนที่บางกอก พรรษาต่อมาท่านจึงได้ไปอยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ
หลวงพ่อกลับมาที่นี่อีกครั้ง หลังจากที่ท่านบรรลุลหกรรมเข้าถึงธรรมกายแล้ว ท่าน
ได้พาพระภิกษุที่ได้เข้าถึงธรรมกายมาที่วัดสองพี่น้องด้วย และมีพระภิกษุที่วัดนี้ได้รู้เห็น
ธรรมตามท่านอีก ๑ รูป

เราจากวัดสองพี่น้อง มุ่งหน้าสู่วัดบางปลาต่อไป
รถยนต์พาเราผ่าน อ.สองพี่น้อง อ.กำแพงแสน เข้า สู่อ.บางเลน ใช้เวลาประมาณ
๑ ชั่วโมง ก็มาถึงวัดบางปลา ซึ่งอยู่ติดแม่น้ำท่าจีน

ลมเย็นๆ พัดจากแม่น้ำเข้ามาในเขตวัด ให้ความรู้สึกเย็นสบายจริงๆ สภาพที่พัก
ภายในวัด ส่วนหนึ่งยังเป็นกุฏิเดิมๆ เห็นแล้วก็นึกถึงว่า

นี่คือสถานที่ที่สมัยหลวงพ่อบุญเป็นเด็กๆ มาเรียนหนังสือกับพระอาจารย์ทรัพย์ จนรู้
ภาษาไทยและภาษาขอมได้ดี และเป็นสถานที่ที่มีผู้รู้ธรรมะ เห็นธรรมะ ตามหลวงพ่อบุญ
เป็นพระภิกษุ ๓ รูป และฆราวาสอีก ๔ ท่าน

ณ ที่แห่งนี้จึงเปรียบได้กับป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระปัญจวัคคีย์
ได้รู้เห็นธรรมตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระภิกษุและคฤหัสถ์ที่รู้เห็นธรรมตามหลวงพ่อบุญที่วัดปากน้ำ จึงเป็นพยานยืนยันว่า
หนทางปฏิบัติที่ท่านพบนั้นเป็นของกลาง เมื่อปฏิบัติถูกต้องแล้ว ก็จะสามารถเข้าถึงได้เช่นเดียวกับ
ท่าน เป็นประจักษ์พยานได้ว่า **“สิ่งที่ท่านพบนั้นเป็นของจริง ผู้ใดปฏิบัติได้ถูกต้อง
ย่อมเข้าถึงได้อย่างแน่นอน”**

เนื่องจากวัดบางปลาอยู่ติดกับแม่น้ำท่าจีน และคลองสองพี่น้องที่ไหลผ่านบ้านเกิด
ของหลวงพ่อบุญก็เชื่อมกับแม่น้ำท่าจีน การเดินทางจากบ้านท่านไปวัดบางปลาในสมัยนั้น
จึงสะดวกสบาย และอยู่ไม่ไกลกันนัก อ.สองพี่น้อง และ อ.บางเลน ก็อยู่ติดกันนั่นเอง

แต่น่าเสียดายว่าปัจจุบันไม่มีเรือเดินทางในคลองสองพี่น้อง และแม่น้ำท่าจีนแล้ว

ไม่เช่นนั้นเราคงจะได้ย้อนรอยการเดินทางจากบ้านของหลวงพ่อดาวพอกน้ำในคลองสองพี่น้อง ล่องผ่านไปตามแม่น้ำท่าจีน แล้วมาขึ้นที่ท่าวัดบางปลา คงจะได้บรรยากาศดีไม่น้อย

เราจากวัดบางปลามาในเวลาใกล้เที่ยง ฝากความทรงจำไว้ในห้วงความรู้สึกถึง หลวงพ่อดาวพอกน้ำ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของเรา ท่านเป็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ที่ค้นพบ “วิชชาธรรมกาย” ซึ่งสูญหายจากโลกนี้ไปแล้วให้กลับคืนมาได้ พระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ยากจะพรรณนาหรือทดแทนได้หมด

เราได้เข้าใจชีวิต รู้เป้าหมายชีวิต เข้าใจธรรมชาติของพระพุทธเจ้ามากขึ้น ฯลฯ ก็ด้วยอาศัยคำสอนคำอธิบายของท่าน ซึ่งได้มาจากธรรมะที่ท่านได้ปฏิบัติจนเข้าถึง

หากไม่มีท่าน ผู้สละชีวิตเพื่อเข้าถึงธรรมให้ได้แล้ว เราคงจะไม่มีวันนี้ วันที่เราเข้าใจว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด เข้าใจว่าธรรมกายเป็นสิ่งที่เราต้องปฏิบัติให้เข้าถึง และคงจะไม่มีวันนี้...วันที่เราพบความสุขที่แท้จริงของชีวิต

รถทัวร์พาเรากลับมาถึงสถานีขนส่งสายใต้ในเวลาบ่ายต้นๆ ยังพอมีเวลาต่อรถไปยังวัดพระเชตุพนฯ

ที่วัดพระเชตุพนฯ นี้ ครั้งหนึ่งท่านออกบิณฑบาตไม่ได้อาหารเลยมา ๒ วัน ท่านก็ยอมอด พอวันที่สาม ท่านบิณฑบาตได้ข้าวมา ๑ ทักพี กับกล้วยน้ำว้าอีก ๑ ผล เมื่อลงมือฉันไปได้คำหนึ่ง ท่านก็เหลือบไปเห็นแม่สุนัขผอมโซเดินมา คงจะอดอาหารมาหลายวัน เช่นเดียวกับท่าน ด้วยจิตเมตตาแต่ก็ยังหิว ท่านตัดสินใจปั้นข้าวที่เหลืออยู่อีกคำหนึ่ง และกล้วยน้ำว้าครึ่งลูก ให้เป็นทานแก่สุนัข แล้วอธิษฐานจิตว่า

“ขึ้นชื่อว่าความอดอยากอย่างนี้ ขออย่าให้มีอีกเลย”

หลวงพ่อดาวพอกได้พำนักที่วัดพระเชตุพนฯ เพื่อเรียนหนังสือ โดย

เช้า ฉันเช้าแล้วข้ามฟากไปเรียนที่วัดอรุณฯ

เพล กลับมาฉันเพลที่วัดพระเชตุพนฯ

บ่าย เรียนที่วัดมหาธาตุฯ

เย็น เรียนที่วัดสุทัศน์ฯบ้าง วัดสามปลื้มบ้าง

กลางคืน เรียนที่วัดพระเชตุพนฯ

แต่ก็ไม่ได้ไปเรียนตึกๆ กันทุกวัน มีเว้นบ้างสลับกันไป

สมัยนั้นไม่มีหนังสือเป็นเล่ม มีแต่หนังสือที่จารลงในใบลาน ไม่มีหลักสูตรการสอน ใครอยากจะเรียนเล่มไหนผูกไหน ก็เอาไปขอให้พระอาจารย์สอนให้ จะเรียนตามเพื่อนก็ต้องมีผูกตามเพื่อน หลวงพ่อเลยต้องแบกหิ้วผูกใบลานเหล่านี้จน “ไหลลู่”

เดินต่อไปยังทำนน้ำริมแม่น้ำเจ้าพระยา มองไปยังฝั่งตรงข้ามก็เห็นพระปราสาทวัดอรุณราชวราราม ที่หลวงพ่อดำน้ำต้องข้ามฟากไปเรียนหนังสือ

ที่ทำน้ำแห่งนี้ เราระลึกถึงความวิริยะ อุทสาหะ บากบั่น ความตั้งใจและมุ่งมั่นในการศึกษาเล่าเรียนนี่เป็นที่เลื่อมใสของชาวบ้านในแถบนี้ จนมีแม่ค้าชื่อนวม บ้านอยู่ท่าเตียน ปวารณาถวายอาหารปิ่นโตแด่หลวงพ่อเป็นประจำ

เมื่อแม่ค้านวมทูลพลภาพ เพราะชราลง หลวงพ่อก็ยังรับแม่ค้านวมนี้มาดูแลตอบแทนคุณที่เคยถวายอาหาร ดูแลท่านเมื่อครั้งท่านอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ จนกระทั่งแม่ค้านวมสิ้นชีวิตลง

เราโดยสารเรือด่วนเจ้าพระยา จากทำน้ำหน้าวัดพระเชตุพนฯ ขึ้นมาตามเส้นทางที่หลวงพ่อดำน้ำเคยใช้ล่องเรือไปยังทำน้ำเมืองนนท์ แล้วต่อเรือหางยาวเข้าไปตามคลอง ใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง จากทำน้ำที่วัดพระเชตุพนฯ เราก็มายังวัดโบสถ์บน

ตามคลองที่แยกไปจากแม่น้ำเจ้าพระยา ก่อนที่จะถึงวัดโบสถ์บนนั้น ชีวิตสองฟากฝั่งคลอง ยังเป็นบ้านที่มีวิถีชีวิตอยู่กับน้ำในคลองนี้เป็นหลัก ยังคงซักผ้าที่ทำน้ำหน้าบ้านตัวเอง บ้านแทบทุกหลังจะมีทำน้ำไว้คอยยืมโยกมือ เรียกเรือหางยาวเข้าไปจอดรับ

เราผ่านไปเห็นเรือลำใหญ่จอดอยู่หลายลำ ที่เขาไว้ใช้บรรทุกสินค้า ดูแล้วทำให้นึกถึงเรือที่หลวงพ่อดำน้ำ ใช้เป็นเรือบรรทุกข้าวสารไปขายที่กรุงเทพฯ สมัยเมื่อท่านยังเป็นฆราวาส

ภายในอุโบสถวัดโบสถ์บนนี้ ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ พ.ศ. ๒๔๖๐ กลางพรรษาที่ ๑๒ ของหลวงพ่อดำน้ำ ท่านก็ได้สละชีวิตปฏิบัติธรรม จนได้บรรลุนิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเข้าถึงพระธรรมกาย ณ โบสถ์หลังเก่าของวัดแห่งนี้เอง

ขณะนี้ภายในวัดโบสถ์บน กำลังมีการก่อสร้างอุโบสถหลังใหม่ เราได้แต่อธิษฐานว่า ขอย่าให้ท่านผู้ดูแลวัดนี้ ทำลายโบสถ์หลังเก่าเลย อยากให้ท่านเก็บไว้เป็นอนุสรณ์

เครื่องระลึกถึงหลวงพ่อดปากน้ำ

ช่วงเวลาที่ไปนั้น เกิดน้ำท่วมใหญ่ น้ำจึงท่วมเข้าไปถึงเขตบริเวณโบสถ์หลังเก่า สภาพโดยรอบโบสถ์ทรุดโทรมไปมาก เมื่อเดินดูโดยรอบแล้ว ก็ผลักบานประตูเข้าไป ภายในโบสถ์ ซึ่งมีทางเข้าอยู่ ๒ ด้าน ชายและขวา ด้านหลังโบสถ์ปิดทึบไม่มีประตู มีพระประธานองค์ใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลาง และพระองค์เล็กๆ ลดหลั่นกันลงมาอีกหลายองค์

พื้นโบสถ์ยังคงเป็นของเดิม ที่ดูแล้วทำให้นึกถึงวันที่หลวงพ่อดท่านบรรลุธรรม ในวันนั้น เมื่อท่านเริ่มนั่งสมาธิในโบสถ์ ท่านเห็นมดขี้ไต้ขึ้นมาตามรอยต่อของแผ่นหิน ท่านตั้งใจจะเอาน้ำมันมาขีดเป็นวงรอบตัวไว้เพื่อกันมด แต่แล้วท่านก็นึกได้ว่า ชีวิตยัง สละได้ จะกลัวอะไรกับมด แล้วท่านก็ตั้งใจนั่งไป จนกระทั่งเข้าถึงธรรม ในคืนวันเพ็ญ เดือน ๑๐ ที่โบสถ์แห่งนี้นั่นเอง

เราราบพระประธาน แล้วก็เดินออกมาจากโบสถ์ ก่อนกลับก็หันไปมองดูอีกที ด้วยระลึกว่า น่าจะมีสถานที่สักแห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ให้ระลึกถึงหลวงพ่อดปากน้ำ รักษาไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาประวัติชีวิตของท่าน

สถานที่เกิด ที่บ้านตรงข้ามวัดสองพี่น้อง

สถานที่บรรลุธรรม ที่วัดโบสถ์บน บางคูเวียง

สถานที่เผยแผ่วิชชาธรรมกายครั้งแรก ที่วัดบางปลา

แม้ไม่ได้สถานที่เหล่านี้ ก็น่าจะมีสถานที่เก็บรวบรวมประวัติชีวิต และบันทึกคำสอนของท่านไว้บ้าง

เมื่อนึกดูแล้ว ขณะนี้ก็เห็นจะมีอยู่ก็คือ...

วิหารที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ที่จะสร้างขึ้นในเขตพื้นที่ศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี ซึ่งจะเป็นสถานที่รวบรวมประวัติชีวิตของท่าน ตลอดถึงบันทึกคำสอนวิชาธรรมกาย และตัวแทนท่าน ด้วยรูปหล่อเหมือนขนาดเท่าครึ่งขององค์จริง ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งองค์ ประดิษฐานอยู่ในวิหารนี้ จะเป็นสถานที่ที่จัดสร้างขึ้น เพื่อบูชาคุณของหลวงพ่อดปากน้ำ อย่างแท้จริง บันทึกประวัติชีวิต ตลอดถึงเก็บรักษาหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวกับท่านไว้ในที่นี้ด้วย

กาลเวลาหมุนเวียนผ่านไป สถานที่ต่างๆที่เราได้ไปดูมานี้ จะมีการเปลี่ยนแปลงไป จนอาจจะจำสภาพเดิมไม่ได้ แต่ก็ยังคงมีหลักฐานเหลืออยู่ที่วิหารแห่งนี้ เป็นประจักษ์ พยานยืนยันให้ชาวโลกได้รู้ว่า...

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นปูชนีย-บุคคล ที่มีชีวิตอยู่จริงในสมัยเมื่อพุทธศตวรรษล่วงเลยมาแล้ว ๒,๕๐๐ กว่าปี เป็นบุคคล ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย วิชชาอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สูญหายไปจากโลก นานถึง ๒,๐๐๐ ปี ให้กลับคืนมาเพื่อเป็นแสงสว่างส่องทางชีวิต นำหนทางอันประเสริฐ บริสุทธิ์ หอมดจด และเป็นหนทางแห่งความสุขที่แท้จริงมาให้แก่ชาวโลกอีกครั้งหนึ่ง

โลกที่เราอยู่นี้ ไชยะคร
แต่ที่แท้เป็นสมร- ภูมิสู้
ธรรมอธรรมต่อกร กันอยู่
มนุษย์ชาติ บ่ อาจรู้ เพราะเค้าปิดบัง

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๒

เรื่องข้างกระดาน

จากหนังสือประวัติ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกายของ มุลนิธิธรรมกาย ธันวาคม ๒๕๓๖ หน้าที ๑๕ กล่าวว่า

“เมื่อท่านอายุได้ ๑๔ ปี โยมบิดาได้ถึงแก่กรรมลง ท่านจึงควบคุมดูแลการค้าแทนกิจการในขณะนั้น มีเรือบรรทุกข้าวข้างกระดานใหญ่ ๒ ลำ พร้อมทั้งลูกเรือหลายคน ล่องเรือค้าข้าวระหว่างสองพี่น้องกับกรุงเทพฯ เดือนละ ๑ - ๓ ครั้ง เรื่อยมา.....”

ตามรอยหลวงพ่อวัดปากน้ำตอนนี้ จึงขอเสนอให้ทำความรู้จักกับเรื่องข้างกระดาน ที่ท่านใช้สำหรับบรรทุกข้าวในครั้งนั้น

สมัยก่อนเรือที่ใช้สำหรับบรรทุกข้าว ก็มีเรือกระแซงและเรือข้างกระดานนี้แหละ เรามารู้จักกับเรือกระแซงกันก่อน

เรือกระแซงเป็นเรือต่อ ไม่ใช่เรือขุด

เรือต่อ คือ เรือที่เอาไม้แผ่นมาต่อประกบกันเป็นเรือ

เรือขุด คือ เรือที่ขุดจากไม้ทั้งต้นเป็นรูปเรือ

เรือกระแซงเป็นเรือต่อขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่จะทำด้วยไม้สัก หัวและท้ายเรือมีขนาดเล็ก ตรงกลางป่อง ท้องเรือกลม มีหลายขนาด ใช้ถ่อก็ได้ แฉกก็ได้ สมัยนี้มีเรือยนต์ก็ใช้เรือยนต์ผูกเรือกระแซงได้ทีเดียวหลายลำ

ที่เรียกว่าเรือกระแซง ก็เพราะเดิมใช้ใบเตย หรือใบจากนำมาเย็บเป็นแผงใช้เป็นประทุน สำหรับบังแดดบังฝน เดี่ยวนี้เปลี่ยนมาเป็นใช้สังกะสีแทน

เรือประเภทนี้ใช้บรรทุกข้าวสาร ข้าวเปลือก จึงเรียก กันว่า “เรือข้าว” อีกชื่อหนึ่ง บางครั้งก็ใช้บรรทุกหิน ทราย ไม้ฟืน เพราะมีความจุมาก

ส่วนเรือข้างกระดาน ที่หลวงพ่อดำวัดปากน้ำเคยใช้สมัย เป็นฆราวาส ก็เป็นเรือต่อจำพวกเดียวกับเรือกระแซง หรือเรือข้าว นั่นแหละ แต่เสริมข้างให้สูงขึ้น เพื่อให้ภายในโปร่ง ถ้ามองดูจากกบเรือขึ้นไป จะเห็นเป็นเหมือนฝากระดานแผ่นใหญ่ จึงเรียกว่าเรือข้างกระดาน คือด้านข้างของเรือมีกระดานตีไว้เหมือนฝาเรือน ซึ่งเรือของหลวงพ่อดำคงจะมีขนาดใหญ่ จึงเรียกว่า เรือข้างกระดานใหญ่

ขอขอบคุณ : ข้อมูลเรื่องเรือ ได้รับความอนุเคราะห์จากหนังสือ “เพื่อความเข้าใจในแผ่นดินอยุธยา”

ของ สำนักพิมพ์สารคดี พิมพ์ครั้งแรก กันยายน ๒๕๓๘

ตอนที่ ๓

พ่อค้าเรือข้าว

สมัยเป็นฆราวาส หลวงพ่อต้องเป็นพ่อค้าข้าวแทนบิดาที่สิ้นชีวิตลง เมื่อหลวงพ่อยังอายุได้เพียง ๑๔ ปี

พ่อค้าวัย ๑๔ ปี ค่าขายข้าวขึ้น - ลง ระหว่างสองพี่น้องกับกรุงเทพฯ เดือนหนึ่ง ๒ - ๓ ครั้ง นับเป็นภาระที่หนักมากทีเดียว

ชีวิตของหลวงพ่อดีๆ ในฐานะพ่อค้าข้าวนั้นเป็นอย่างไร อยากจะกล่าวถึงชีวิตของทิดชื่น บ้านอยู่อยุธยา ที่มีอาชีพเป็นพ่อค้าเรือข้าวเหมือนกัน มาเล่าไว้พอเป็นแบบให้นึกถึงชีวิตของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ในสมัยนั้นได้บ้าง

ทิดชื่นเป็นพ่อค้าเรือข้าว ที่กู้เงินมาซื้อเรือกระแซง สำหรับบรรทุกข้าวขาย ใช้เวลาเพียงแค่ ๔ - ๕ ปี จากเรือกระแซงลำเดียว ก็เพิ่มขึ้นเป็น ๓ ลำ กิจการค้าข้าวของทิดชื่นเป็นไปด้วยดี

ทิดซิ่นจะออกไปติดต่อขอซื้อข้าวตามถิ่นต่างๆ ในท้องทุ่งเสนา จ.อยุธยา เพื่อนำไปบดข้าวตรวจดูว่าข้าวสวยหรือไม่สวย แล้วจึงตกลงต่อรองราคากันและกัน หากตกลงกันยั้งหนึ่งแล้ว ข้าวยังไม่เต็มลำเรือ ก็ต้องติดต่อซื้อหาจากย้งบ้านอื่นๆ เรื่อยไปกว่าจะตระเวนซื้อจนหมดฤดูดวงข้าวก็กินเวลาหลายเดือน

กำไรที่ทิดซิ่นได้มาจากการค้านี้ ก็คือ “ข้าวออก” ซึ่งเป็นข้าวที่ได้มาจากการค้าอย่างนี้ คือ การซื้อข้าวจากชาวนา จะใช้วิธีตวงด้วยถัง คัด ๑๐๐ ถัง เป็น ๑ เกวียน แต่เมื่อนำเอาข้าวเปลือกไปขายที่โรงสี ทางโรงสีจะชั่งเป็นกิโลกรัม คัด ๑,๐๐๐ กิโลกรัม เป็น ๑ เกวียน เมื่อเอาข้าวที่ซื้อเป็นถังจำนวน ๑ เกวียน ไปชั่งจะได้น้ำหนักถึง ๑,๑๐๐ - ๑,๑๕๐ กิโลกรัม เท่ากับได้กำไรเกวียนละ ๑๐๐ - ๑๕๐ กิโลกรัม “ข้าวออก” จึงเป็นตัวทำเงินให้แก่พ่อค้าข้าวอย่างทิดซิ่นได้ (ปัจจุบันเลิกการตวงถังแล้ว)

ชีวิตพ่อค้าเรือข้าว นอกจากจะเปิดโลกให้ทิดซิ่นมีหูตากว้างไกล มีเพื่อนฝูงลูกค้าในหลายพื้นที่แล้ว ยังมีเหตุการณ์ที่ทำให้ทิดซิ่นได้รู้รสชาติของคนค้าข้าว ที่ต้องรอนแรม ไปตามทีต่างๆ อย่างแจ่มแจ้งมากขึ้น

ในวันที่พี่สาวของทิดซิ่นใกล้จะสิ้นใจ แม่ทิดซิ่นจะห่วง แต่ก็ต้องนำข้าวไปเข้าคว้างที่โรงสี โดยต้องออกจากบ้านตั้งแต่ตีสาม โยงเรือข้าว ๒ ลำเข้าด้วยกัน ให้ลูกสาวถือท้าย ส่วนตัวเองขับเรือนำ (สมัยหลวงพ่อดปากน้ำไม่ได้ใช้เรือยนต์อย่างนี้ แต่ใช้ถ่อใช้แจวกัน)

เมื่อเรือวิ่งมาได้ระยะหนึ่ง ก็เห็นเรือสองตอนจอดนิ่งอยู่ริมฝั่ง ดูท่าทางเหมือนเรือจะเสีย ทิดซิ่นก็วิ่งเรือผ่านไป พอออกมาถึงปากคลอง ซึ่งเป็นบริเวณที่มีบ้านเรือนอยู่เต็มสองฝั่งคลอง เรือสองตอนที่เห็นจอดอยู่ก็วิ่งตามมา แล้วเลยแซงหน้าเรือทิดซิ่นไปดับเครื่องอยู่ข้างหน้า ทิดซิ่นก็แปลกใจอยู่ที่เห็นเรือลำเดิมนั้น แต่ก็ได้นึกเฉลียวใจอะไร จนกระทั่งเรือวิ่งมาได้อีกระยะหนึ่ง ซึ่งเป็นที่เปลี่ยวพลอดบ้านเรือน

เรือสองตอนลำเดิมโผล่มาชนาบข้างเรือของทิดซิ่น แล้วคนบนเรือก็พยายามจะเข้ามา ทิดซิ่นเห็นท่าไม่ดี จึงเร่งเครื่องเรือเต็มที พร้อมใช้เท้าถีบกราบเรือสองตอนให้ถอยห่างออกไป พลังตะโกนว่า

“เฮ้ย พวกเอ็งจะเอาอย่างไร”

คนบนเรือก็ถามสวนมาว่า “บ้านแพนไปทางไหนละ”

ทิดซิ่นแปลกใจ เพราะคนท้องทุ่งภาคกลางนี้จะต้องรู้จักบ้านแพนดี เพราะเป็นชุมทางค้าขายสินค้าและท่าเรือเมล์ กับทั้งนึกถึงพิรุณของเรือลำนี้ จึงรวบรวมกำลังถีบเรือสองตอนให้ห่างออกไป แล้วกระโดดเข้าไปคว้ามิดในเรือ คนบนเรือสองตอนคงคิดว่าทิดซิ่นเข้าไปคว้าปืน จึงถอยเรือออกห่างไป

ทิดซิ่นก็ไม่รู้ว่าคนเหล่านี้จะมาปล้นเรือหรือเปล่า เพราะส่วนใหญ่นักปล้นเรือมักชุมปล้นเรือขาล่องกลับมาจากโรงสีมากกว่า แต่มันก็เป็นเหตุการณ์ตื่นเต้นที่ผ่านเข้ามาในชีวิตพ่อค้าเรือข้าวของทิดซิ่น

ส่วนชีวิตพ่อค้าเรือข้าวของเด็กน้อยอายุ ๑๔ ปี อย่างหลวงพ่อดล วัดปากน้ำสมัยเป็นฆราวาสนั้น ก็ผ่านเหตุการณ์ร้ายคล้ายอย่างนี้มาเหมือนกัน

เมื่อค้าข้าวมาได้ ๕ ปี จนมีอายุได้ ๑๙ ปี หลวงพ่อได้เล่าเหตุการณ์ครั้งนั้นไว้ดังปรากฏในบันทึกว่า ท่านเกือบโดนโจรปล้น ที่คลองบางอีแทน ทำให้ท่านได้คิดและตัดสินใจออกบวชตลอดชีวิต จนที่สุดได้บรรลุนิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้รู้เรื่องราวของชีวิตไปตามความเป็นจริง

ชีวิตของความยากลำบากในการแสวงหาทรัพย์ ย่อมพบกันแล้วทุกคน แต่จะมีใครสักคนที่ได้คิดอย่างชีวิตของหลวงพ่อดล วัดปากน้ำ กระทั่งได้ตัดสินใจออกบวช และค้นคว้าธรรมอย่างจริงจัง จนได้พบ “วิชาธรรมกาย” นำมาสอนให้กับชาวโลกได้รู้จักความจริงแท้ของชีวิต

ชีวิตของทิดซิ่นเป็นตัวอย่างของชีวิตหลายๆ ชีวิตในโลก ที่แม้จะพบความยากลำบากในชีวิต แต่ก็ไม่พบการตัดสินใจที่จะทำให้ชีวิตให้สูงขึ้นกว่านี้ได้อย่างไร

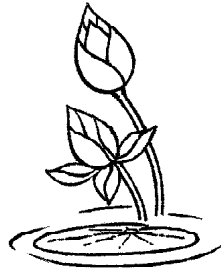
ชีวิตของหลวงพ่อดล วัดปากน้ำเป็นชีวิตของบัณฑิตผู้มีปัญญา แม้จะมีชีวิตผ่านโลกมาเพียง ๑๙ ปี แต่ก็มี การตัดสินใจที่ยิ่งใหญ่ ในการมุ่งแสวงหาความเจริญยิ่งขึ้นไปให้กับชีวิต นั่นคือการออกบวช เพื่อแสวงหาความจริงแท้ของชีวิต ทำให้ไม่ต้องดำเนินรอยตายตามไปอย่างกับบิดาและปรพชนของท่าน

หลวงพ่อดลท่านมีชีวิตที่ประเสริฐกว่า เพราะได้เข้าถึงสิ่งที่ประเสริฐ คือ “ธรรมกาย” และได้สั่งสอนเผยแผ่ “วิชาธรรมกาย” ที่ท่านค้นพบ เพื่อชาวโลกจะได้ไม่ต้องดำเนินชีวิต

ซำรอยปรุพชน คนรุ่นเก่าๆ ให้ได้มีชีวิตใหม่ที่พบแสงสว่างของชีวิตได้

จุดพลิกชีวิตของหลวงพ่อก จากพ่อค้าเรือข้าวมาเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนา ผู้
ปรารถนาแสวงหาวิชาของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งท่านพบได้นั้น นับเป็นตัวอย่างให้
กับชาวโลกได้คิดว่า แล้วชีวิตของท่านละเกิดมาแสวงหาอะไร ?

ตอนที่ ๔

แผนกการเดินทาง

หลังจากหลวงพ่อดีวักปากน้ำได้จากวัดสองพี่น้อง ซึ่งเป็นวัดที่ท่านอุปสมบทมาอยู่ที่วัดพระเชตุพน เพื่อศึกษาพระธรรมคัมภีร์ต่างๆ เป็นเวลาถึง ๑๑ ปี มีการเดินทางที่สำคัญอยู่ ๒ ครั้ง คือ

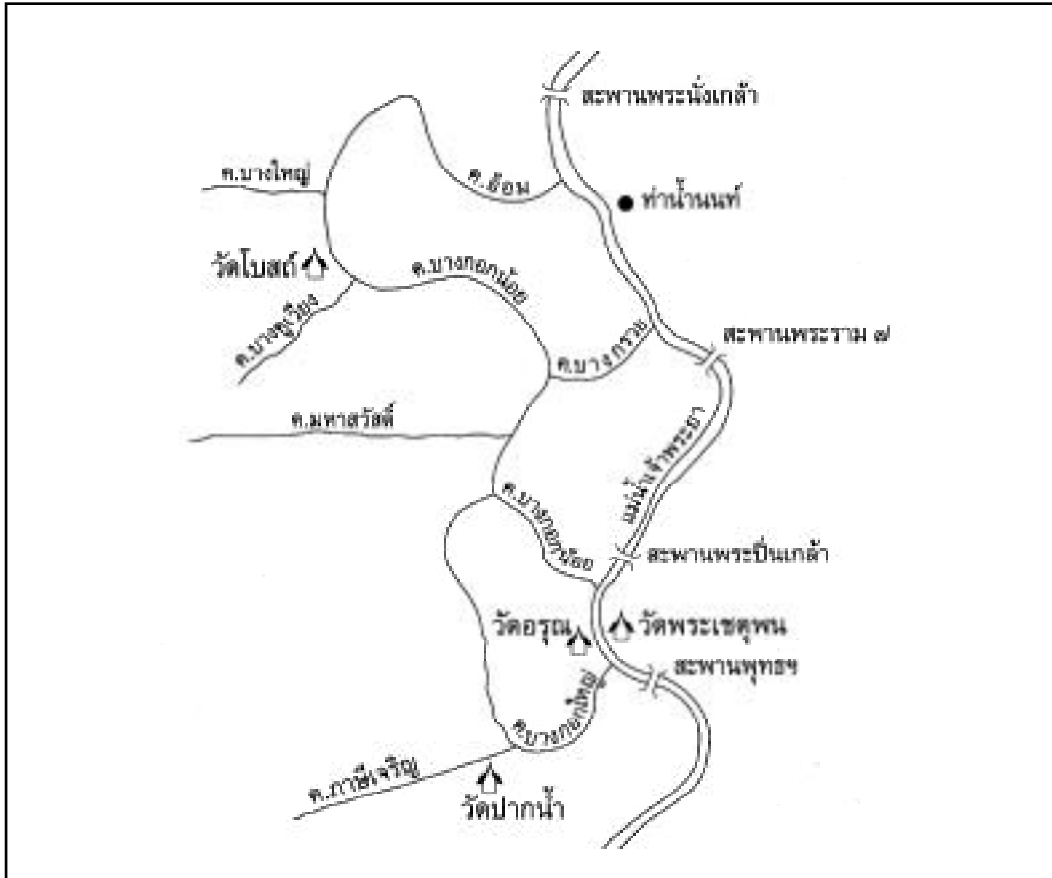
ครั้งแรก เป็นการเดินทางจากวัดพระเชตุพน ไปยังวัดโบสถ์ (บน) ริมคลองบางกอกน้อย ท่านไปจำพรรษา และปฏิบัติธรรมที่นั่นจนเข้าถึง “ธรรมกาย” ได้ จากการเดินทางไปในครั้งนี้

ครั้งที่สอง เป็นการเดินทางจากวัดพระเชตุพนไปเป็นเจ้าอาวาสที่วัดปากน้ำ ซึ่งเป็นการเดินทางภายหลังจากที่ท่านได้บรรลุนิพพาน ที่วัดโบสถ์(บน) แล้ว และหลวงพ่อดีวักปากน้ำ จนกระทั่งท่านมรณภาพ

ตามรอยฯ ครั้งนี้จึงขอเสนอการเดินทางของหลวงพ่อดีวักปากน้ำ ตามแผนที่

ที่ประกอบมาด้วยนี้

วัดพระเชตุพน เป็นวัดที่อยู่ระหว่างทางเข้าคลองบางกอกน้อย และคลองบางกอกใหญ่ โดยฝั่งตรงข้ามวัดพระเชตุพน คือ วัดอรุณฯ ที่สมัยเมื่อหลวงพ่อกอยู่ที่วัดพระเชตุพนต้องข้ามฝากไปเรียนหนังสือที่วัดอรุณฯ บ่อยๆ จนกระทั่งแม่ค้า ที่ทำประตุนกยูงเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในหลวงพ่อก ได้ปวารณาถวายอาหารให้ท่านเป็นประจำ

การเดินทางจากวัดพระเชตุพนไปยังวัดโบสถ์(บน) นั้นง่ายมาก เพียงเดินเรือไปตามคลองบางกอกน้อยเรื่อยๆ ก็จะไปถึงวัดโบสถ์(บน) ได้ไม่ยาก

ปัจจุบัน ใครที่อยู่แถบจังหวัดนนทบุรี ก็สามารถนั่งเรือหางยาวจากท่าน้ำนนท์ เข้า

คลองอ้อม ผ่าน อ.บางใหญ่ มายังวัดโบสถ์บนได้ โดยใช้เวลาเดินทางเพียง ๓๐ นาที ในระแวกนี้ยังมีวัดอื่นอีก เช่น วัดโบสถ์ดอนพรหม ที่บางใหญ่ ถ้าจะไปวัดโบสถ์นี้ก็ต้องบอกว่าไปวัดโบสถ์ บางคูเวียง ไม่ใช่วัดโบสถ์ที่บางใหญ่ ชาวเรือจะรู้จักกันดี สถานที่ตั้งตามที่อยู่คือ วัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี

การเดินทางครั้งที่สองของท่าน เริ่มขึ้นหลังจากที่ท่านได้บรรลุนิพพานแล้ว ได้กลับมาวัดพระเชตุพนอีกครั้ง หลวงพ่อได้รับคำสั่งให้ไปเป็นเจ้าอาวาสที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ การเดินทางในครั้งนี สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) สมัยเมื่อทรงสมณศักดิ์เป็นพระธรรมวโรดม ได้บันทึกไว้ว่า

“...ท่านได้จากวัดพระเชตุพน ในฐานะเป็นผู้รักษาการเจ้าอาวาส วัดปากน้ำ โดยเรียนต์หลวง ซึ่งกรมศาสนาจัดถวาย เพื่อเป็นเกียรติยศ แก่พระอารามหลวง มีพระอนุจรติดตามมา ๔ รูป ทางกรมได้จัด สมณบริวารถวายเจ้าอาวาส และนิত্যภัตตรอีก ๔ เดือน เดือนละ ๓๐ บาท พระอนุจร ๔ รูป รูปละ ๒๐ บาท เจ้าคณะอำเภอ ภาษีเจริญ นำมา ส่งถึงวัดปากน้ำ พร้อมด้วยพระเถรานุเถระ และพระคณาธิการใน อำเภอ นั้นมากรูป มีคฤหัสถ์ ชายหญิงหลายคน มาต้อนรับ...”

เข้าใจว่าการเดินทางของหลวงพ่อน่าจะออกเดินทางจากวัดพระเชตุพน เข้ามาทางคลองบางกอกใหญ่ จนมาถึงปากคลองภาษีเจริญ ก็มาถึงวัดปากน้ำพอดี

กายธรรมควรเทิดไว้
เป็นสรณะภายใน
กว่านี้ บ่ มีใด
น้อมนบท่านไว้แล้ว

ในใจ
เที่ยงแท้
เทียบได้
คำเข้าสู่เสมอ

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๕

วันที่เริ่มทำวิชชา

เราคงจะทราบถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญของหลวงพ่อดปากน้ำ และการปฏิบัติธรรมของท่านในการคุมทีม “ทำวิชชา” มาบ้าง ความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญ และอานุภาพจากการทำวิชชา เป็นที่กล่าวขวัญเล่าขานกันมายาวนานจนปัจจุบัน

ตามรอยหลวงพ่อดปากน้ำ ตอนนี้จะขอเสนอเรื่องเกี่ยวกับช่วงเวลาที่เริ่มทำวิชชาของหลวงพ่อดปากน้ำ โดยอาศัยหลักฐานจากคำเทศน์ของหลวงพ่อด ซึ่งมีปรากฏพอยกมาได้ ดังนี้

๑. เทศนาเรื่อง **ปีพโตปมคธา** แสดงเมื่อ ๒๔ มีนาคม ๒๔๙๗

“...เรื่องความแก่ ความตาย ไม่มีทางสู้ ไม่มีทางแก้
ทีเดียว จะแก้อย่างไรก็แก้ไม่ได้ แต่ว่ามีแก้ที่วัดปากน้ำ

วิชาธรรมกายไปเห็นวิชาเหล่านี้หมด ไปเห็นความแก่ ความตาย เวลา
นี้เชื่อว่าสมภารวัดปากน้ำกำลังสู้กับความแก่ ความตาย

สู้จริงๆ ผู้เทศน์นี้แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือนเศษแล้ว ๘ เดือน ๙ วัน วัน
นี้แล้ว วินาทีนี้ไม่ได้หยุด เพียรสู้ความแก่ความตาย ไม่ได้ถอยกันเลย...”

อีกตอนหนึ่งกล่าวว่า

“...ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา อยู่วัดปากน้ำก็จริง แต่ไม่รู้ว่
สมภารวัดปากน้ำทำอะไร นี้อัจฉรย์นัก อยู่ด้วยกันตั้งหลายสิบปี อยู่วัด
ปากน้ำนี้ ๒๒ ปี ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้ไม่มีใครรู้ว่าทำอะไร รู้แต่นิดๆ หน่อยๆ
รู้จริงจ้งลงไปไม่มี มีก็ผู้ที่ทำวิชาด้วยกัน รู้จริงเห็นจริงกันลงไปทีเดียว
ทำอยู่ทุกวันๆ นั่นละก็รู้จริงเห็นจริง...”

๒. เทศนาเรื่อง **ขันธปริตร** แสดงเมื่อ ๖ มิถุนายน ๒๔๙๗

“...จะให้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังขรัตนะ จนกระทั่งนับ
อสงไขยชั้นไม่ถ้วนนี้ วัดปากน้ำได้พยายามทำอยู่แล้ว ๒๒ ปี เดือน ๘ ข้าง
หน้านี้ กลางเดือน ๘ ครบ ๒๓ ปี เต็มเดือนเต็มวันที่เดียว นี่ต้องการ
พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังขรัตนะ อย่างนี้หมด...”

๓. เทศนาเรื่อง **สติปัญญาฐานสูตร** แสดงเมื่อ ๓ ตุลาคม ๒๔๙๗

“...หมดกายพระอรหัตต์ มีกายของพระพุทธเจ้าก็ได้ กายในกาย กาย
ในกายๆๆๆ มันอย่างนี้แหละ ผู้เทศน์นี้ได้ทำวิชานี้ ๒๓ ปี ออก
พรรษานี้ก็ ๓ เดือนเต็มละ ยังไม่หมดกายละเอียดเหล่านี้เลย ไม่ได้ถอย
กลับเลย ยังไม่หมดกายละเอียดเหล่านี้เลย ยังไม่ถึงที่สุด...”

๔. เทศนาเรื่อง **อริยทรัพย์** แสดงเมื่อ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๗

“...ที่สุดอยู่ที่ไหนละ ผู้เทศน์ยังเรียนวิชาไปไม่ถึง ยังไม่ถึงที่สุด
๒๓ ปี ๘ เดือนเศษแล้ว ยังไม่ถึงที่สุดเลย...ถ้าสุดเวลาใด ถึงที่สุดของ
การรักษาแล้วละก็ มนุษย์เล็กแก่ เลิกเจ็บ เลิกตายทีเดียว นี่กำลัง
พยายามทำไป...”

๕. เทศนาเรื่อง **พุทธอุทยานคาถา** แสดงเมื่อ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๙๗

“...ผู้เทศน์นี้สอน เป็นคนสอนเอง ๒๓ ปี ๕ เดือนนี้ ได้ทำไปอย่าง
นี้แหละ ไม่ถอยหลังเลย ยังไม่สุดกายของตัวเอง...”

จากหลักฐานในคำเทศนาของหลวงพ่อก็พอจะคำนวณได้ดังนี้

ในเทศนาเรื่อง ชั้นอธิตร ท่านบอกว่า กลางเดือน ๘ ครบ ๒๓ ปี เต็มเดือนเต็มวัน
ทีเดียว

วันเข้าพรรษา คือ วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ เป็นวันต่อจากวันอาสาฬหบูชา ซึ่งคือ
วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘

การนับเดือนนั้นจะเริ่มจากขึ้น ๑ ค่ำ ไปจนถึงแรม ๑๔, ๑๕ ค่ำ จึงหมดเดือน
กลางเดือน ๘ ที่หลวงพ่อบุญถึงจึงเป็นวันเข้าพรรษา

ถ้าคิดว่ากลางเดือน ๘ คือวันเข้าพรรษา วันนั้นก็จะเป็นวันเริ่มทำวิชชาของ
หลวงพ่อดัดปากน้ำเป็นแน่ทีเดียว

ในเทศนาเรื่อง มหาสติปัฏฐานสูตร ท่านบอกว่า ๒๓ ปี ออกพรรษานี้ก็ ๓ เดือนเต็มละ
ซึ่งก็คือวันเข้าพรรษา เป็นวันที่หลวงพ่อบริเริ่มทำวิชชา เพราะเข้าพรรษาเริ่มแรม ๑ ค่ำ
เดือน ๘ และออกพรรษาเมื่อแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ รวมระยะเวลา ๓ เดือนเต็ม

จึงพอจะคำนวณได้ว่า วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๔๗๔ ซึ่งตรงกับราวๆ เดือน
กรกฎาคม ๒๔๗๔ เป็นวันที่หลวงพ่อดัดปากน้ำเริ่มทำวิชชา

วันที่เริ่มทำวิชชาเป็นวันสำคัญยิ่ง เป็นวันที่หลวงพ่อดัดปากน้ำเริ่มรวมทีมล้อมอย่าง

จริงจัง ซึ่งจะแบ่งผู้ทำวิชชา เป็น ๒ ผลัดๆ ละ ๖ ชั่วโมง นั่งสมาธิติดต่อกัน ๖ ชั่วโมง พัก
๖ ชั่วโมง แล้วมานั่งอีก ๖ ชั่วโมง พัก ๖ ชั่วโมง อย่างนี้ เหมือนการทำงานเป็นกะของโรงงาน
ท่านจึงเรียกว่าโรงงานทำวิชชา ปฏิบัติงานทางจิตนี้ ๒๔ ชั่วโมง ไม่ได้หยุด ช่วงเวลาที่
หลวงพ่อบุญนี้ ๒๓ ปีแล้ว ไม่ได้หยุด คิดดูเอาเถิดว่าท่านเอาจริงเอาจังต่อการศึกษา
วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงไร

หากมีคนถามเรื่อง	ภูมิใจ
ลูกตอบเลยทันใด	มุ่งค้ำ
ต้นที่สุดภายใน	ธรรมธาตุ
เป็นสุขใจเปี่ยมล้น	กว่าได้ใดใด

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๖

จากวันเข้าต้งธรรม ต้งวันอยู่วัดปากน้ำ

ตามรอยฯ จะขอเสนอหลักฐานจากบันทึกชีวประวัติของหลวงพ่อดปากน้ำ
ในที่ต่างๆ อ้างอิง เพื่อเทียบเคียงเหตุการณ์ต่างๆ ตั้งแต่เมื่อท่านเข้าถึง
ธรรม จนถึงมาอยู่วัดปากน้ำ โดยอาศัยข้อมูลดังนี้

๑. จากประวัติหลวงพ่อดปากน้ำ เทศน์โดยหลวงพ่อดปากน้ำ

“.....ได้อุปสมบทในต้นเดือนแปดของ พ.ศ. ๒๔๔๙ ได้
อยู่จำพรรษาในวัดนั้น รวมอยู่ที่วัดอุปสมบทนั้น ๗ เดือน
เศษๆ เท่านั้น ออกจากวัดที่อุปสมบทนั้นแล้ว ก็ตรงมา
อยู่จำพรรษาในวัดพระเชตุพนฯ ที่เดียว.....”

อีกตอนหนึ่ง กล่าวว่

“.....จึงได้กราบลาเจ้าคุณสมเด็จฯ พุฒาจารย์ (เข้ม)
เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพนฯ ไปจำพรรษาวัดบางคูเวียง ใน

พรรษาที่ ๑๒ ”

๒. จากประวัติหลวงพ่อดปากน้ำ เขียนโดย สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) สมัยดำรงสมณศักดิ์ เป็น พระธรรมวโรดม

“.....เจ้าคุณพระมงคลเทพมุนี (สด) ท่านเกิดวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ ตรงกับวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ฉศก จุลศักราช ๑๒๔๖”

อีกตอนหนึ่ง กล่าวว่า

“.....เดือนกรกฎาคม ๒๔๔๙ ต้นเดือน ๘ ท่านได้อุปสมบทเวลานั้น อายุย่างเข้า ๒๒ ปี บวช ณ วัดสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี....”

๓. เทคนาเรื่อง โอวาทปาฏิโมกข์ แสดงเมื่อ ๔ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๗ โดย หลวงพ่อดปากน้ำ

“.....สมภารผู้เทศน์นี้ได้มาจำพรรษา อยู่วัดปากน้ำนี้ ๓๗ พรรษา แล้ว...”

๔. จากหนังสือ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ของมูลนิธิธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๑ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๘ หน้า ๑๐

“.....ตราบกระทั่งท่านมาจำพรรษา ณ วัดโบสถ์บน บางคูเวียงและ วัดนี้เอง อยู่ระหว่างกลางพรรษาพอดี ท่านเริ่มปรารถนาความเพียรในใจ แต่เข้าตรู่ ก่อนออกบิณฑบาต

เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษา เข้านี้แล้ว วิชาของพระพุทธเจ้า เรายังไม่ได้บรรลุเลย.....”

ในหน้า ๔๐ ได้กล่าวว่า...

เมื่อท่านบวชแล้ว ๑๒ พรรษา ท่านก็ได้ค้นพบวิชาธรรมกาย ที่สูญหายไปจากโลกนี้นับพันปี.....

ตามหลักฐานที่ปรากฏ พอสรุปได้ว่า

ท่านเกิดเมื่อ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๒๗

บวชเมื่อ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๔๙ ต้นเดือน ๘

บรรลุนิกรรม กลางพรรษาที่ ๑๒

อยู่วัดปากน้ำ ถึง ๔ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๗ นับได้ ๓๗ พรรษา

เราค้างข้อมูลที่ได้มาเท่านี้ก่อน...

มาพิจารณาดูพรรษา ที่ท่านบรรลุนิกรรมจะตรงกับปี พ.ศ.อะไร

บวชเมื่อ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๔๙ ปีนี้ นับเป็นพรรษาที่ ๑

พ.ศ.๒๔๕๐ - พ.ศ.๒๔๕๙ นับเป็นพรรษาที่ ๒-๑๑

พ.ศ.๒๔๖๐ นับเป็น พรรษาที่ ๑๒

ตรงกับปี พ.ศ.๒๔๖๐ ในพรรษาที่ ๑๒ ท่านได้ไปจำพรรษาที่วัดโสมส่าน บางคูเวียง
ขอให้ดูปีที่ท่านมาจำพรรษาที่วัดปากน้ำบ้าง

หลวงพ่อแสดงเทศนา เมื่อ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๗ ถ้าจะนับ ๓๗ ตามพรรษา คือ
ผ่านช่วงเข้าพรรษา นับเป็น ๑ ก็จะได้ปีที่ท่านจำพรรษาที่วัดปากน้ำ ตรงกับปี พ.ศ.๒๔๖๐
ซึ่งแย้งกับข้อมูลข้างต้นว่า ปี พ.ศ.๒๔๖๐ ท่านจำพรรษาที่วัดโสมส่าน

แต่ถ้านับว่า ๓๗ พรรษา คือ ๓๗ ปี ครบ ๓๗ โดยปีแล้ว ก็จะได้ว่าตรงกับ พ.ศ.
๒๔๖๑ หลังจากที่ท่านบรรลุนิกรรมแล้ว

พอจะสรุปตามข้อมูลที่กล่าวข้างต้นได้ว่า

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้บรรลุนิกรรมในพรรษาที่ ๑๒ ตรงกับปี พ.ศ.๒๔๖๐

หลังจากนั้น ปี พ.ศ.๒๔๖๑ จึงมาจำพรรษาที่วัดปากน้ำ เป็นพรรษาที่ ๑๓ ของท่าน
พรรษาที่ ๑ จำพรรษาที่ วัดสองพี่น้อง

พรรษาที่ ๒-๑๑ จำพรรษาที่ วัดพระเชตุพน

พรรษาที่ ๑๒ จำพรรษาที่ วัดโสมส่าน บางคูเวียง

พรรษาที่ ๑๓ - มรณภาพ จำพรรษาที่ วัดปากน้ำ

เหตุการณ์หลังจากบรรลุนิกรรมแล้ว จนถึงเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ (ประมาณ
พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๖๐ - กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๖๑)

๑. จากประวัติหลวงพ่อดปากน้ำ เขียนโดย หลวงพ่อดปากน้ำ

“...จนถึงออกพรรษารับกลิ่นแล้ว ก็ลาสมภารวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลา ราว ๔ เดือน.....”

๒. จากประวัติหลวงพ่อดปากน้ำ เขียนโดย สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) สมัยดำรงสมณศักดิ์เป็น พระธรรมวโรดม

“.....เมื่อมีความรู้พอสมควร ได้ออกจากวัดพระเชตุพนฯ ไปจำพรรษาต่างจังหวัด เพื่อเผยแพร่ธรรมวินัยตามอริยาไคยของท่าน แต่ส่วนมากแนะนำทางปฏิบัติ การเทศนาท่านใช้ปฏิภาณ

แหล่ที่สุดท้ายได้ไปอยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ จังหวัดสุพรรณบุรี.....ประชาชนได้เข้าปฏิบัติกันมาก

สมัยนั้น การปกครองประเทศจัดเป็นมณฑล เจ้าเมืองสุพรรณบุรี และสมุหเทศาภิบาล เกรงว่าจะเป็นการมั่วสุมประชาชน วันหนึ่งสมุหเทศาภิบาลมณฑลนครชัยศรี ได้พบกับสมเด็จพระวันรัต (ติสสทตฺตเถร) วัดพระเชตุพนฯ เวลานั้นดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าคณะอำเภอกาฬศิเริฎ ได้ปรารภถึงเรื่องหลวงพ่อดปากน้ำ ไปทำพระกรรมฐานที่นั่น จะเป็นการไม่เหมาะสมแก่ฐานะ ขอให้ทางคณะสงฆ์พิจารณาเรียกกลับ หลวงพ่อดปากน้ำ จึงจากวัดพระศรีรัตนมหาธาตุมาด้วยความเคารพในการปกครองแล้วมาอยู่วัดสองพี่น้อง จังหวัดเดียวกัน

.....

สมเด็จพระวันรัต (ติสสทตฺตเถร) วัดพระเชตุพนฯ ได้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอกาฬศิเริฎ จังหวัดธนบุรี ในยุคนั้นวัดปากน้ำเป็นพระอารามหลวงวัดหนึ่งในอำเภอนั้นว่างเจ้าอาวาสลง พระคุณท่านหวังจะอนุเคราะห์หลวงพ่อดปากน้ำให้มีที่อยู่เป็นหลักฐาน หวังเอาตำแหน่งเจ้าอาวาสผูกหลวงพ่อดปากน้ำ เพื่อไม่ให้เร่ร่อนไปโดยไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ ครั้งแรกท่านได้พยายามปิดไม่ยอมรับหน้าที่ แต่ครั้งแล้วก็จำต้องยอมรับด้วยเหตุผล

.....

พ.ศ. ๒๔๕๙ ราวปีนั้น วันเดือนจាំไม่ได้ ท่านได้จากวัดพระเชตุพนฯ ไปสู่วัดปากน้ำในฐานะเป็นผู้รักษาการเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ.....”

สรุปได้ว่า หลังออกพรรษาปี พ.ศ.๒๔๖๐ คือประมาณเดือน พ.ย.๒๔๖๐ หลวงพ่อ จากวัดบางคูเวียง (วัดโบสถ์บน) ไปสอนที่วัดบางปลา ราว ๔ เดือน คือถึงประมาณเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๖๑

หลังจากนั้นก็ไม่มีปรากฏชัดว่าท่านไปอยู่ที่ไหนในเวลาใด ถ้าจะสรุปรวมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วง เดือนมีนาคม-กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๖๑ ก็จะได้ว่าในช่วงเวลาดังกล่าวนี้นี้ หลวงพ่อไปอยู่ที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ แล้วมาอยู่วัดสองพี่น้อง กลับมาอยู่วัดพระเชตุพนฯ ได้รับคำสั่งแล้วจึงเดินทางไปเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ประมาณกลางปี พ.ศ.๒๔๖๑ ท่านไป จำพรรษาที่ ๑๓ ที่วัดปากน้ำ

หลักฐานที่เสนอนี้ ก็เพื่อจะทำประวัติของหลวงพ่อให้สมบูรณ์ หากท่านผู้อ่านมี หลักฐานอื่น หรือข้อคิดเห็นไม่ควรประการใด ช่วยเสนอแนะมายังผู้เขียน เพื่อจะได้ช่วย กันทำประวัติของหลวงพ่อให้สมบูรณ์ต่อไป

หมายเหตุ : ข้อมูลที่ขัดแย้ง

๑. จากประวัติหลวงพ่อวัดปากน้ำ เขียนโดยสมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริ-มหาเถร) สมัยดำรงสมณศักดิ์ เป็น พระธรรมวโรดม

.....พ.ศ.๒๔๕๙ ราวปีนั้น วันเดือนจាំไม่ได้ ท่านได้จากวัดพระเชตุพนฯ ในฐานะเป็นผู้รักษาการเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ.....

ข้อมูลขัดแย้งข้อนี้ควรตกไป เนื่องจากเป็นข้อมูลโดยประมาณว่า ราวปีนั้น ซึ่งที่ควรจะเป็น คือ พ.ศ.๒๔๖๑

๒. จากประวัติหลวงพ่อปากน้ำ เขียนโดย พระภิกษุโกศลเถร (วีระ คณฺฑตุตโม)

.....พระคุณท่านได้ปวารณา พรรษาที่ ๑๓ ที่วัดสองพี่น้อง...

หากจะยึดข้อมูลจากประวัติที่เขียนโดยหลวงพ่อ และเทศนาของท่านกับประวัติที่เขียนโดยสมเด็จพระสังฆราช ซึ่งเป็นหลักฐานเก่ากว่า ก็ควรตัดหลักฐานชิ้นนี้ออกไป

๓. จากหนังสือ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ของมุนิธีธรรมกาย พิมพ์ เมื่อ ธันวาคม

พ.ศ.๒๕๓๖ หน้า ๓๑ ความว่า...

.....จึงได้ไปจำพรรษาที่วัดโบสถ์บน ในพรรษาที่ ๑๑ นั้นเอง.....

ข้อความตอนนี้แย้งกับหลักฐานที่กล่าวมาข้างต้นว่า จำพรรษาที่วัดโบสถ์บน ในพรรษาที่ ๑๒

หน้า ๓๔ ความว่า...

....ในพรรษาที่ ๑๓ ท่านได้พาภิกษุที่ได้ธรรมแล้ว ไปจำพรรษา ที่วัดสองพี่น้อง.....

ข้อความตอนนี้พ้องกับหลักฐานประวัติหลวงพ่อดอกน้ำ ที่เขียนโดยพระภรรณาโกศลเถร (วีระ คณุตตโม)

๔. จากหนังสือ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ของมูลนิธิธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๘ หน้า ๔๙ ความว่า...

.....ย้อนระลึกถึงวันเพ็ญ เดือนสิบ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๕๙ หลวงพ่อดอกน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้ปฏิบัติธรรมท่ามกลางชีวิตเป็นเดิมพัน ณ อุโบสถ วัดโบสถ์บน บางคูเวียง จ.นนทบุรี.....

ถ้าคำนวณตามหลักฐานที่กล่าวข้างต้นแล้ว ก็ควรจะสรุปได้ว่า **พระเดชพระคุณ หลวงพ่อดอกน้ำได้บรรลุธรรม ในปีพุทธศักราช ๒๔๖๐ ในพรรษาที่ ๑๒ นั้นเอง**

ตอนที่ ๗

คลองบางอีแทน

คลองบางอีแทนนี้ มีความหมายต่อหลวงพ่อดปากน้ำ ตรงที่เป็นสถานที่ที่ทำให้ท่านตัดสินใจพลิกชีวิตตนเองออกบวช เพื่อแสวงหาธรรม ดังที่เล่าไว้แล้วในตอนที่สาม เรื่องพ่อค้าเรือข้าว

ตามรอยๆ ตอนนี้จะขอสถานที่อยู่ของคลองบางอีแทน ว่าอยู่ที่ใดของประเทศไทยในเวลานี้

ตามหลักฐานบันทึกประวัติชีวิต ที่เขียนโดยหลวงพ่อดปากน้ำได้เล่าไว้ว่า

“ในระหว่างขายข้าว แล้วนำเรือเปล่ากลับบ้าน เข้าลัดที่คลองบางอีแทน เหนือตลาดใหม่ แม่น้ำนครไชยศรี จังหวัดนครปฐม ในลัดนี้ไม่สู้ไกลนัก แต่พวกโจรชุกชุม...”

คลองบางอีแทน เป็นคลองลัดของแม่น้ำท่าจีน หรือแม่น้ำนครชัยศรี ซึ่ง

เป็นชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งของแม่น้ำท่าจีน ในช่วงที่ผ่านแถบ อ.นครชัยศรี

คลองลัดเป็นคลองที่ช่วยให้ไม่ต้องเดินเรืออ้อมไปตามคู้้งน้ำ ซึ่งเป็นการช่วยย่นระยะเวลาในการเดินเรือได้มาก

สภาพของคลองลัดนั้น ในบางคลองนานปีผ่านไป คลองลัดก็จะกลายเป็นแม่น้ำ เพราะสายน้ำเดินทางในคลองลัด ที่ขุดใหม่ได้สะดวกกว่า จึงกัดเซาะตลิ่งให้กว้างขึ้น กลายเป็นแม่น้ำ ส่วนแม่น้ำสายเดิมกลายเป็นคลองแทน เช่น คลองอ้อม คลองบางกอกน้อย คลองบางกอกใหญ่ในปัจจุบันนี้ เดิมก็คือ สายน้ำของแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เมื่อขุดคลองลัดขึ้น แม่น้ำสายเดิมก็กลายเป็นคลอง

พิจารณาดูตามแผนที่ที่ประกอบมาด้วยจะพบว่า ปากคลองอ้อมถึงปากคลองบางกรวย ช่วงแม่น้ำที่ผ่านทำนายนนท์ ในอดีตคือคลองลัด ปัจจุบันกลายเป็นแม่น้ำแล้ว

ปากคลองบางกอกน้อย ถึงปากคลองบางกอกใหญ่ ช่วงแม่น้ำที่ผ่านหน้าวัดพระเชตุพนฯ ในอดีตคือคลองลัดที่ขุดขึ้นในสมัยอยุธยา รัชกาลสมเด็จพระไชยราชาธิราช มีความกว้าง ที่สันนิษฐานกันไว้เพียงไม่เกิน ๖ วา ปัจจุบันกลายเป็นแม่น้ำแล้ว

คลองลัดที่ชื่อว่า **คลองบางอีแทน** ซึ่งเป็นเส้นทางลัดของแม่น้ำท่าจีน หากไม่บันทึกเอาไว้ในตอนนี้นานปีผ่านไป ลำคลองก็อาจจะเปลี่ยนสภาพไป ถ้าไม่กลายเป็นแม่น้ำ ก็อาจจะถูกถมเป็นถนน หรือชื่อเรียกเปลี่ยนแปลงไป จนอาจจะตามหาประวัติหลงพ้อวัดปากน้ำในช่วงนี้ไม่พบ

ในปัจจุบันนี้หากถามชาวบ้านทั่วไปถึงคลองบางอีแทน ก็หาคนรู้จักได้ยาก นอกจากคนเดินเรือเท่านั้น จึงจะพอรู้จัก ส่วนใหญ่ชาวบ้านก็จะรู้จักแต่ทางรถยนต์

ชื่อของคลองบางอีแทน ปัจจุบันในอำเภอสสามพราน ก็ระบุชื่อเรียกเป็นทางราชการว่า **คลองลัดบางแทน**

คลองบางอีแทนนี้อยู่ในเขต อ.สามพราน จ.นครปฐม ซึ่งเป็นช่วงที่แม่น้ำท่าจีน (นครชัยศรี) ไหลผ่าน อ.นครชัยศรี มาเข้าสู่ อ.สามพราน ช่วงนี้มีคู้้งน้ำอยู่คู้้งหนึ่ง ชาวบ้านเรียกกันว่า คู้้งข้าวเหนียวบุด ด้วยว่าแต่ก่อนนั้นใช้เรือแจวกัน กว่าแจวผ่านคู้้งนี้ไปได้ ก็ทำเอาข้าวเหนียวบุดทีเดียว

หากจะเดินทางโดยรถยนต์ ก็มีถนนจากที่ว่าการอำเภอนครชัยศรี เลียบแม่น้ำมาจนถึงคลองบางอีพัน ก็จะมีสะพานปูนเล็กๆ ข้ามคลองบางอีพัน

สภาพสองข้างคลองบางอีพันยังคงเป็นสวนอยู่บ้าง สวนส้มก็มี สวนอื่นๆ ก็มี ตอนที่หลวงพ่อกำลังเรือผ่านไป ขณะนั้นแถวนี้ก็เป็นสวน แต่คลองคงจะแคบกว่าปัจจุบัน ซึ่งปัจจุบันมีความกว้างประมาณ ๓๐ เมตร หลวงพ่ออธิบายสภาพ คลองไว้ในบันทึกประวัติชีวิตของท่านว่า

“...แต่พอเข้าลัดไปเล็กน้อย ก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า คลองก็เล็ก โจรก็ร้าย ทำยเรือก็เข้าไล่เสียดกับฝั่ง ไม่ต่ำไม่สูงกว่ากันเท่าไรนัก น่าหวาดเสียวอันตราย....

เมื่อท่านพ้นลัดคลองบางอีพันไปแล้ว จึงได้คิดว่าในชีวิตฆราวาสที่เกิดมาแสวงหาทรัพย์ แล้วก็ไม่ได้อะไร ตายตามๆ กันไปหมด ตัวท่านเองอายุเพียง ๑๙ ปี ตัดสินใจไม่แสวงหาทรัพย์เหมือนคนรุ่นเก่าๆ ท่านตัดสินใจแสวงหาธรรมโดยการออกบวช

หลวงพ่อบวชห่มผ้าเหลือง เมื่ออายุย่างเข้า ๒๒ ปี แต่ท่านกล่าวว่า บวชจริงมาเสียแต่อายุ ๑๙ ปีเศษแล้ว เมื่อผ่าน ลัดคลองบางอีพันไปนั่นเอง ในครั้งนั้นหลวงพ่อดังจิตอธิษฐาน ว่า

“ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้ว จะไม่สึกตลอดชีวิต...”

คลองสายนี้ หลายคนก็ผ่าน หลายคนก็พบกับอันตราย แต่มีเพียงคนเดียวที่ได้คิด จนออกบวช และพบธรรมะที่แท้จริงของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และนำมาแนะนำสั่งสอนให้กับชาวโลก เป็นเพราะบุญบารมีที่ท่านสั่งสมอบรมมานับชาติไม่ถ้วน สอนให้ท่านได้คิด แม้มีอายุเพียงแค่ว่า ๑๙ ปี ก็ไม่ได้ประมาทมัวเมาในชีวิตอย่างวัยรุ่นทั่วไป คิดๆ ดูแล้วก็ยิ่งทำให้เสื่อมใสในหลวงพ่อกมากขึ้นไปอีก

ตอนที่ ๘

เมื่อเริ่มอยู่วัดปากน้ำ

วัดปากน้ำเป็นพระอารามหลวง สร้างขึ้นมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ตั้งอยู่บริเวณปากคลองภาษีเจริญ ซึ่งคลองภาษีเจริญเป็นคลองที่เชื่อมระหว่างคลองบางกอกใหญ่กับแม่น้ำท่าจีน

บริเวณปากคลองภาษีเจริญด้านที่เชื่อมกับคลองบางกอกใหญ่ ได้มีการทำประตูน้ำ ซึ่งสร้างอยู่ติดๆ กับวัดปากน้ำ เมื่อปี พ.ศ.๒๔๕๑ ก่อนที่หลวงพ่อกะจะไปอยู่วัดปากน้ำ ๑๐ ปี

ประตูน้ำนี้ทำให้มีน้ำในลำคลองตลอดทั้งปี การเดิน เรือก็สะดวกขึ้น เพราะไม่ต้องติดที่ดอนเมื่อถึงฤดูแล้ง

การสร้างประตูน้ำต้องลงทุนเป็นเงินก้อนใหญ่ ทางรัฐจึงเก็บค่าธรรมเนียมจากเรือแพที่ผ่านประตูน้ำ โดยเมื่อแรกเปิดได้จัดเก็บ ดังนี้

เรือกลไฟ หรือเรือยนต์

ปากกว้างตั้งแต่ ๑ เมตร ลงมา ยาวเมตรละ ๒๕ สตารางค์

ปากกว้างเกิน ๑ เมตร ยาวเมตรละ ๓๐ สตารางค์

แพ คิตตารางเมตรละ ๒ สตารางค์

เรือพาย เรือแจว ปากกว้างไม่ถึงเมตร ยาวไม่เกิน ๓ เมตร เสีย ๑ สตารางค์

เรียกกันในสมัยนี้ก็ว่า คลองภาษีเจริญ เป็นโกลเวย์ทางน้ำ ที่ทำให้การเดินทางเรือสะดวก ประหยัดเวลา เหมือนอย่างกับโครงการดอนเมืองโกลเวย์ ในสมัยปัจจุบัน ที่ทำให้การเดินทางโดยรถยนต์สะดวก ประหยัดเวลาขึ้น

สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) สมัยดำรงสมณศักดิ์ เป็นพระธรรม-
วโรดม ได้บรรยายสภาพวัดปากน้ำ เมื่อครั้งที่หลวงพ่อเริ่มไปอยู่ว่า

“...สภาพวัดปากน้ำสมัยนั้นทุกอย่างไม่เรียบร้อย มีสภาพกึ่งวัดร้าง เป็นที่ควรแก้ไขให้เป็นวัดสมสภาพ

ขณะนั้นมีพระเก่าอยู่ประมาณ ๑๓ รูป กล่าวกันว่า พระและชาวบ้านที่นั่นมีธรรมาศัยเป็นนักเลง พระเก่าก็ไม่ค่อยตั้งอยู่ในธรรมวินัย ยากจะปกครอง ดูแลได้...”

เมื่อหลวงพ่อเริ่มไปอยู่วัดปากน้ำ งานแรกที่ท่านทำคืออะไร ?

สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) สมัยเมื่อบวชใหม่ได้ ๑ พรรษา ก็ได้ตามหลวงพ่อไปวัดปากน้ำตั้งแต่เริ่มต้น ท่านได้บันทึกเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่า

“...งานเบื้องต้น หลวงพ่อวัดปากน้ำได้ประชุม พระภิกษุ สามเณร ที่อยู่เดิมและมาใหม่ ท่านให้อิโวาทปรับความเข้าใจแก่กันว่า

เจ้าคณะอำเภอส่งมาเพื่อให้รักษาวัด และปกครองตักเตือน ว่ากล่าวผู้อยู่วัดโดยพระธรรมวินัย

อันจะให้วัดเจริญได้ ต้องอาศัยความพร้อมเพรียงและเห็นอกเห็นใจกัน จึงจะทำความเจริญได้

ถีนี่ไม่คุ้นกับใครเลย มาอยู่ที่นี่เท่ากับถูกปล่อย โดยไม่รู้ว่าจะหันหน้า

ไปฟังใคร เพราะต่างไม่รู้จักกัน แต่ก็มั่นใจว่าธรรมที่พวกเราปฏิบัติตรงต่อ พระพุทธโอวาท จะประกาศความราบรื่นและรุ่งเรืองให้แก่ผู้มีความประพฤติ เป็นสัมมาปฏิบัติ ธรรมวินัยเหล่านั้นจะกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไป

พวกเราวชกันคนละหลายๆ ปี ปฏิบัติธรรมเข้าขั้นไหน มีพระ ปาฏิโมกข์เรียบร้อยอย่างไร ทุกคนทราบความจริงของตนได้

ถ้าเป็นไปตามแนวพระธรรมวินัย ก็น่าสรรเสริญ

ถ้าผิดพระธรรมวินัย ก็น่าเศร้าใจ เพราะตนเองก็ติเตียนตนเองได้ เคยพบมาบ้าง แม้บวชตั้งนานนับเป็นสิบๆ ปี ก็ไม่มีภูมิจะสอนผู้อื่น จะเป็นที่พักของศาสนาก็ไม่ได้ ได้แต่อาศัยศาสนาอย่างเดียว ไม่ทำประโยชน์ ให้เกิดแก่ตนและแก่ท่าน ช้ำร้ายยังทำให้พระศาสนาเศร้าหมองอีกด้วย บวชอยู่อย่างนี้เหมือนตัวเสฉวน จะได้ประโยชน์อะไรในการบวชในการ อยู่วัด

ฉันมาอยู่วัดปากน้ำ จะพยายามตั้งใจประพฤติให้เป็นไปตามแนว พระธรรมวินัย พวกพระเก่าๆ จะร่วมกันก็ได้ หรือจะไม่ร่วมด้วยก็แล้ว แต่อภัยด้วย ฉันจะไม่รบกวนด้วยอาการใดๆ เพราะถือว่าทุกคนรู้สึกผิด ชอบด้วยตนเองดีแล้ว

ถ้าไม่ร่วมใจ ก็ขออย่าขัดขวาง ฉันก็จะไม่ขัดขวางผู้ไม่ร่วมมือ เหมือนกัน ต่างคนต่างอยู่ แต่ต้องช่วยกันรักษาระเบียบของวัด คนจะ เข้าจะออกต้องบอกให้รู้ ที่แล้วมาไม่เกี่ยวข้อง เพราะยังไม่อยู่ในหน้าที่ จะพยายามรักษาเมื่ออยู่ในหน้าที่...”

เมื่อได้อ่านโอวาทของหลวงพ่อก็คงจะพอเข้าใจอภัยของท่านว่าเป็นคนจริง เพียงไร

เหตุการณ์ภายในวัดปากน้ำ มิได้สงบราบรื่น แต่หลวงพ่อก็ยังมุ่งมั่น ปรับปรุง ดูแลวัดให้เจริญก้าวหน้า ทั้งด้านความเป็นอยู่ต่างๆ ในวัด และการอบรมสั่งสอนภิกษุ สามเณร ตลอดถึงคฤหัสถ์ ชาวบ้านทั่วไป ในขณะที่ท่านดูแลวัดปากน้ำ กำลังเจริญ ก้าวหน้าดี เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็บังเกิดขึ้นที่วัดปากน้ำ สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณ- สิริมหาเถระ) ได้บันทึกไว้ว่า

“...เมื่อ พ.ศ.อะไร ผู้เขียนจำไม่ได้ เกิดเรื่องอาชญากรรมขึ้นในวัด วันนั้นพระกมล ศิษย์ที่ถูกใจของท่านในด้านเทคโนโลยีใช้ปฏิภาณ และด้านปฏิบัติขั้นดีได้เทคโนโลยีหัวข้อธรรมเกี่ยวแก่พระกรรมฐานอยู่ หลวงพ่อพึ่งอยู่ด้วย เมื่อเสร็จการอบรมแล้วประมาณเวลา ๒๐.๐๐ น. ต่างกลับยังที่พักของตน มีผู้ลอบสังหารหลวงพ่อดปากน้ำที่หน้าศาลาการเปรียญ ขณะที่ท่านออกมาจากศาลาจะกลับกุฏิ ผู้ร้ายใช้ปืนยิงท่านถูกจิวรท่านทะเล ๒ รู ยิงนายพร้อม อุบัติจากผู้ติดตามหลังถูกที่ปากทะเลแค้น เป็นบาดแผลสาหัส แต่ไม่ถึงแก่กรรม ท่านรอดมาได้ก็น่าอัศจรรย์...”

แม้จะพบกับอุปสรรคหลายอย่างในการดูแล พัฒนาวัดปากน้ำ แต่หลวงพ่อก็มิได้ย่อท้อ ท่านทำนุบำรุง ดูแลกิจการภายในวัดให้เป็นไปได้ด้วยดี จนเจริญก้าวหน้าเป็นที่ยอมรับของทั้งพระ ชาวบ้าน และราชการ

อะไรเป็นสาเหตุให้ท่านผ่านพ้นอุปสรรค อันตรายเหล่านั้นมาได้ หลวงพ่อได้เล่าให้ฟังไว้ในเทศนาของท่าน เมื่อวันที่ ๑๘ พ.ย. ๒๕๙๗ ในเวลาที่ท่านได้มาอยู่วัดปากน้ำแล้ว ๓๗ ปี ดังนี้

“...มาอยู่วัดปากน้ำนี้ ไม่ใช่พอดีพอร้าย พอมาอยู่วัดปากน้ำเท่านั้นแหละ เขาไม่ยอมกันทั้งบ้านทั้งเมือง พระในวัดก็ไม่ยอมทั้งนั้น (ไม่ยอม) ผู้มาอยู่ผู้เทศน์นี้แหละ

พุทธโธเอี้ย ที่พึ่งของตัวไม่รู้จัก จะไปกีดกันผู้เป็นที่พึ่งของตัวให้ไปเสีย แล้วจะไปพึ่งอะไร

นี่เราจะทำอย่างไร

นี่ข้าไม่สู้ แล้วข้าก็ไม่หนี ทำดีอันใดอันหนึ่ง ทำอะไรก็ทำจนสุดความสามารถของตัว

จนกระทั่งบัดนี้ ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่านี่แน่ ผู้ไม่สู้ ไม่หนี เป็นอย่างนี้แหละ เป็นประโยชน์ไม่ใช่แต่มนุษย์ในประเทศเท่านั้น ฝรั่งเศสก็ยังเข้ามาเป็นที่พึ่ง มาพึ่งอาศัย มาเล่าเรียนศึกษา แล้วเอาไปประกาศ...”

ศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อดปากน้ำทุกท่าน ขอให้ดูหลวงพ่อดท่านเป็นแบบอย่าง

เถิด เรามีครูบาอาจารย์ ผู้เป็นคนจริงเช่นนี้ ควรสักการะบูชาเทิดทูนท่านด้วยความ
ภาคภูมิใจในบุญของตัว ที่ได้มาเป็นศิษย์ของท่าน

บางคนได้เป็นลูกศิษย์ บางคนเป็นหลานศิษย์ เป็นเหลนศิษย์ ไม่ว่าจะเป็ศิษย์ที่
ได้รับการถ่ายทอดมาจากทางใด ก็ขอให้ได้ศึกษาประวัติชีวิตของท่าน และตั้งใจดำเนิน
รอยตามปฏิปทาของท่านเช่นเดียวกัน

หยุด ใจนิ่งสนิทไว้	กลางกาย
เป็น จุดสำคัญหมาย	สู่เป้า
ตัว สมมุติคุณมลาย	สลายหมด
สำเร็จ พระพุทธเจ้า	เสด็จเข้านิพพานเกษม

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๙

เหตุการณ์บ้านเมือง

หลวงพ่อก่เกิดปี พ.ศ.๒๔๒๗ ตรงกับรัชกาล ที่ ๕ และมรณภาพปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ตรงกับรัชกาลที่ ๙ ในช่วงชีวิตของท่าน ซึ่งผ่านมาถึง ๕ รัชกาล บ้านเมืองเปลี่ยนแปลงมากมาย ในขณะที่บ้านเมืองเปลี่ยนแปลง มี วิกฤติการณ์ต่างๆ แต่หลวงพ่อยังสามารถปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมกายได้ ค้นพบวิชชาธรรมกาย ซึ่งเป็นของละเอียดลึกซึ้ง ยากที่ใครๆ จะเข้าถึง ได้ง่ายๆ

หลวงพ่อกำทำได้ในขณะที่บ้านเมือง ก็ใช้ว่าจะเรียบร้อยไปทั่ว นี่ก็น่าจะเรียก ว่าเป็นคุณวิเศษของท่านอย่างหนึ่ง

ตามรอยฯ จะขอแสดงลำดับ เหตุการณ์สำคัญของบ้านเมืองที่เกิดขึ้นใน ระหว่างอายุ ๗๕ ปี ของหลวงพ่อ ดังนี้

อายุ	เหตุการณ์ในชีวิตหลวงพ่อก	ปี พ.ศ.	เหตุการณ์บ้านเมือง	ช่วงรัชกาล
		๒๔๑๑	ร.๕ เสด็จขึ้นครองราชย์	ร.๕
	หลวงพ่อกเกิด	๒๔๒๗	-----	
๑๔	บิดาถึงแก่กรรม	๒๔๓๑	-----	
	เริ่มเป็นพ่อค้าข้าว	๒๔๓๑	-----	
๑๙	อธิษฐานจิตขอบวช	๒๔๔๖	-----	ร.๖
	-----	๒๔๔๘	ประกาศ พ.ร.บ.เลิกทาส	
๒๒	บวชที่วัดสองพี่น้อง	๒๔๔๙	-----	
	-----	๒๔๕๓	ร.๖ เสด็จขึ้นครองราชย์	
	-----	๒๔๕๗	เริ่มสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง	ร.๖
๓๓	บรรลุนิกรรม	๒๔๖๐	ไทยเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง	
๓๔	มาอยู่วัดปากน้ำ	๒๔๖๑	สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง	
	-----	๒๔๖๘	ร.๗ เสด็จขึ้นครองราชย์	
๔๗	ตั้งโรงงานทำวิชา	๒๔๗๔	-----	ร.๗
	-----	๒๔๗๕	เปลี่ยนแปลงการปกครอง	
	-----	๒๔๗๗	ร.๗ สละราชสมบัติ, ร.๘ ขึ้นครองราชย์	ร.๘
๕๓	คุณยายพบหลวงพ่อกวัดปากน้ำ	๒๔๘๐	-----	
	-----	๒๔๘๒	เริ่มสงครามโลกครั้งที่สอง	
๖๐	พระราชภาวนาวิสุทธิเกิด	๒๔๘๗	-----	
	-----	๒๔๘๘	สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง	ร.๘
	-----	๒๔๘๙	ร.๘ ถูกปลงพระชนม์, ร.๙ ขึ้นครองราชย์	
๖๖	ทำพระของขวัญที่รุ่น ๑	๒๔๙๓	เริ่มสงครามเกาหลี	
๖๗	ทำพระของขวัญที่รุ่น ๒	๒๔๙๔	-----	
๖๙	ส่งพระไปเผยแพร่ที่อังกฤษ	๒๔๙๖	-----	ร.๙
๗๒	ทำพระของขวัญที่รุ่น ๓	๒๔๙๙	สิ้นสุดสงครามเกาหลี	
๗๕	มรณภาพ	๒๕๐๒	-----	

หลวงพ่อก่อกิดในสมัยรัชกาลที่ ๕ ในขณะที่ยังมีทาสอยู่ในแผ่นดินไทย แต่หลวงพ่อก่อกิดเป็นอิสระ ก่อกิดมามีชีวิตเป็นไท ไม่ใช่ทาส นี้ก็นับเป็นบุญอย่างหนึ่งของท่าน ทาสนั้นเริ่มหมดตอนปลายรัชกาลที่ ๕

ในรัชกาลนี้ บ้านเมืองมีการพัฒนาก้าวหน้ามาก มีการสร้างถนนขนาดใหญ่ เจ้านายบางพระองค์มีรถยนต์ใช้ มีการชูดคลองมากสาย มีการทำประตุน้ำ เพื่อให้เรือผ่านคลองได้สะดวกตลอดปี ในแม่น้ำมีเรือกลไฟ ซึ่งสะดวกรวดเร็วกว่าเรือพาย เรือแจว มีการพัฒนาด้านการทหาร การแพทย์ การศึกษา พระราชโอรสหลายพระองค์เดินทางไปศึกษาที่อังกฤษ ฝรั่งเศส พระองค์ท่านเอง ก็เสด็จประพาสยุโรปถึง ๒ ครั้ง ในเวลานั้นหลวงพ่อก่อกิดได้รับการศึกษา ตามพื้นฐานความรู้ที่มีสอนกันอยู่ในสมัยนั้น จนมีความเข้าใจในภาษาไทยและภาษาขอมเป็นอย่างดี

เมื่อหลวงพ่อก่อกิดอายุ ๑๔ ปี ก็ต้องมาเป็นพ่อค้าข้าวแทนบิดาที่สิ้นชีวิตลง บ้านเมืองเจริญก้าวหน้า การค้าก็ดี แต่เมื่ออายุ ๑๙ ปี หลวงพ่อก่อกิดตั้งใจจะเลิกอาชีพค้าข้าวแล้ว จะออกบวช พออายุได้ ๒๒ ปี ก็ได้บวชครองผ้ากาสาวพัสตร์

ในสมัยรัชกาลที่ ๖ อยู่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ไทยได้ส่งทหารเข้าร่วมรบกับฝ่ายสัมพันธมิตร เมื่อ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๖๐ ในขณะที่บ้านเมืองกำลังอยู่ในระหว่างสงครามโลก หลวงพ่อก่อกิดได้ไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง และได้บรรลุนิธิธรรม ในขณะที่สงครามโลกครั้งที่ ๑ ยังไม่สิ้นสุด

ในช่วงกลางของรัชกาลที่ ๖ หลวงพ่อก่อกิดได้มาเป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ในรัชกาลที่ ๗ ปี พ.ศ.๒๔๗๔ หลวงพ่อก่อกิดเริ่มรวมทีมทำวิชา โดยการปฏิบัติธรรมตลอด ๒๔ ชั่วโมง ในสถานที่ที่ท่านเรียกว่า “โรงงานทำวิชา”

๑ ปี ถัดมา คือ พ.ศ.๒๔๗๕ บ้านเมืองก็เกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองครั้งใหญ่ คือ การเปลี่ยนการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นระบอบประชาธิปไตย หลวงพ่อก่อกิดยังคงอยู่ที่วัดปากน้ำ ปฏิบัติธรรมของท่านเรื่อยมา

ถึงปี พ.ศ.๒๔๗๗ รัชกาลที่ ๗ ก็ทรงสละราชสมบัติ อันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง และพระองค์ได้เสด็จไปยังต่างประเทศ จนกระทั่งสวรรคตนอกแผ่นดินไทย ในปีนี้เอง รัชกาลที่ ๘ ก็เสด็จขึ้นครองราชย์

ในสมัยรัชกาลที่ ๘ ประเทศชาติอยู่ในช่วงวิกฤติ คือการเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ทหารญี่ปุ่นรุกเข้ามาในแผ่นดินไทย บ้านเมืองระส่ำระสาย ลูกระเบิดลูกทิ้งมาในย่านสำคัญๆ ที่มีทหารญี่ปุ่นเข้ามาอาศัย และเป็นเส้นทางยุทธศาสตร์

ในช่วงสงครามโลกนี้เองที่ **คุณยายอาจารย์จันทร์ ชนกยุง** ได้มาพบกับหลวงพ่อดาวพุกน้ำ และหลวงพ่อดำกล่าวทักขึ้นมาว่า “มึงมันมาช้าไป” แล้วส่งเข้าโรงงานทำวิชาในวันนั้นทันที

หลวงพ่อดาวพุกน้ำยังคงอยู่ที่วัดปากน้ำ ในขณะที่ชาวบ้านบางคนที่หลบออกไปต่างจังหวัดได้ ก็พากันอพยพไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่มีทหารญี่ปุ่น พวกที่หนีไปที่อื่นไม่ได้ ก็หาที่กำบัง หลบอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากอาวุธสงครามต่างๆ แต่หลวงพ่อดำได้สั่งให้ปิดประตูโรงงานทำวิชา ห้ามเข้าออก ถ้าวิชาธรรมกายไม่จริง ช่วยบ้านเมืองไม่ได้ ก็ให้ตายอยู่ในนี้ทั้งหมด

เสียงหวอ...สัญญาณบอกให้รู้ว่าจะมีเครื่องบินทิ้งระเบิด บินมาในระแวกที่อยู่นี้ ให้หาที่กำบังโดยเร็ว แม้กระนั้นหลวงพ่อดำ และผู้ปฏิบัติธรรมในโรงงานทำวิชา ก็ไม่ได้หลีกหนีไปไหน ยังคงอยู่ที่สูงจนวิชาธรรมกาย โดยเอาชีวิตเข้าแลก

สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง ชาวบ้านได้การกล่าวขานถึงอภินิหารต่างๆ ที่เกิดจากแม่ชีผู้ปฏิบัติธรรมอยู่กับหลวงพ่อดำ ในวัดปากน้ำ ช่วยบ้านเมืองให้รอดพ้นอันตราย

ในปลายสงครามโลก ครั้งที่ ๒ ปี พ.ศ.๒๔๘๗ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดำมชโย) ได้มาเกิดแล้วที่ จ.สิงห์บุรี

ปลายปี พ.ศ.๒๔๘๘ สงครามสงบแล้ว ในปีรุ่งขึ้น พ.ศ.๒๔๘๙ รัชกาลที่ ๘ ก็ถูกปลงพระชนม์ ยังความสะท้านสะเทือนใจให้กับประชาชนทั้งประเทศ

เมื่อมาถึงปี พ.ศ.๒๔๙๓ ในสมัยรัชกาลที่ ๙ สงครามเกาหลีก็เริ่มขึ้น ประเทศไทยส่งทหารไปร่วมรบในสงครามนี้ด้วย และปีนี้หลวงพ่อดำเริ่มแจกพระของขวัญรุ่นที่ ๑ ปีถัดมา พ.ศ.๒๔๙๔ ก็มีพระของขวัญรุ่นที่ ๒ ออกมาอีก ทหารหลายคนก็ไปให้สงครามเกาหลี ได้มีพระของขวัญของหลวงพ่อดำไปด้วย หลวงพ่อดำได้เล่าให้ฟังในเทศนาอธิบายพระของขวัญของท่านว่า

“...ถ้าจะเล่าเรื่องศักดิ์สิทธิ์ให้ฟังสามชั่วโมงเห็นจะไม่จบ เขาเล่าให้ฟังมากมายก่ายกอง ที่เขาเล่าในทางเกาหลี ทหารอังกฤษ อเมริกัน ทหาร

ฝรั่งเศสกำลังคุกกันอยู่ ที่ทหารไทยอยู่บ้าง ลูกระเบิดทำลายมันตกกลาง
ประชุมกำลังคุกกันนั้น ปึงเดียวเท่านั้นตายหมด เหลือตายอยู่คนเดียว
ที่อยู่ในนั้นเหลือไทยคนเดียว นอกนั้นไม่เหลือ ตายหมด ไทยคนเดียวมี
พระของขวัญอยู่ในตัว ฝรั่งเศสให้เหรียญกล้าหาญ ให้เหรียญกล้าหาญแก่
ไทยคนนั้น ยังปรากฏอยู่ นี่ความศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้น...”

จบจนมาถึงปี พ.ศ.๒๔๙๖ สงครามเกาหลีก็สิ้นสุดลง

ปี พ.ศ.๒๔๙๗ หลวงพ่อเริ่มเผยแพร่วิชชาธรรมกายไปต่างประเทศ โดยในวันที่
๘ พ.ย.๒๔๙๗ หลวงพ่อได้ส่งพระภิกษุวิฑูรย์โตม ชื่อเดิมของท่านคือศาสตราจารย์วิลเลียม
ผู้ซึ่งได้ธรรมกายแล้วขึ้นเครื่องบินไปเผยแพร่ยังประเทศอังกฤษ

ปี พ.ศ.๒๔๙๙ เริ่มมีการทำพระของขวัญรุ่นที่ ๓ ซึ่งเป็นรุ่นสุดท้ายที่หลวงพ่
สร้างขึ้นเอง

ในปีนี้อเอง หลวงพ่อเริ่มอาพาธ และถึงปี พ.ศ.๒๕๐๒ หลวงพ่อก็มรณภาพ จาก
โลกนี้ไปอย่างนักสร้างบารมีที่แกร่งกล้า

ชีวิตของหลวงพ่เหมือนประหนึ่งว่าจะเกิดมาในช่วงที่บ้านเมืองวิกฤติ เพื่อมา
ช่วยเหลือบ้านเมือง เป็นแสงสว่างให้กับชาวโลก ในยามที่โลกเต็มไปด้วยความสับสน
ว้าวุ่น และเปี่ยมด้วยภัยอันตรายต่างๆ มากมาย

หลวงพ่ได้พุดถึงเหตุแห่งความยากลำบากในช่วงสงครามโลกไว้ในเทศนาของท่าน
เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๙๗ ว่า

“...ในสองประเทศนั้นที่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน เป็นทุกข์แน่ ไม่ใช่
เป็นทุกข์เพียงเท่านั้น หลังความทุกข์มาให้ประเทศข้างเคียงไม่ใช่หน่อย
ยังเราท่านทั้งหลายได้ประสบความเบียดเบียนมาแล้วอย่างใหญ่ เรียกว่า
สงคราม ล่วงแล้วสองครั้ง ได้ประสบอย่างใหญ่ทีเดียว พอปลายสงคราม
ข้าวของแพงเกินส่วน ของหายากเกินส่วน เครื่องอุปโภคบริโภคไม่
พอใช้จ่ายกัน ต่างประเทศถึงกับเดือนร้อนถึงความตาย นี่เป็นได้แล้ว
ความเบียดเบียนซึ่งกันและกันเป็นทุกข์ในโลกอย่างนี้...”

.....

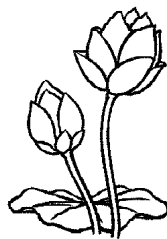
แต่บัดนี้เล่า หมดทั้งสากลโลก หมดประเทศไทย หมดประเทศอเมริกา หมดประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี ญี่ปุ่น จีน รัสเซีย ฯลฯ ถ้ามีศีลห้าด้วยพร้อมๆ กัน เป็นใจ มีศีล ๕ พร้อมกันเสีย บริสุทธิ์พร้อมกัน ไม่มีรองเสียด้วยกันทั้งนั้น โลกจะได้รับรมเย็นเป็นสุขอย่างไรบ้าง

โลกก็ได้รับรมเย็นเป็นสุขทันใดทีเดียว ประเทศใดๆ อยู่ อยู่นั้น นอนไป สบายอกสบายใจ เพราะไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกันหมดทั้งโลก...”

พระผู้เป็นแสงสว่างให้กับชาวโลก ทำให้ชาวโลกได้รู้หนทางการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ท่านปรารถนาที่จะสร้างโลกนี้ให้มีสันติสุข ดังคำเทศนาที่ท่านกล่าวไว้

แต่ช่วงชีวิตคนหนึ่งนั้นสั้นเหลือเกิน หลวงพ่อได้จากโลกนี้ไปในขณะที่สันติสุขที่แท้จริง กำลังคืบคลานมาสู่โลกนี้ได้นิดเดียว

คงเหลือไว้แต่มโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ เพื่อให้ศิษยานุศิษย์ในรุ่นหลังๆ นี้ได้ช่วยกันสานต่องานสร้างสันติสุขที่แท้จริง ให้บังเกิดขึ้นในโลกนี้ต่อไป

ตอนที่ ๑๐

ความตั้งใจในการเผยแพร่ วิชาธรรมกาย

ในพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่หลวงพ่อมิต่อพวกเรานั้น อย่างหนึ่งก็คือความเมตตาของท่าน เมื่อท่านได้รู้เห็นธรรมแล้ว ไม่เก็บไว้แต่เพียงผู้เดียว แต่ยังสั่งสอนชี้แนะให้กับบุคคลที่มีอัธยาศัยพอที่จะบรรลुरुธรรม ได้รู้เห็นธรรมเช่นเดียวกับท่าน จากศิษย์รุ่นหนึ่งสู่ศิษย์อีกรุ่นหนึ่ง จากคนหนึ่งสู่อีกหลายๆคน

จนกระทั่งมาถึงพวกเรา ที่ได้มีโอกาสสัมผัสความสุขที่แท้จริง ก็ด้วยอาศัยความเมตตากรุณาของหลวงพ่อ ที่อยากจะให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้พ้นทุกข์ พ้นจากการเป็นบ่าวทาสของพญามาร มาเป็นฝ่ายพระที่มีแต่ความสุขที่แท้จริง

ตามรอยๆ ในตอนนี้ จึงขอเสนอเรื่องราวในความตั้งใจเผยแพร่วิชาธรรมกายของหลวงพ่อดปากน้ำ ดังต่อไปนี้

หลวงพ่อดีเขียนบันทึก เล่าถึงการเริ่มเผยแผ่ธรรมกายครั้งแรกว่า

“...เป็นของลึกถึงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พันวิสัยของ
ความตรึกนึกคิด ถ้ายังตรึกนึกคิดอยู่ ก็เข้าไม่ถึง ที่จะเข้าถึงต้องทำให้รู้
ตรึก รู้นึก รู้คิดนั้น หยุดเป็นจุดเดียวกัน

แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด

ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย

นี่เป็นของจริง หัวต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ ไม่มีไม่เป็นที่
เด็ดขาด

วิตกอยู่ดังนี้สักครู่ใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลื่อนไป
เสีย จึงเข้าที่ติดไปใหม่ ราวสักสามสิบนาที ก็เห็นวัดบางปลาปรากฏ
เหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอซัดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา

จึงมีความรู้สึกขึ้นมาว่า (ที่ว่า) จะมีผู้รู้เห็นได้ยากนั้นในวัดบางปลา
นี้จะต้องมีผู้รู้ผู้เห็นได้แน่นอน จึงมาปรากฏขึ้นบัดนี้

ต่อแต่นั้นมา ก็คำนิ้งที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออก
พรรษา รับจลินแล้ว ก็ลาสมภารวัดบางคูเวียง (วัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง)
ไปสอนที่วัดบางปลาราว ๔ เดือน มีพระทำเป็น ๓ รูป คฤหัสถ์ ๔ คน

นี่เริ่มต้นแผ่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริง ปรากฏอยู่จน
บัดนี้...”

กิจวัตรในการเผยแผ่ธรรมสมัยหลวงพ่อยู่วัดปากน้ำเป็นอย่างไร “พระเทพย-
ปริญาณ” ได้เขียนเล่าไว้เมื่อ ปี พ.ศ.๒๔๘๙ ในหนังสือ ชื่อ “ธรรมกาย” ดังนี้

จริยาของท่าน

๑. คุณภิกษุ-สามเณร ลงทำวัตร ไหว้พระในโบสถ์ทุกวัน วันละ ๒ เวลา คือ เช้าหน
หนึ่ง เย็นหนหนึ่ง และได้ให้อโวาทสั่งสอนภิกษุสามเณรทั้ง ๒ เวลา

๒. วันพระและวันอาทิตย์ลงแสดงธรรมในโบสถ์เองเป็นนิจ

๓. ทำกิจกรรมอยู่ในสถานที่ ซึ่งจัดไว้เฉพาะเป็นกิจประจำวัน และควบคุมพระให้

ไปนั่งภาวนารวมอยู่กับท่านทั้งกลางวันและกลางคืน ส่วนพวกซีกก็ให้ทำกิจภาวนาเหมือนกัน

๔. ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. ลงสอนการนั่งสมาธิ แก่ภิกษุสามเณร อุบาสก-อุบาสิกาที่ศาลา ซึ่งข้าพเจ้าเคยเห็นมีภิกษุ สามเณร ต่างวัด อุบาสก อุบาสิกา ต่างถิ่น มาเรียนกันเป็นจำนวนมากๆ ทุกวันพฤหัสบดี สอบถามได้ความว่า มีผู้ไปเรียนกันมาก แต่ต้นฉบับนี้ ไม่ต่ำกว่า ๔ หมื่นแล้ว เพราะสอน มากกว่า ๑๕ ปีแล้ว

๕. จัดให้มีครูสอนปริยัติในวัดนี้อีกแผนกหนึ่งด้วย

นอกจากจำเป็นจริงๆ แล้ว ท่านมักไม่ยอมออกจากวัด การสวดมนต์ ฉันทะเช้า ถ้าใครไปนิมนต์ มักจะถูกถามว่าให้พระอื่นไปแทนได้ไหมอย่างนี้ โดยมาก เพราะท่านชอบหมกมุ่นอยู่แต่กิจภาวนาโดยมาก

ออกรับแขกก็เป็นเวลา ตอนเพลครั้งหนึ่งจะไปพบได้เสมอ ถัดจากนั้น ก็เวลา ๑๗.๐๐ น. อีกหนหนึ่ง ออกมานั่งพักผ่อนสนทนาปราศรัย

นอกจากนี้ท่านอยู่ในห้องภาวนา ซึ่งเรียกว่าโรงงาน ซึ่งใครไม่เข้าใจได้ยินคำว่า โรงงาน เลยเข้าใจเป็นอื่นไปก็มี.....

ความตั้งใจในการเผยแพร่วิชาธรรมกายของหลวงพ่อดอกน้ำ มิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในประเทศไทย คนไทยเท่านั้น หลวงพ่อยังมีความปรารถนานำวิชาธรรมกายไปยังต่างประเทศด้วย

หลวงพ่อดอกน้ำได้พูดถึงการส่งพระไปเผยแพร่ยังต่างประเทศ ไว้ในเทศนาของท่าน เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๗ ดังนี้

“...พระฝรั่งวิลเลียมเป็นศาสตราจารย์ ในลอนดอน เป็นผู้มาบวชในโบสถ์วัดปากน้ำ ผู้เทศน์นี้เป็นอุปัชฌาย์ ได้สั่งสอนให้พระวิลเลียม ซึ่งเป็นฝรั่งนั้นได้บรรลุธรรมจริงอย่างนี้ ที่เห็นจริงอย่างนี้นี้แหละ จะเอาไปประกาศในลอนดอน ประเทศอังกฤษ จะไปวันที่ ๘ นี้ นี้นวันนี้วันที่ ๗ แล้ว บุกเรือ บินไว้เสร็จแล้ว....ไปไม่ใช่ไปเลย ไปถ้าถึงปีหรือสมควรแก่เวลา เท่านั้น แล้วก็กลับมาอีก นำเอาฝรั่งมาบวชอีก จะตั้งศาสนาในลอนดอนให้ได้ ให้เป็นวัดไทยจริงๆ กัน

นี่เป็นข้อสำคัญอย่างนี้นะ เรื่องวิชาธรรมกาย วัดปากน้ำนะ จะเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่มาก ในยุโรปทีเดียว.....”

อีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๙๗ ถัดจากการเทศน์ครั้งที่แล้วมาได้ ๑๑ วัน หลวงพ่อได้พูดถึงการเผยแพร่ในต่างประเทศอีกว่า

“...ฝรั่งมั่งคั่งยังเข้ามาเล่าเรียนศึกษา แล้วเอาไปประกาศ เวลานี้กำลังไปประกาศอยู่ นี่มานำเอาธรรมวัดปากน้ำไปประกาศ เหมือนอาจารย์ที่ไปสอนอยู่วัดจันทรปะชานันท์แหละ ไปประกาศธรรมอย่างนั้นแหละ

เวลานี้ไปประกาศอยู่ประเทศอังกฤษโน่น ต่อแต่นี้ไม่ช้าเท่าใดจะส่งไปญี่ปุ่นอีกองค์หนึ่ง มีวิชาแบบเดียวกัน จะส่งไปญี่ปุ่นอีกองค์หนึ่ง ให้ไปประกาศพุทธศาสนาแบบเดียวกัน

ในประเทศไทยนี้มากองค์ บ้านของใครจะประกาศอย่างไร ให้ประกาศออกไป อย่างนี้เสีย อุทิศให้เอาใจใส่พระพุทธศาสนา

เมื่ออยู่วัดไหนจะได้รุ่งโรจน์โชตินาการ พวกชาวบ้านร้านค้าตลาดทั้งหลาย อุบาสก อุบาสิกา จะได้รู้จักพุทธศาสนาจริง...”

ขณะที่หลวงพ่อกำลังเทศน์นี้ ท่านมีอายุถึง ๗๐ ปี แล้ว ถัดมาเพียง ๒ ปี หลวงพ่อก็อาพาธ และได้มรณภาพ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ในขณะที่การเผยแพร่ไปยังต่างประเทศยังไม่สำเร็จตามที่ท่านตั้งความปรารถนาไว้

จวบจนปัจจุบัน การเผยแพร่วิชาธรรมกายเริ่มเป็นที่รู้จักกันในหลายๆ ประเทศ มีฝรั่งและชนชาวชาติต่าง ๆ เข้าใจวิธีปฏิบัติธรรมวิชาธรรมกาย ได้เข้าถึงธรรม ได้รู้จักความสุขที่แท้จริงเพิ่มมากยิ่งขึ้น

หลาย ๆ ท่านอยากรู้จักหลวงพ่อดาวปากน้ำ อยากจะศึกษาวิชาธรรมกายให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

พวกเราผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อดาวปากน้ำ ภาณีเจริญ ที่สืบต่อมาจาก คุณยาย อุบาสกจันทร ชนนกยูง มาในยุคที่มีพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดาว)

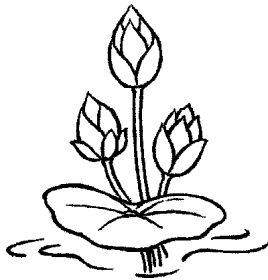
ธัมมชโย) เป็นผู้นำ เราจะทำความปรารถนาที่หลวงพ่อดำต้องการเผยแพร่วิชชาธรรมกายให้เป็นผลสำเร็จ

เรากำลังสร้างวิหารประดิษฐาน รูปหล่อทองคำของหลวงพ่อดำ ที่แสดงประวัติชีวิตให้อนุชนในรุ่นหลังๆ ได้รู้จักผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

เรากำลังสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ เจดีย์แห่งพระรัตนตรัย ซึ่งจะเป็นสถานที่รวมผู้ปฏิบัติธรรมทั่วโลก

เรากำลังสร้าง “ศูนย์กลางพระธรรมกายแห่งโลก” ที่จะเป็นสถานที่สำหรับ ให้ผู้ที่ต้องการศึกษาวิชชาธรรมกายได้เข้ามาศึกษาให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

ในพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่ ของศูนย์กลางพระธรรมกายแห่งโลก จะเป็นการสืบต่อมโนปรีธานของหลวงพ่อดำที่ปรารถนาที่จะเผยแพร่วิชชาธรรมกายไปให้ได้ทั่วโลกตามที่ท่านปรารถนา

เวลาที่มีค่าล้ำ	บรรยาย
เกินกว่าทรัพย์มากมาย	โกฏิล้าน
ใช้เพื่อหยุดมุ่งหมาย	ไปสู่ศ ธรรมเสย
จงอย่าได้เกียจคร้าน	ปล่อยฝูงชานเสมอ

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๑๐

ในความหมายของคำว่า

“หยุด”

ตามรอยฯ ใน ๑๐ ตอนที่ผ่านมาได้พาท่านผู้อ่านสัมผัสกับประวัติชีวิตต่างๆ ไปของหลวงพ่อบุญนี้ นับตั้งแต่ตอนแรกที่ได้พาเที่ยวชมสถานที่สำคัญๆ ตามประวัติชีวิตของหลวงพ่อบุญนี้ และตอนต่อๆ มา ก็ได้ตามเก็บหลักฐานต่างๆ ที่มีกล่าวไว้ในประวัติของท่าน ทำให้ได้เห็นภาพชีวิตของหลวงพ่อบุญนี้ตลอดถึงปฏิบัติของท่านอย่างเด่นชัดขึ้น

นับจากตอนนี้ไป ตามรอยฯ จะพาท่านผู้อ่านเจาะลึกเข้าไปในปฏิบัติของหลวงพ่อบุญนี้ในการปฏิบัติธรรมวิชชาธรรมกาย โดยอาศัยพระธรรมเทศนาจำนวน ๓๐ กว่ากัณฑ์ ที่ยังพอมีเหลืออยู่เป็นตำรับตำราให้ชนรุ่นหลังได้ศึกษาปฏิบัติตามเป็นแนวทางในการศึกษา

ความสำเร็จของการปฏิบัติธรรมในชีวิตของท่านนั้น หลวงพ่อบุญนี้สอนว่า “หยุด” หยุดอย่างเดียวเท่านั้น หยุดเป็นตัวสำเร็จ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายของคำว่า“หยุด” ที่หลวงพ่อดีกกล่าวสอนไว้ ผู้เขียนจึงขออน้อมนำความหมายของคำว่า “หยุด” เพียงบางส่วนจากพระธรรมเทศนาของหลวงพ่อก มาให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษาพอเป็นแนวทาง

๑. สุขอื่นนอกจากหยุดนิ่งไม่มี

“โลกจะได้รับความสุข ใจต้องหยุดตามส่วนของโลก ธรรมที่จะได้รับความสุข ใจต้องหยุดตามส่วนของธรรม

ท่านได้แนะนำไว้ตามวาระพระบาลีว่า

นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ สุขอื่นนอกจากหยุดจากนิ่ง ไม่มี หยุดนั่นเองเป็น
ตัวสำคัญ เพราะเหตุนี้ต้องทำใจให้หยุด”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง หลักการเจริญภาวนาสมถ วิปัสสนากรรมฐาน)

๒. โปนินพพานต้องหยุด

“ถ้าจะไปสู่มรรคผลนิพพาน ต้องเข้ากลางดวงนั้นแห่งเดียว ไปได้
ทางเดียว ทางอื่นไม่มี

เมื่อเข้ากลางศูนย์ได้แล้ว เรียกว่า ดวงปฐมมรรค นัยหนึ่ง

อีกนัยหนึ่ง ดวงนั้นแหละ เรียกว่า เอกายนมรรค แปลว่า หนทางเอก
ไม่มีโท แปลว่า หนทางหนึ่ง สองไม่มี หนึ่งที่เดียว....

(อีกนัยหนึ่ง) ดวงนั้นแหละเรียกว่า ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัญญาฐาน

เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหมดในสากลโลก สากล
ธรรม พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ จะเข้าไปสู่นิพพานต้องไปทางนี้ทางเดียว
ไม่มีทางแตกแยกจากกัน ไปแนวเดียวทางเดียวกันหมด แต่ว่าการไปนั้น
บางท่านเร็ว บางท่านช้า ไม่เหมือนกัน

คำว่าไม่เหมือนกันนี้แหละ ถึงจะได้ชื่อว่าไม่ช้ากัน คำว่าไม่ช้ากัน
เพราะเร็วกว่ากัน ช้ากว่ากัน แล้วแต่นิสัยวาสนาของตนที่สั่งสมอบรมไว้
แต่ว่า ทางไปนั้นเป็นทางเดียวกันหมด เป็นเอกายนมรรค หนทางเส้นเดียว

เมื่อจะไปต้องหยุด”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง หลักการเจริญภาวนาสถิวิปัสสนากรรมฐาน)

๓. ทางธรรมต้องหยุด

“นี่ก็แปลก ทางโลกเขาจะไป ต้องขึ้นเครื่องบิน เรือยนต์ รถยนต์ไป
จึงจะเร็วจึงจะถึง

แต่ทางธรรมไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อจะไปต้องหยุด ถ้าหยุดจึงจะเร็ว
จึงจะถึง นั่นแปลกอย่างนี้...จะไปทางนี้ต้อง “หยุด”

ทางธรรมเริ่มต้นต้องหยุด ตั้งแต่ตอนต้นจนกระทั่งพระอรหันต์ ถ้า
ไม่หยุด มันก็ไปไม่ได้ ชัดทีเดียว แปลกไหมละ

ไปทางโลก เขาต้องไปกันปราดเปรียว ว่องไว คล่องแคล่ว ต้อง
เล่าเรียนกันมากมาย จนกระทั่งรู้เท่าทันเหลี่ยมคู้คนตลอดสาย จึงจะ
ปกครองโลกให้รุ่งเรืองเจริญได้

แต่ว่าทางธรรมนี่แปลก “หยุด” เท่านั้นแหละไปได้ หยุดอย่าง
เดียวเท่านั้น”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง หลักการเจริญภาวนาสถิ วิปัสสนากรรมฐาน)

๔. หยุดเป็นตัวสำเร็จ

“บริกรรมภาวนาอยู่เรื่อยๆ ว่า สัมมาอะระหังฯฯฯ ที่บริกรรมว่า
ดังนี้ ก็เพื่อจะประคองใจของเราให้หยุด พอถูกส่วนเข้า ใจก็หยุด จะมีดี
ก็หยุดตรงนั้น หรือว่าจะสว่างก็ต้องหยุดตรงนั้น ไม่ต้องถอยไปถอยมา
นิ่งอยู่ตรงนั้น พอถูกส่วนเข้า ก็จะเห็นดวงใส เราก็เอาใจหยุดอยู่ที่
กลางดวงใสนั้น

ถ้าหากว่าใจของเราไม่นิ่งไม่หยุด ชัดสายไปอย่างไร เราก็ต้องใช้
บริกรรมภาวนาไว้ว่า สัมมาอะระหังฯฯฯ จะก็ร้อยก็พันครั้งก็ตาม ให้
บริกรรมไป จนกว่าใจของเราจะหยุดนิ่งสนิท พอใจของเราหยุดดีแล้ว

ก็เลิกบริกรรมภาวนาได้ ให้เอาใจของเราจรดเพ่งเฉยอยู่ที่ดวงใส่นั้น
วางอารมณ์ให้หยุดเท่านั้น อย่าไปนึกถึงความมืด ความสว่าง หยุด
นั่นแหละเป็นตัวสำเร็จ ”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง หลักการเจริญภาวนาสมถ วิปัสสนากรรมฐาน)

๕. ทำจริงก็หยุดได้ทุกคน

“ถ้าไม่หยุดจะถึงธรรมกายไม่ได้ ถ้าทำใจให้หยุดได้ ก็เข้าถึงธรรม-
กายได้ เราเป็นมนุษย์ ปฏิบัติในพระพุทธศาสนาเหมือนกัน จะทำให้เป็น
ธรรมกายอย่างเขาไม่ได้เชียวหรือ เราต้องทำได้ ขอให้ทำจริงๆ เกิด
ทำได้ทุกคน ถ้าทำไม่จริงละก็ ไม่ได้แน่ๆ

ที่ว่าทำจริงนั้นจริงแค่ไหน? แค่วิตลลิต เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหมด
ไป จะเหลือแต่กระดูก หนัง ช่างมัน ถ้าไม่ได้ ไม่ลุกจากที่ นี่จริงแค่นี้ละก็
ทำได้ทุกคน

ฉันเอง (พระมิ่งคลเทพมุนี) ๒ คราว เมื่อเริ่มปฏิบัติสมถวิปัสสนา
ใหม่ๆ ได้เข้าที่ท่าสมาธิ ตั้งใจว่าถ้าไม่ได้ ก็ให้ตายเถอะ นิ่ง...ท่าสมาธิ
อยู่ พอถึงกำหนดเข้า ก็ทำได้ ไม่ตายสักที”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง หลักการเจริญภาวนาสมถ วิปัสสนากรรมฐาน)

๖. คนฉลาดไม่ประมาทในการทำใจหยุด

“ถ้าว่าไม่ประมาทจริง ไม่ประมาทในการทำใจให้หยุดนิ่ง ทำใจให้
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไสบริสุทธ์ ทำใจให้
หยุดนิ่งจนกระทั่งเห็นดวงใส เท้าดวงจันทร์เท้าดวงอาทิตย์ ถ้าเห็นแล้วก็
ไม่ปล่อยละทีนี้ นั่ง นอน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด อูจจาระ ปัสสาวะ ช้ำเลื่อง
ไว้เสมอ มองอยู่เสมอ ใจจรดอยู่เสมอ ไม่เผลอกันละ ไม่ให้ใจหลุดทีเดียว
จากดวงธรรมที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ให้ใจหลุดทีเดียว ติดทีเดียว

ถ้าติดได้ขนาดนั้น ไม่ทำให้หลุดเลย นั่ง นอน เดิน ยืน เว้นไว้แต่หลับ
นั้นประพาศิตน เขาเรียกว่า สาดตึกา นิจุฉั ทพฺพปรกฺกมา ผู้มีความเพียร

ก้าว หน้าหมั่นเป็นนิตย์ มีผลเจริญไปหน้า ไม่มีถอยหลังเลย ดังนั้น
เรียกว่า คนฉลาด นั้นเรียกว่าฉลาดจริงๆ ละ ไม่เผลอจริงๆ นะ การไม่
เผลอเช่นนั้นแหละ จะเข้าถึงดวงธรรมเป็นลำดับไป”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง มงคลสูตร)

๗. หยุคได้ หายเศร้าหมองขุ่นมัว

“ใจหยุคเสียแล้ว วิรชฺ์ ปราศจากความขุ่นมัว วิรชฺ์ ปราศจากธุลี
เศร้าหมองก็ไม่มีแก่ใจ เพราะใจหยุคเสียแล้ว ไม่เศร้าหมองขุ่นมัวแต่
อย่างหนึ่งอย่างใดเลยทีเดียว ไม่เศร้าหมอง ไม่ขุ่นมัวเลย เพราะใจหยุค
เสียแล้ว

ถ้าใจไม่หยุคเสียแล้ว โลกธรรมกระทบก็ไม่ได้ เศร้าหมองบ้าง
ขุ่นมัวบ้าง ด้วยประการต่างๆ เหตุนี้ต้องคอยระวังตัวทีเดียว ระวังตัว
อย่าให้เศร้าหมองขุ่นมัวได้ ถ้าเศร้าหมองขุ่นมัวได้ เพราะตัวเียง ไม่ทันกับ
ดวงจิต เียงกว่าดวงจิต ไม่ทำจิตให้หยุคเสีย ทำจิตปล่อยไปตามอารมณ์
ไปกับอารมณ์ เมื่อเสื่อมลาภ เสื่อมยศ ตีเดียวน ทุกข์ เข้าไประดมได้เช่นนี้
ก็ทำจิตให้เศร้าหมองขุ่นมัว ไม่ผ่องใส เมื่อจิตไม่ผ่องใส นั้นลงโทษตัวเอง
ไม่ใช่ลงโทษใคร ลงโทษตัวเอง”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง มงคลสูตร)

๘. หยุคได้ เงินไหลมา

“ถ้าจิตหยุคเช่นนั้นเสียแล้วละก็ เงินนะไม่ต้องหาหากาลำบากแต่
อย่างไรหรอก ถ้าจิตผ่องใสขนาดนั้นแล้ว ไม่ต้องทำงานอะไรมากมาย
หรอก มันไหลเข้ามาเองนะ เงินนะไม่เดือดร้อน มีแต่เงินเข้า เงินออกไม่
มีนะ ออกก็เล็กๆ น้อยๆ เข้ามามาก ผ่องใสอย่างนั้นละก็ นั่นตัวนั้น
เป็นตัวสำคัญทีเดียว

ถ้าว่าผู้ครองเรือนต้องการให้มั่งมีเงินทองข้าวของมาก อย่า
กระทบกระเทือนใจกัน ทำใจให้ใสอยู่ทำเดี่ยวแหละ ใจเป็นแดนเกษมอยู่

เสมอไป อย่างนี้ให้ตั้งจิตให้อยู่ ให้ดูของตัวเองไว้ให้ส่องใสอยู่อย่างนั้น
เงินทองไหลมา เป็นมงคลแท้ๆ”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง มงคลสูตร)

๙. ใจหยุดได้...ได้บุญช่วย

“พอใจหยุดได้แล้ว และถูกส่วนเข้าแล้ว เราจะเห็นดวงบุญของเรา
เห็นชัดเจนทีเดียว ถ้าเราไปเห็นดวงบุญเช่นนั้น เราจะปลาบปล้ำใจสัก
เพียงใด ย่อมดีอกดีใจเป็นที่สุด จะหาเครื่องเปรียบเทียบไม่ได้เลย

ฉะนั้น จงพยายามอุตสาห์เอาใจไปหยุดนิ่ง อยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรม
ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ นึกถึงบุญที่เราได้กระทำในวันนี้ อย่าไปนึกถึงสิ่ง
หนึ่งสิ่งใด

ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้น ก็ขอให้บุญช่วย นึกถึงบุญตรงกลางดวง
ธรรมนั้น

ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกแซงอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้มารุกราน
เบียดเบียนประการใด ก็ขอให้บุญช่วย สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปขอร้อง
ให้ใครมาช่วย ให้เอาใจไปหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงบุญนั้นแหละ หยุดนิ่ง
อยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอน โดยไม่ต้องสงสัย”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ภัตตานุโมทนาภาลา)

๑๐. หยุดไม่ได้ต้องโทษตัวเอง

“อย่าไปโทษใครเลย โทษตัวเอง โทษใครก็ได้ โทษตัวเองของตัวเอง
เอง คนอื่นเขาหยุดได้ ตัวหยุดไม่ได้ ก็โทษตัวเอง โทษคนอื่นไม่ได้ จะ
ไปเวรให้ใครก็ได้ ต้องว่าตัวเอง โทษตัวเองทีเดียว”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ปกิณกะ)

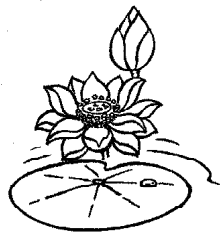
๑๑. หยุดไม่ถอยกลับ

“ผู้เทศน์ได้สั่งสอนกันแล้วให้หยุดอย่างนี้ หยุดไม่ถอยกลับ ๒๓ ปี ๒ เดือนเศษแล้ว หยุดในหยุด ไม่ได้ถอยหลังกลับกันเลย ได้พบแล้วสุข อันไพศาลเหลือประมาณมากมาย เล่าไม่ถูก พูดไม่ออก บอกไม่ได้ทีเดียว

ด้วยเหตุฉะนั้น ผู้ที่อยู่ทีหลัง ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เมื่อต้องการความสุขแล้ว ก็ต้องทำให้หยุด นั้นแหละเป็นตัวสุข เป็นตัวสุข แท้ๆ สิ่งอื่นสุขไม่เท่าไม่ทันทั้งนั้น”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง สุขที่สัตว์ปรารถนาจะพึงได้)

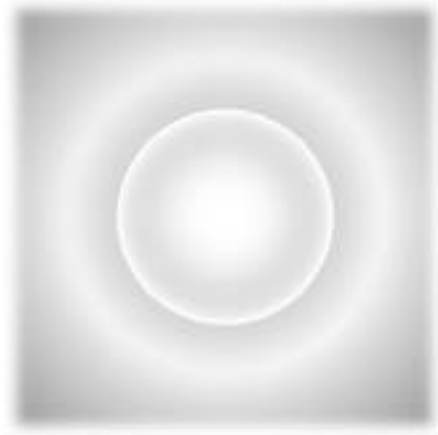
หากท่านผู้อ่านปรารถนาจะทำให้หยุด เข้าถึงความหมายของคำว่า “หยุด” ที่หลวงพ่อดำปากน้ำได้กล่าวถึงนี้ ก็สามารถทำได้ด้วยการจัดสรรเวลาของชีวิต เปิดโอกาสให้กับตนเองศึกษาการทำใจให้หยุด ด้วยการสมัครเข้าปฏิบัติธรรมในโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ หรือการอบรมต่างๆ ที่ทางวัดพระธรรมกายจัดไว้ตลอดทั้งปีได้ตามความเหมาะสม

ความสุขที่หยุดได้	ในกลาง
เป็นสุขสุดตามทาง	พุทธเจ้า
สะอาดสงบสว่าง	ปรางแผ้ว
หยุดนิ่งทุกคำเข้า	จักได้สุดธรรม

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๑๒

ทางสายกลาง (๑)

การตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในคืนวันเพ็ญ เดือนวิสาขะ ทำให้พระองค์หลุดพ้นจากการครอบงำของกิเลสทั้งหลาย เข้าสู่ความเป็นอิสระแท้จริงของชีวิต พระองค์ท่านหลุดพ้นจากการครอบงำของกิเลสทั้งหลายได้ด้วยวิธีการใด และวิธีการนั้นหลวงพ่อดัดปากน้ำได้กระทำตามอย่างไร เชิญท่านผู้อ่านติดตามได้ ณ บัดนี้

หลังจากที่พระสิทธิตถะราชกุมารทรงตัดสินพระทัยสละชีวิตในพระราชวังที่แสนจะสมบูรณ์ทุกสิ่งมาสู่ชีวิตของนักบวช ที่มีเพียงผ้านุ่งห่มคลุมกายกับบริวารสำหรับภิกขาจารย์เท่านั้น

พระองค์ทรงพลิกผันชีวิต เหมือนว่าจะทรงออกห่างจากความสุข แล้วมาแสวงหาความทุกข์ เพื่ออะไร ก็เพราะเพียงเพื่อพระองค์จะแสวงหาคำตอบว่าหนทางที่ให้ความสุขยิ่งกว่าชีวิตที่สมบูรณ์ในพระราชวังนั้น ต้องมี

อยู่แน่

พระองค์จึงมาศึกษาศาสตร์ที่จะนำไปสู่หนทางที่พระองค์แสวงหา และได้ตั้งใจปฏิบัติจนเป็นที่ยอมรับของอาจารย์ที่สั่งสอนว่าสิ้นภูมิความรู้ของอาจารย์แล้ว แต่พระองค์ก็ยังหาค้นพบหนทางที่พระองค์ปรารถนาไม่ จนกระทั่งออกบำเพ็ญทุกรกิริยานาน ๖ ปี ดังประวัติชีวิตของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เราท่านทั้งหลายคงเคยได้รับรู้มาบ้าง

เมื่อทรงพบว่าวิธีการเหล่านั้น ไม่สามารถจะนำไปสู่ความหลุดพ้นดังที่พระองค์ทรงมุ่งหวังได้เลย

วันหนึ่ง หลังจากที่ผ่านการทรมานพระวรกายมาอย่างอุกฤษ จนสลบสิ้นสติไป เมื่อได้ฟื้นคืนสติกลับขึ้นมาอีกครั้ง วันนั้นท่านได้ยินเสียงพิณที่ติดด้วยสายที่หย่อนเกินไป ดึงเกินไป และพิณที่ตั้งสายไว้อย่างพอดี ท่านจึงได้เกิดความคิดว่าทางที่หย่อนเกินไป หรือดึงเกินไป ไม่ใช่ทางหลุดพ้น ทางหลุดพ้นต้องเป็นทางที่พอดี เป็นกลางๆ

เรามาเริ่มศึกษากันตรงนี้ ในขณะที่พระลัทธิตถะราชกุมารเสด็จออกบวช แล้วได้เริ่มตั้งแนวคิดใหม่ว่า ทางหลุดพ้นต้องเป็นทางสายกลาง ไม่ดึงไป และไม่หย่อนไป พระองค์ทรงทำอะไรบ้าง หลังจากที่มีแนวความคิดอย่างนี้แล้ว

พระองค์ทรงเริ่มหยิบบริหาร ที่พอจะนำไปภิกขาจารได้บ้าง เดินออกไปเพื่อรับอาหารมาบำรุงร่างกายให้สมบูรณ์

ในวันตรัสรู้พระองค์ได้รับข้าวมธุปายาส ซึ่งเป็นข้าวปรงรสที่สมบูรณ์ด้วยคุณค่าทางโภชนาหารอย่างดียิ่งจากนางสุชาดา บริโภคบำรุงร่างกายดีแล้ว ร่างกายมีความสดชื่น สมบูรณ์ และหลังจากได้รับพ่อนหญ้าจากพราหมณ์ผู้หนึ่งมาปูลาดภายใต้โคนไม้ พระศรีมหาโพธิ์แล้ว พระองค์ทรงประทับนั่ง ขัดสมาธิคู้บัลลังก์ พร้อมทรงตั้งลัทธิจะอธิบายว่า

“แม่เลือดและเนื้อ จะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูก หนึ่ง ก็ตามที่ หากไม่บรรลुพระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว จะไม่ลุกจากที่นี่เป็นเด็ดขาด”

หลังจากนั้น พระองค์ก็ดำเนินจิต ฝึกใจของท่านไปจนกระทั่งได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรื่องราวในตอนนี้เป็นที่บรรยายละเอียด ที่บอกถึงวิธีการปฏิบัติในการฝึกใจของพระองค์ท่านตามเส้นทางสายกลางว่าทรงทำอะไร

เราคงหยุดประวัติของพระเจ้าทรงเป็นนาถะของโลกไว้เพียงเท่านี้ก่อน คงค้างเพียงความสงสัยว่า การฝึกใจไปตามเส้นทางสายกลาง หรือมัชฌิมาปฏิปทานั้น พระองค์ท่านทรงทำอย่างไร ?

เรากลับมาศึกษาประวัติชีวิตของบุคคล ผู้ดำเนินรอยตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีนามว่า พระมงคลเทพมุนี หรือ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กันบ้าง

หลวงพ่อกเกิดในตระกูลพ่อค้า ได้ตั้งใจอธิษฐานจะออกบวชตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี และได้อุปสมบทครองผ้ากาสาวพัสตร์ เมื่ออายุย่างเข้า ๒๒ ปี หลังจากบวชแล้วก็เรียนปฏิบัติกับพระอาจารย์ตามสำนักต่างๆ จนเป็นที่รับรองของอาจารย์ว่าจำเรียนได้เท่าอาจารย์แล้ว แต่ท่านยังไม่พอใจในความรู้ที่มีอยู่

จนกระทั่งในกลางพรรษาที่ ๑๒ ของการบวช ตรงกับวันเพ็ญ เดือน ๑๐ ปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ในโบสถ์ วัดโบสถ์(บน) ต.บางคูเวียง จ.นนทบุรี หลวงพ่อได้บรรลุนิพพาน

วันนั้นเวลาเช้า หลังจากที่ท่านฉันเช้าแล้ว ก็ได้ปรารภความเพียร ด้วยการนั่งสมาธิ ในหนังสือ **“เดินไปสู่ความสุข”** ของ มุลินิธิธรรมกาย ได้บรรยายเหตุการณ์ในวันนั้นว่า

“...ขณะนั้นประมาณเวลา ๒ โมงเช้าเศษๆ ภิกษุสดเริ่มทำความเพียรทางใจ หลังตาทภาวนา “สัมมาอะระหัง” เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ความเป็นเหน็บและปวดเมื่อยขึ้นมาทีละน้อยๆ ถึขึ้นหนักเข้า จนมีความรู้สึกว่กระดูกทุกชิ้นส่วน เริ่มเขม็งเกลียว ลั่นกร๊อบ แทบจะระเบิด หลุดออกมาเป็นชิ้นๆ เพราะความเมื่อย ความกระวนกระวายใจเริ่มตามมา

“เอ.....แต่ก่อนเราไม่เคยรู้สึกเช่นนี้เลย พอตั้งสัจจะลงไปว่า ถ้ากลองเพลไม่ดัง จะไม่ลุกจากที่ เหตุใดมันจึงเพิ่มความกระวนกระวายใจมากมายอย่างนี้ ผิดกว่าครั้งก่อนๆ ที่นั่งภาวนา เมื่อไรหนอ..กลองเพลจึงจะดังสักที”

คิดไปจิตก็ยิ่งแกว้างซัดสายหนักเข้า เกือบจะเลิกนั่งก็หลายครั้ง แต่เมื่อได้ตั้งสัจจะลงไปแล้ว จะแพ้ไม่ได้ เมื่อกายไม่สงบ จิตใจจะไปสงบ

ได้อย่างไร ในที่สุดก็อดทนนั่งต่อไป ใจเริ่มค่อยสงบทีละน้อย เพราะไม่
แวนไปเกาะที่ปวดเมื่อย

“ช่างมันปะไร มันเป็นเรื่องของสังขาร”

ในที่สุดใจก็หยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ ขนาดเท่า
ฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ใจสบายอย่างบอกไม่ถูก ความ
ปวดเมื่อยหายไปไหนไม่ทราบ ก็พอดีกลองเพลดั่งกังวานขึ้น

หลวงพ่อกับการบำเพ็ญเพียรในตอนเช้า ด้วยผลการปฏิบัติที่ได้
เข้าถึงดวงใสบริสุทธิ์ ติดอยู่ที่กลางกาย ทำให้มีความสุข อิ่มเอิบใจ
แม้เวลาฉันภัตตาหารเพลก็ยังเห็น ฉันไปก็ยิ้มไป จนเพื่อนภิกษุถามว่า

“ท่านสด ทำไมวันนี้ ท่านจึงฉันจังหัน (อาหาร) ไปยิ้มไป ท่านยิ้ม
กับผู้ใดหรือ”

“เปล่าหรือท่าน ผมกำลังระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดาของ
เรา เลยอดที่จะยิ้ม ปิติ โสมนัสใจไม่ได้”

“ท่านสด นับว่าเป็นผู้ไม่ประมาท แม้แต่ฉันจังหันยังภาวนาระลึก
ถึงคุณของพระบรมศาสดา เป็นพุทธานุสติ หากพระองค์ยังมีพระชนม์
อยู่ คงจะต้องตรัสสรรเสริญท่านท่ามกลางพระชินาสพทั้งหลายเป็นแน่”
เพื่อนภิกษุของท่านกล่าวชื่นชมเช่นนั้น

เวลาบ่าย หลวงพ่อพักผ่อน และได้ลงป่าฎิโมกข์กับพระภิกษุที่อยู่
วัดโบสถ์(บน) ด้วยกันแล้ว ท่านก็รู้สึกเบากายเบาใจยิ่งขึ้น ใกล้เคียง
ก็สร่งน้ำ จัดการภารกิจการส่วนตัว จนหมดความกังวลใจ แล้วก็เริ่มเข้า
ประตูโบสถ์ในเวลาเย็น

ในหนังสือเดินไปสู่ความสุขได้บรรยายเหตุการณ์ในตอนนี้อ่า

“ท่านเริ่มปรารภความเพียรทางใจ ขณะลงนั่งบนพื้นโบสถ์ต่อหน้า
พระประธาน ผู้เป็นตัวแทนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเริ่มสวด
อ้อนวอนเบาๆ

“ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานธรรมแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด

หากว่าการบรรลุธรรมของข้าพระพุทธเจ้า จะเกิดประโยชน์แก่พระศาสนา อย่างมหาศาลละก็ ขอทรงได้ประทานเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะรับอาสา เป็นทนายแก้ต่างให้แก่พระพุทธศาสนา หากว่าไม่เกิดประโยชน์แล้วไซ้ร้ ขออย่าได้ทรงประทานเลย ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายชีวิตอัตภาพนี้เป็น พุทธบูชาแด่พระองค์”

ขณะเมื่อนั่งฝนก็โปรยตกลงมา ทำให้อากาศเยือกเย็นไปทั่วบริเวณ ท่านเหลือบไปเห็นมดซี กำลังไต่ขึ้นมาจากขอบแตกของพื้นโบสถ์ ก็เกิด ความกริ่งใจกลัวมดซีจะมากัดท่าน ทำให้ต้องถอนจากสมาธิ จึงเอานี้ว่ จุ่มน้ำมันก๊าดขีดวงล้อมรอบตัวกันมดซีขึ้นมา แต่ก็ต้องล้มเลิกความคิด นั้น เพราะฉุกใจคิดได้ว่า ชีวิตนี้เราได้สละให้แก่พระศาสนาแล้ว จะกลัว ไยกับมดซี จึงได้เริ่มปฏิบัติธรรมทันที

ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ ขนาดเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ซึ่งติดอยู่ที่ ศูนย์กลางกายเมื่อเพล ขณะนี้ยิ่งใสสว่างมากขึ้นและขยายใหญ่ขนาดเท่า ดวงอาทิตย์ ใสเหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า เห็นอยู่อย่างนั้นเป็น นานนับหลายชั่วโมง จากทุ่มเคษ ขณะนี้เลยเที่ยงคืนไปหนึ่งชั้วนาฬิกา ดวงใสก็ยังสว่างอยู่อย่างนั้น โดยท่านก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป เพราะทุกสำนักที่ท่านได้ศึกษามา ไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้

ขณะที่นั่งอยู่นั้น เสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางนั้นว่า “มัชฌิมาปฏิบัติทา” ทางสายกลาง ไม่ตึงนัก ไม่หย่อนนัก ในความหมายของปริยัติ

แต่ขณะที่เสียงนั้นดังแล้วขึ้นมาในความรู้สึก พลันก็เห็นจุดเล็กๆ เรืองแสง สว่างวาบขึ้นมาจากกลางดวงนั้น เสมือนจุดศูนย์กลางของ วงกลม ความสว่างของจุดนั้นสว่างกว่าดวงกลมรอบๆ ภาพดวงธรรม สว่างมีจุดใสตรงกลาง

ท่านมองเรื่อยไป พลังคิดในใจว่า นี่กรรมังทางสายกลาง จุดเล็ก ที่เราเพิ่งจะเห็น เดี่ยวนี้อยู่ที่กึ่งกลางพอดี ลองมองดูสิ จะเกิดอะไรขึ้น

จุดนั้นค่อยๆ ขยายขึ้นและโตเท่ากับดวงเดิม ดวงเก่าหายไป ท่าน มองเรื่อยไป ก็เห็นดวงใหม่ลอยขึ้นมาแทนที่ เหมือนน้ำพุที่พุ่งขึ้นมา

แทนที่กันนั้นแหละ ต่างแต่ไผ่ยิ่งขึ้น

ในที่สุดจึงเห็นกายต่างๆ ขึ้น กระทั่งถึงธรรมกาย เป็นพระปฏิมากร
เกตุดอกบัวตูม ไสบริสุทธิยิ่งกว่าพระพุทธรูปบูชาองค์ใดที่เคยเห็นมา

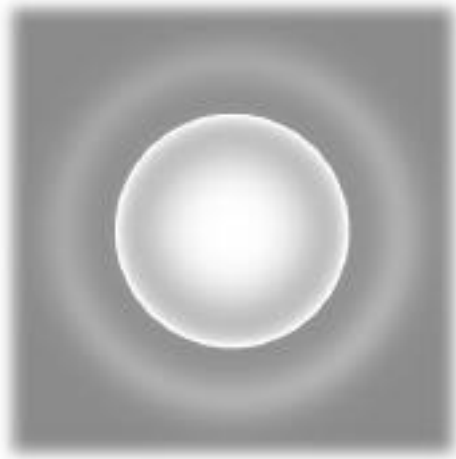
เสียงธรรมกายกังวานขึ้นมาในความรู้สึก ได้ยินกับหูมนุษย์ “ถูกต้อง
แล้ว” แล้วก็หีบพระโอษฐ์ทันที”

ธรรมที่พระพุทธเจ้าประทานให้ ตามคำอ้อนวอนของหลวงพ่อก็เป็นอย่างนี้เอง คือ
จะเห็นเป็นจุดเล็กกลางดวงใสที่เข้าถึง และเมื่อดูจุดเล็กๆ กลางดวงใสอย่างสบายๆ ต่อ
ไป ก็จะเข้ากลางจุดเล็กกลางดวงใสไป และก็เห็นดวงใหม่ เข้ากลางดวงใหม่ไป ก็เห็น
อีกดวง เข้ากลางเรื่อยๆ ไป จนพบกายภายในต่างๆ จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกาย

ทางสายกลางนี้ดับหายไปนานเกือบสองพันปี ไม่มีปรากฏวิธีการปฏิบัติในการ
ดำเนินจิตเข้าไปสู่เส้นทางสายกลางนี้เลย เมื่อไม่รู้จักวิถีเข้ากลาง เข้ากลางไม่ได้ ก็
ไม่รู้จักเส้นทางสายกลาง ทำให้ไม่พบสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบ คือ ธรรมกาย

การที่หลวงพ่อดำได้ค้นพบทางสายกลางอีกครั้ง จึงเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์
ท่านเป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่ง เพราะหลวงพ่อดำได้ค้นพบเส้นทางสายเก่าที่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไปแล้ว แต่เป็นการเปิดทางใหม่ให้กับบุคคลผู้
ยังไม่รู้จักเส้นทางสายกลางได้รู้จัก

เมื่อปฏิบัติไปตามเส้นทางสายกลางนี้ ก็ย่อมเข้าถึงความรู้ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทั้งหลาย และพระอรหันต์ทั้งหลายได้เข้าถึงอย่างแน่นอน

ตอนที่ ๑๓

ทางสายกลาง (๒)

ตอนที่แล้วได้อธิบายถึงการเข้าถึงธรรมของหลวงพ่อดีปกาหน้า โดยอาศัย ข้อมูลจากหนังสือเดินไปสู่ความสุข ทำให้เข้าใจว่าทางสายกลางคือ “การเข้ากลาง” เข้ากลางดวงที่เห็นเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งหลวงพ่อดี เข้าถึงธรรมกายที่อยู่ในทางสายกลางนั้น

เพื่อให้ความกระจ่างในเรื่องทางสายกลางเด่นชัดขึ้นอีก ในตอนนี้จึงขอ ขยายความในเรื่องทางสายกลางอีกครั้ง

ในพระสูตรชื่อ **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร** ซึ่งเป็นพระสูตรที่กล่าวถึงปฐมเทศนา ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ได้ตรัสกับพระปัญจวัคคีย์ให้ได้ทราบ ถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสรู้ ใจความสำคัญในพระสูตรนี้กล่าวว่าให้ปฏิบัติใน ทางสายกลาง (มัชฌิมา ปฏิปทา) ไม่ควรปฏิบัติในทางตั้งเกินไป (อัตต-กิลมถานุโยค) และในทางหย่อนเกินไป (กามสุขัลลิกานุโยค) ดังที่ท่านผู้

เคยศึกษามากคงจะพอเข้าใจ

ในพระสูตรนี้กล่าวถึงทางสายกลาง (มัชฌิมา ปฏิปทา) ว่าประกอบด้วยมรรคมีองค์ ๘ ดังจะยกคำแปลที่หลวงพ่อดิปากน้ำฯ ได้แปลไว้ในเทศนาของท่านเรื่อง ธรรมจักรกัปปวัตตนสูตร มาแสดงดังนี้

“อยมเว อริโย อฏฺฐังคิโก มคฺโคฯ เสยฺยถิทฺทา หนทาง ๘ ประการ
ไปจากข้าศึก คือกิเลสได้ คือ

สมมาทิฏฺฐิ	ความเห็นชอบ
สมมาสังกปโป	ความดำริชอบ
สมมาวาจา	กล่าววาจาชอบ
สมมากมมฺนโต	ทำกรณงานชอบ
สมมาอาชีโว	เลี้ยงชีพชอบ
สมมาวายาโม	เพียรชอบ
สมมาสติ	ระลึกชอบ
สมมาสมาธิ	ตั้งใจชอบ

นี้ประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ

อโย โข สภา ภิกฺขเว มชฺฌิมา ปฏิปทา ตถาคเตน อภิสมพุทฺธา จกฺขุ
กรณิ ฃาณกรณิ อุปสมาย อภิญฺฃาย สมโพราย นิพฺพานาย ส่วตฺตติฯ

อย่างนี้แหละภิกษุทั้งหลาย อย่างนี้แหละข้อปฏิบัติอันเป็นกลาง ที่
พระตถาคตเจ้าตรัสรู้ด้วยปัญญาอันยิ่ง กระทำความเห็นให้เป็นปกติ
กระทำความรู้ให้เป็นปกติ ย่อมเป็นไปเพื่อความออกไป สงบระงับ เพื่อ
ความรู้ยิ่ง รู้พร้อม ซึ่งพระนิพพาน”

ในคืนวันที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระองค์ประทับนั่งสมาธิ “ฝึกใจ” ของพระองค์ท่าน
เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ทางสายกลาง คือ มรรคมีองค์ ๘ คงไม่น่าจะหมายถึงความ
ประพฤติดีๆ ไปในชีวิตประจำวัน แต่น่าจะหมายถึงการ “ฝึกใจ” ที่ทำให้พระองค์ได้
ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เมื่อพิจารณาดูตามความรู้ที่มีปรากฏอยู่ในพระสูตรนี้

เพื่อหาหนทาง การ “ฝึกใจ” ตามทางสายกลาง ก็ไม่พบวิธีการ “ฝึกใจ” เลย

ความมีตมของการค้นหาการ “ฝึกใจ” ตามทางสายกลางมีมานานนับพันปี ไม่
อาจจะมีใครให้ความหมาย ทำความเข้าใจในการ “ฝึกใจ” ตามทางสายกลางนี้ได้เลย จน
เมื่อหลวงพ่อดีบุกน้ำท่านได้เข้าถึงธรรมกาย ทางสายกลางที่ดูมืดมัวเลือนลาง เหมือน
จะเห็นแต่ก็ไม่เห็น ก็ได้ปรากฏหนทางปฏิบัติ “ฝึกใจ” ตามทางสายกลางได้อย่างชัดเจน

หลวงพ่อดีบุกน้ำในพระธรรมเทศนาเรื่อง **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร** ถึงเรื่อง
การปฏิบัติ “ฝึกใจ” ตามทางสายกลางว่า

“กลางนี้ฝึกซึ่งนัก ไม่มีใครรู้ใครเข้าใจกันเลย ธรรมที่เรียกว่า ข้อ
ปฏิบัติอันเป็นกลางนะ ในทางปฏิบัติ แปลว่า ถึงเฉพาะซึ่งกลาง อะไรถึง
ต้องเอาใจเข้าถึงซึ่งกลางสิ เอาใจเข้าไปถึงซึ่งกลาง

กลางอยู่ตรงไหน...มีมนุษย์นี้ มีแห่งเดียวเท่านั้น ศูนย์กลางกาย-
มนุษย์”

จากพระธรรมเทศนาของท่าน ทำให้พอเข้าใจได้ว่า การเอาใจ “ถึงเฉพาะซึ่ง
กลาง” ที่ศูนย์กลางกาย คือ หลักการปฏิบัติ “ฝึกใจ” ตามทางสายกลาง

ถ้าเช่นนั้นในพระสูตรกล่าวว่า ทางสายกลาง คือ มรรคมีองค์ ๘ นั่นคืออะไรเล่า
หลวงพ่อดีบุกน้ำในพระธรรมเทศนาเรื่อง **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร** ว่า

“นี่ที่ไปถึงพระตถาคตเจ้าอย่างนี้ ไปถึงธรรมกายเช่นนี้ไม่ได้ไป
ทางอื่นเลย ไปทางปฐมมรรค ไปกลางดวงธรรมานุปัสสนาสติปัญญา
(ดวงปฐมมรรค) ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวง
วิมุตติญาณทัสสนะ

ดวงศีล คืออะไร ดวงศีลนะคือ สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมา-
อาชีโว อริยมรรค ๓ องค์นั้นเรียกว่า ดวงศีล

ดวงสมาธิ สัมมาวาจาโม สัมมาสติ สัมมาสมาธิ อริยมรรค อีก
๓ องค์

ดวงปัญญา สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปป

เป็นแปดองค์ในอริยมรรคนั้นทั้งสิ้น”

รายละเอียดของมรรคมืองค์ ๘ ที่หลวงพ่อกล่าวว่าอยู่ในนั้น คืออยู่ในดวงศีลสมาธิ ปัญญา เป็นอย่างไร คงต้องอาศัยการปฏิบัติให้เข้าถึงธรรมกายแล้วเข้าไปเรียนรู้ในสิ่งเหล่านี้ต่อไปอีก แต่ในการศึกษาภาคปริยัติก็มีกล่าวถึงมรรคมืองค์ ๘ ว่า ถ้าย่นย่อลงมาแล้วก็เหลือ ๓ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ซึ่งหลักปริยัติและปฏิบัติตรงกัน

ส่วนการเอาใจ “ถึงเฉพาะซึ่งกลาง” นั้น จะมีวิธีการปฏิบัติอย่างไร หลวงพ่อก็ได้กล่าวว่าจะทำด้วยวิธีการทำให้ “หยุด” เพียงอย่างเดียว หลวงพ่อได้กล่าวไว้ในพระธรรมเทศนาเรื่อง อัมมจักกัปปวัตตนสูตร ว่า

“ไปหยุดอยู่ที่ศูนย์กลาง นั้นแหละได้ชื่อว่ามัชฌิมา พอหยุดก็หมดดีหมดชั่ว ไม่ดีไม่ชั่วกัน หยุดทีเดียว

พอหยุดจัดเป็นบุญก็ได้

พอหยุดจัดเป็นบาปก็ได้

จัดเป็นดีก็ได้ ชั่วก็ได้ ต้องจัดเป็นกลาง

ตรงนั้นแหละกลางใจ หยุดก็เป็นกลางทีเดียว

นี่ที่พระองค์ให้นัยไว้กับอภิลิมาลว่า

“สมณะหยุด สมณะหยุด”

พระองค์ทรงเหลือยพระพักตร์มา

“สมณะหยุดแล้ว”

ท่านก็หยุด นี่ต้องเอาใจไปหยุดตรงนี้

หยุดตรงนั้นถูก “มัชฌิมา ปฏิปทา” ทีเดียว

พอหยุดแล้ว ก็ตั้งใจอันนั้นที่หยุดนั้น อย่าให้กลับมาไม่หยุดอีกนะ ให้หยุดไปทำเดียนั้นแหละ

พอหยุดแล้วก็ถามสิว่า หยุดลงไปแล้ว ยังตามอดีตกิเลสภานุโยคมีไหม ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ตัวรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ยินดีไหมไม่มี นั่นกามสุขัลลิกานุโยคไม่มี

ลำบากยากไร้ประโยชน์ (อัตตกิลมถานุโยค) ไม่มี

หยุดตามปกติของเขา ไม่มีทางเขา ไม่มีแล้ว เมื่อไม่มีทางดังกล่าวแล้ว นี่ตรงนี้แหละที่พระองค์รับสั่งว่า ตถาคตตน อภิสมฺพทุธา พระตถาคตเจ้ารู้แล้วด้วยปัญญา

ตรงนี้แห่งเดียวเท่านั้น (ตรงหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย) ตั้งต้นนี้แหละจนกระทั่งถึงพระอรหัตผล”

วิธีการฝึกใจอย่างไรให้ใจหยุด หลวงพ่อได้กล่าวสอนไว้ในพระธรรมเทศนาของท่านในหลายๆ เรื่อง กับทั้งในปัจจุบันนี้พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) ก็ได้อบรมสั่งสอนในทุกๆ วันอาทิตย์มาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว และในการจัดปฏิบัติธรรมที่ทางวัดพระธรรมกายจัดขึ้น ก็มีการสอนวิธีการทำใจให้หยุด ซึ่งสามารถเข้าฝึกอบรมได้ไม่ยากนัก

สำหรับท่านที่สนใจศึกษาปฏิบัติแล้ว มีความสงสัย เพราะเคยได้ยินมาว่า วิธีการปฏิบัติตามที่หลวงพ่อดัดปากน้ำสอนให้ทำใจ “หยุด” โดยการบริกรรมภาวนาว่า สัมมาอะระหัง และนึกถึงดวงแก้วเป็นบริกรรมนิมิต เป็นวิธีที่ไม่อยู่ในหลักปฏิบัติสมถกรรมฐาน ๔๐ วิธีที่มาปรากฏเป็นตำราทางพุทธศาสนา ที่อธิบายเรื่องทางสายกลางมานี้จะถูก-ผิดอย่างไร ก็อยากจะขอยกคำอธิบายที่หลวงพ่อดัดกล่าว ไว้ในพระธรรมเทศนาเรื่องหลักการเจริญสมถวิปัสสนากรรมฐาน ว่า

“สมถะมีภูมิ ๔๐ (คือ) กสิณ ๑๐ อสุภะ ๑๐ อนุสสติ ๑๐ พรหมวิหาร ๔ อาหารเรปฏิกูลสัญญา ๑ จตุธาตววัตถาน ๑ อรูปฌาน ๔ ทั้ง ๔๐ นี้ เป็นภูมิของสมถะ”

ในคัมภีร์ต่างๆ ก็ยืนยันว่าทั้ง ๔๐ นี้เป็นวิธีปฏิบัติสมถกรรมฐาน หรือเรียกว่าอยู่ในภูมิของสมถะ ภูมิของสมถะคืออะไร หลวงพ่อได้อธิบายว่า

“ภูมิของสมถะที่เราจะพึงเรียนต่อไปนี้ เริ่มต้นต้องทำใจให้หยุด จึงจะเข้าภูมิของสมถะได้ ถ้าทำใจให้หยุดไม่ได้ ก็เข้าภูมิสมถะไม่ได้ สมถะเขาแปลว่าสงบ แปลว่าระงับ แปลว่าหยุด แปลว่านิ่ง ต้องทำใจให้หยุด”

นั่นหมายความว่า ภูมิของสมณะ คือ การทำใจให้ “หยุด” นั่นเอง
วิธีการปฏิบัติ ตามสมถกรรมฐาน ๔๐ วิธีคือ วิธีการทำใจให้ “หยุด”
และเมื่อใจหยุดได้ แล้วก็ต้องเอาใจ “ถึงเฉพาะซึ่งกลาง” ที่ศูนย์กลาง
กาย การสอนของ หลวงพ่อที่ให้บริกรรมภาวนาว่า ลัมมา อะระหัง
และนึกถึงดวงแก้วเป็น บริกรรมนิมิต ก็เป็นวิธีการแบบเก่าที่มีการ
สอนอยู่แล้วในสมถกรรมฐาน ๔๐ แต่ที่หลวงพ่อนำให้ทำต่อไป คือ
ทำใจ “หยุด” อยู่ที่ศูนย์กลางกาย แล้วเข้ากลางกายไป และการ
“เข้ากลาง” ไปนี้เองที่ทำให้ท่าน พบ “ธรรมกาย” ซึ่งเป็นกายภายใน

หลวงพ่อกำลังถึงเรื่องการเข้ากลางไว้ในพระธรรมเทศนาเรื่อง
โพธิปักขิยธรรมกถา ว่า

“เข้ากลางไม่ถูก เป็นลูกพระตถาคตไม่ได้ ถ้า
เข้ากลางถูกเป็นลูกพระตถาคตได้ เหตุฉะนั้นวิธีเข้า
กลางจึงสำคัญนัก เมื่อเข้ากลางถูก ก็เป็นลูกพระ
ตถาคตทีเดียว”

“ทางสายกลาง” เริ่มต้นด้วยการทำใจให้หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย
และเข้ากลางกายไปนี้เองที่ทำให้หลวงพ่อดีดปากน้ำได้ค้นพบ “ธรรมกาย”

หากไม่ใช่เพราะบุญบารมีที่หลวงพ่อดีดปากน้ำสั่งสมมาอย่างดี
ประกอบกับการทุ่มเทชีวิตในการศึกษาปฏิบัติ ธรรมอย่างจริงจังของ
ท่านในปัจจุบันชาตินี้แล้ว ความรู้เรื่อง การปฏิบัติ “ฝึกใจ” ตาม
“ทางสายกลาง” จะไม่บังเกิดขึ้น อย่างแน่นอน และหากไม่ใช่เพราะ
ความเมตตาที่หลวงพ่อดีดปากน้ำสั่งสอนเผยแผ่ความรู้ที่ท่านพบมาตลอดชีวิต
ของท่านแล้ว ความรู้เรื่อง “ทางสายกลาง” นี้คงไม่มีตกทอดมาให้ได้
ศึกษากันจนถึงปัจจุบันนี้

พระคุณของหลวงพ่อดีดปากน้ำนั้นจึงยิ่งใหญ่ไพศาล มากกว่า
การจะเอื้อนเอ่ยด้วยวจีไฉยพรรณนาพระคุณของท่านได้หมดสิ้น

ตอนที่ ๑๔

ในทางสายกลาง

ตามรอยๆ ในตอนที่แล้วได้ชี้แจงถึงทางสายกลางในทางปฏิบัติ “ฝึกใจ” ตามที่หลวงพ่อสอนไว้ โดยสรุปได้ว่าทางสายกลางในทางปฏิบัติ “ฝึกใจ” นั้น คือ การเอาใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้วเข้ากลางไป ส่วนวิธีการจะทำได้อย่างไรนั้น หลวงพ่อสอนให้ทำใจ “หยุด”

ในตอนนี้จะได้อธิบายขยายความในทางสายกลางต่อไปอีกว่า เมื่อเอาใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกายแล้ว เมื่อเข้ากลางไปจะไปพบอะไรบ้าง โดยจะขอน้อมนำคำสอนของหลวงพ่อก จากพระธรรมเทศนาเรื่อง **รัตนสูตร** ตอน ลังขรรัตนะ แสดงเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ดังนี้

“เริ่มต้นต้องทำใจให้หยุด...”

พอใจหยุด ก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้นแหละ กลางของกลางๆ ช้ายขวา หน้าหลัง ล่างบน นอกใน ไม่ไป

กลางของกลางๆ อยู่那儿

พอถูกส่วนเข้า พอไปถึงกำเนิดกลางเข้าเท่านั้น เห็นดวงธรรมานุ
ปัสสนาสติปัฏฐาน เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์

กลางดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ก็เป็นจุดอยู่อีกเหมือนกัน
หยุดเป็นทางอยู่ ใจก็หยุดตรงจุดนั้น เป็นที่ดูดีใจอยู่จุดนั้น กลางนั้น
พอใจหยุด ก็เข้ากลางของใจหยุดนั้นแหละ กลางของกลาง กลางของ
กลางที่หยุดของใจนั้นแหละ ไม่ได้เดินทางอื่น เดินทางใจอย่างเดียว
กลางของกลาง กลางของกลางในใจหนักเข้า พอถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึง
ดวงศีล อยู่กลางดวงใจนั้นแหละ ไม่ใช่อยู่ที่อื่น

ก็หยุดอยู่กลางดวงศีลอีก มีรอยหยุด มีที่หยุดอีก หยุดนี้อยู่กลาง
นั้น พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดอีกนั้นแหละ กลางของกลางๆ
พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงสมาธิ

ก็หยุดอยู่กลางดวงสมาธินั้นแหละ ในกลางที่หยุดอีก พอหยุดก็เข้า
กลางของหยุดนั้น กลางของกลางๆ พอถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงปัญญา

ใจหยุดอยู่กลางดวงปัญญานั้นแหละ พอหยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้า
กลางของหยุดอีก กลางของกลางๆ พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติอีกนั้นแหละ หยุดอันเดียวนั้นแหละ พอ
หยุดแล้วก็เข้ากลางของกลางๆ ที่ใจหยุดนั้นแหละ พอถูกส่วนเข้า
เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

ใจก็หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะอีก พอหยุดก็เข้ากลางของ
ใจที่หยุดอีก กลางของกลางๆ พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด”

ขอพักคำสอนของหลวงปู่ไว้เท่านี้ก่อน เพื่อให้ง่ายขอสรุปคำสอนของหลวงปู่ไว้
ในตอนนี้นัก่อนว่า เมื่อทำใจหยุดไว้ที่ศูนย์กลางกายแล้ว เข้ากลางใจที่หยุด จะเข้าถึง
ดวงธรรม ๖ ดวง คือ ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา
ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ และเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด

จากนั้นขอสรุปโดยย่อ หลวงพ่อได้สอนต่อไปอีกว่า ให้เข้ากลางกายมนุษย์-
ละเอียด แบบเดียวกับวิธีการข้างต้น ภูถ่วงเข้าก็จะเข้าถึงดวงธรรมอีก ๖ ดวง คือ
ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติ-
ญาณทัสสนะ และเข้าถึงกายทิพย์

ทำแบบเดียวกันนี้จะเข้ากายภายในกายต่างๆ ไปตามลำดับ นับรวมตั้งแต่
กายแรกที่เป็นกายมนุษย์ก็ได้ทั้งสิ้น ๑๘ กาย หลวงพ่อได้กล่าวถึงกายทั้ง ๑๘ กายนี้ ใน
พระธรรมเทศนาเรื่อง **หลักการเจริญสมถวิปัสสนากรรมฐาน** ว่า

“ที่มาเรียนสมถวิปัสสนาวันนี้ ต้องเดินแนวนี้ ผิดแนวนี้ไม่ได้ และ
ก็ต้องเป็นอย่างนี้ ผิดอย่างนี้ไปไม่ได้ ผิดอย่างนี้ไปก็เลอะเหลว ต้องถูก
แนวนี้

เราต้องยึดกายมนุษย์นี้เป็นแบบ เข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียด

ต้องยึดกายมนุษย์ละเอียดเป็นแบบ เข้าไปถึงกายทิพย์

ต้องยึดกายทิพย์เป็นแบบ เข้าไปถึงกายทิพย์ละเอียด

ต้องยึดกายทิพย์ละเอียดเป็นแบบ เข้าไปถึงกายรูปพรหม

ต้องยึดกายรูปพรหมเป็นแบบ เข้าไปถึงกายรูปพรหมละเอียด

ต้องยึดกายรูปพรหมละเอียดเป็นแบบ เข้าไปถึงกายอรูปพรหม

ต้องยึดกายอรูปพรหมเป็นแบบ เข้าไปถึงกายอรูปพรหมละเอียด

ต้องยึดกายอรูปพรหมละเอียดเป็นแบบ เข้าไปถึงกายธรรม

ต้องยึดกายธรรมเป็นแบบ เข้าไปถึงกายธรรมละเอียด

ยึดกายธรรมละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระโสดา

ยึดกายธรรมพระโสดาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระโสดาละเอียด

ยึดกายธรรมพระโสดาละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระสกทาคา

ยึดกายธรรมพระสกทาคาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระสกทาคา-

ละเอียด

ยึดกายธรรมพระสกทาคาละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรม-

พระอนาคา

ยิดกายธรรมพระอนาคาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอนาคา-
ละเอียดย

ยิดกายธรรมพระอนาคาละเอียดยเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอรหัต

ยิดกายธรรมพระอรหัตเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอรหัตละเอียดย

นี้เป็นหลักฐานในพระพุทธศาสนา

ในหนังสือที่ได้รับแจกกันทั่วๆ หน้านั้น ๑๘ รูป หน้าปกที่อธิบายมา
นี้นับได้

๑. กายมนุษย์
๒. กายมนุษย์ละเอียดย
๓. กายทิพย์
๔. กายทิพย์ละเอียดย
๕. กายรูปพรหม
๖. กายรูปพรหมละเอียดย
๗. กายอรุปรหม
๘. กายอรุปรหมละเอียดย
๙. กายธรรม
๑๐. กายธรรมละเอียดย
๑๑. กายพระโสดา
๑๒. กายพระโสดาละเอียดย
๑๓. กายพระสกทาคา
๑๔. กายพระสกทาคาละเอียดย
๑๕. กายพระอนาคา
๑๖. กายพระอนาคาละเอียดย
๑๗. กายพระอรหัต
๑๘. กายพระอรหัตละเอียดย

นี่แหละหลักปฏิบัติของพระพุทธศาสนา ต้องแน่นอน จับตัว
วางตายอย่างนี้ ไม่เลอะเลือน เหลวไหล”

ในขณะที่หลวงพ่otechnique เรื่อง หลักการเจริญสมถวิปัสสนากรรมฐานนี้ เป็นเวลา
ประมาณหลังปี พ.ศ.๒๔๙๓ ในบันทึกเทศนาของหลวงพ่อไม่ได้ระบุวันเวลาที่เทศน์ไว้ จึง
ได้แต่ประมาณเวลาจากเนื้อหาในพระธรรมเทศนา ที่มีการกล่าวถึงพระของขวัญ เพราะ
พระของขวัญรุ่นแรก แจกเมื่อปี พ.ศ.๒๔๙๓ แสดงว่าในขณะที่หลวงพ่otechnique เรื่องนี้
เป็นเวลาที่หลวงพ่อได้เผยแผ่เรื่องกาย ๑๘ กายนี้ มาเป็นเวลาได้ประมาณ ๓๐ กว่าปี

การเผยแผ่คำสอนในยุคนั้นเป็นไปได้ค่อนข้าง เพราะเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการคมนาคมไม่ได้เจริญก้าวหน้าเหมือนในปัจจุบันนี้ ความเข้าใจของคนทั่วไปที่จะ
เข้าใจหลักปฏิบัติเช่นนี้จึงมีน้อย ถึงแม้ว่าจะเป็น การปิดฝุ่นของเก่าซึ่งเป็นวิธีการปฏิบัติ
ดั้งเดิมที่สูญหายไปแล้ว ก็หาได้มีผู้เข้าใจว่าเป็นของเก่าไม่ กลับมีความเข้าใจว่าเป็นวิธี
ใหม่ที่ไม่มีการกล่าวไว้ในคำสอนของพระพุทธศาสนา

อีกทั้งทางการคณะสงฆ์และบ้านเมืองในสมัยนั้น ก็ไม่ค่อยเข้าใจในการสอนของ
หลวงพ่อ การที่หลวงพ่อกล่าวแบบฟันธงว่า

“ต้องเป็นอย่างนี้ ผิดอย่างนี้ไปไม่ได้
ผิดอย่างนี้ไปก็เลอะเหลว ต้องถูกแนวนี้” และ
“ต้องแน่นอนจับตัววางตายอย่างนี้
ไม่เลอะเลือน เหลวไหล”

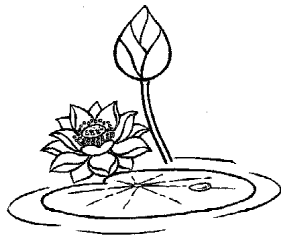
จึงเป็นการทำทนายการพิสูจน์ความจริงในการปฏิบัติตามที่หลวงพ่อสอนเป็นอย่างมาก
กับทั้งคงต้องมีกระแสต่อต้านการสอนแบบนี้อย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตามยุคนั้นในปี พ.ศ.นั้น ได้มีผู้ปฏิบัติเข้าถึงกันเป็นจำนวนมาก เล่ากันว่า
หลวงพ่อมีสมมุติไว้ให้ผู้ที่เข้าถึงมาลงชื่อไว้เป็นสักขีพยานของการเข้าถึงธรรมนับเป็น
จำนวนมาก ที่หลวงพ่อกล่าวไว้ในพระธรรมเทศนาของท่าน เป็นคนใกล้ชิดที่ท่านรู้จักก็
เป็นจำนวนหลักร้อยขึ้นไป หลวงพ่อบอกว่ายังไม่ได้นับให้แน่นอน แต่ถ้าคะเนกันเองทั่ว
ประเทศก็มีจำนวนหลายหมื่นคน

ธรรมชาติของจริง เรื่องจริง ที่เข้าถึงได้จริง มีคนพิสูจน์ได้ เข้าถึงกันเป็นจำนวนมาก เมื่อหลวงพ่อก้าวแบบยืนยันพื้นธงเช่นนี้ จึงหาผู้โต้แย้งได้ยาก นอกจากพวกที่ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติแล้วยังเข้าไม่ถึง ส่วนที่เข้าถึงแล้วก็เป็นลัทธิพยานได้ หลวงพ่อก้าวไว้ในพระธรรมเทศนาของท่านชักชวนให้ไปสอบถามคนที่เข้าถึงแล้วได้เลย

ดวง ๖ ดวง และกาย ๑๘ กายนี้ เหมือนแผนผัง หรือแผนที่ชี้ทางไปนิพพาน แผนผังทางไปนิพพานนี้มีรายละเอียดอย่างไรบ้าง คงต้องกล่าวกันอีกหลายตอน แต่จะขอสรุปไว้ในตอนนี้ก่อนว่า ดวง ๖ ดวง และกาย ๑๘ กายนี้ เป็นความรู้ที่ควรศึกษา ควรปฏิบัติให้เข้าถึง ในพระไตรปิฎกก็มีกล่าวถึงชื่อดวงทั้ง ๖ และกาย ๑๘ กายนี้ไว้เช่นกัน เป็นการกล่าวอยู่ในหลายแห่งหลายที่ ในพระสูตรหลายๆ สูตร สอดคล้องกับผลการปฏิบัติของหลวงพ่อย่างเห็นได้ชัด

ตอนที่ ๑๕

ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ตอนที่แล้วได้อธิบายถึง “ในทางสายกลาง” ที่หลวงพ่อดีดปากน้ำได้พบว่า
มีดวง ๖ ดวง และกายในกาย ๑๘ กาย

ดวง ๖ ดวงคือ ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวง
ปัญญา ดวงวิมุตติ และดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

กายในกาย ๑๘ กาย คือ ๑. กายมนุษย์ ๒. กายมนุษย์ละเอียด ๓. กายทิพย์
๔. กายทิพย์ละเอียด ๕. กายรูปพรหม ๖. กายรูปพรหมละเอียด ๗. กาย-
อรูปพรหม ๘. กายอรูปพรหมละเอียด ๙. กายธรรม (หรือกายธรรม
โคตรภู) ๑๐. กายธรรมโคตรภูละเอียด ๑๑. กายธรรมพระโสดาบัน ๑๒.
กายธรรมพระโสดาบันละเอียด ๑๓. กายธรรมพระสกทาคามี ๑๔. กาย
ธรรมพระสกทาคามีละเอียด ๑๕. กายธรรมพระอนาคามี ๑๖. กายธรรม
พระอนาคามีละเอียด ๑๗. กายธรรมพระอรหัต ๑๘. กายธรรมพระ-

อรหันต์ละเอียด

ทั้งหมดนี้หลวงพ่อบอกว่า เป็นแผนผังในทางพระพุทธศาสนา เป็นหลักปฏิบัติที่แน่นอนจับตัววางตาย ไม่เลอะเลือน เหลวไหล

ดวงและกายในกายเหล่านี้ มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกมากมายหลายที่ แต่ไม่ติดต่อกันหรือต่อเนื่องเป็นหมวดหมู่เดียวกัน คล้ายกับแผนผัง หรือแผนที่ที่ฉีกขาดถูกแบ่งแยก กระจัดกระจายสูญหายไปก็มี ความรู้ในเรื่องดวงและกายในกายเหล่านี้จึงดูเลื่อนลาง แผนผังทางไปนิพพานจึงเห็นได้ยาก หรือเห็นได้ไม่กระจ่างชัดเจน

จนกระทั่งเมื่อหลวงพ่อดีบุกน้ำได้เข้าถึงธรรมกาย ด้วยการค้นคว้าจากการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อ ความรู้เรื่องดวงและกายในกายเหล่านี้ จึงกลับมารวมกันอีกครั้งหนึ่ง แผนผังทางไปนิพพานที่ฉีกขาดกระจัดกระจาย ก็ได้รับการรวบรวมเข้าเป็นเส้นทางเดียวกัน ส่องทางให้ผู้นั้นมีความปรารถนาแสวงหา นิพพานได้เห็นหนทางอย่างชัดเจน

ความรู้ความเชี่ยวชาญในพระไตรปิฎกของหลวงพ่อดีบุกน้ำมีมากพอที่จะค้นคว้าหาความรู้ใดๆ ที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ต่างๆ ได้อย่างไม่ยาก เพราะหลวงพ่อได้ทุ่มเทศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในพระไตรปิฎกเป็นเวลาถึง ๑๑ ปี

หลวงพ่อดีบุกน้ำกล่าวถึงการเรียนปริยัติของท่านว่า

“ถึงพรรษา ๑๑ ก็สำเร็จในการเล่าเรียนคัมภีร์ได้พอสมควรแก่ที่ตั้งใจไว้ว่า ต้องเรียนแปลให้ออก จะได้คัมภีร์ในมคธภาษา (ภาษาบาลี) ได้ตามต้องการ ก่อนแต่จะมาเรียนคัมภีร์นั้น ได้ตั้ง **‘หนังสือใบลานมหาสติปัฏฐานลานยาว’** ไว้ที่วัดสองพี่น้องผูกหนึ่งว่า ถ้าไปเล่าเรียนคราวนี้ ต้องแปลหนังสือผูกนี้ให้ออก จึงเป็นที่พอแก่ความต้องการ ถ้ายังแปลไม่ออก ก็เป็นอันไม่หยุดในการเรียน แต่พอแปลออกก็หยุด”

หนังสือใบลานมหาสติปัฏฐานลานยาว เป็นหนังสือที่กล่าวถึงพระสูตรชื่อ มหาสติปัฏฐานสูตร เป็นพระสูตรที่ว่าด้วยเรื่องกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต และธรรมในธรรม มีความยาวและความยากมาก พอที่จะให้ผู้แปลต้องใช้ระดับความรู้ความเชี่ยวชาญในภาษาบาลีมากพอทีเดียว การแปลหนังสือนี้ได้จึงไม่ใช่เรื่องง่ายนัก และจากคำสอนที่มีอยู่ในพระธรรมเทศนาของหลวงพ่อดีบุกน้ำ ก็เป็นสิ่งยืนยันความเชี่ยวชาญในภาษา

บาลีของท่านเป็นอย่างดี เพราะทุกครั้งที่ในการเทศน์หลวงพ่อยกภาษาบาลีขึ้นมาก่อน จากนั้นท่านก็จะแปลภาษาบาลีให้เป็นภาษาไทย บางกัณฑ์หลวงพ่อบอกชัดทีเดียวว่าที่ภาษาบาลีตรงนี้ทำไมต้องสะกดอย่างนั้น เขียนอย่างนั้น ไม่เขียนเป็นอย่างอื่น เพราะเป็นหลักอะไรในภาษาบาลี แล้วจึงขยายความไปสู่แนวการปฏิบัติจนเป็นที่เข้าใจ

ที่ยกเรื่องการศึกษาพระปริยัติธรรมของหลวงพ่อกันมาเอ๋ยถึงนี้ ก็เพราะจะยืนยันว่าเรื่องดวง ๖ ดวง และกาย ๑๔ กาย ที่หลวงพ่อก็ค้นพบจากการปฏิบัติธรรมนั้น มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก และหลวงพ่อก็ได้สอบถามความรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมของท่านกับพระไตรปิฎกไว้แล้ว มีหลายตอนที่ท่านได้อธิบายถึงดวง ๖ ดวง และกาย ๑๔ กายนี้ไว้อย่างชัดเจน

ตามรอยฯ จึงขออนุญาตนำคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องดวง ๖ ดวง และกาย ๑๔ กาย ที่หลวงพ่อกล่าวถึงนี้มาเสนอกับท่านผู้อ่าน พร้อมทั้งจะได้ค้นเรื่องราวของดวง ๖ ดวง และกาย ๑๔ กาย ที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกมาเพิ่มเติมไว้ให้ศึกษากันด้วย โดยจะเริ่มกันที่ดวงธัมมานุสัสสนาสติปัญญาฐาน หรือ ดวงปฐมมรรค

จากพระสูตรและอรรถกถาแปล ของมหาหมากุฎราชวิทยาลัย ในสุดตันตปิฎก ขุททกนิกาย **ตติยโพธิสูตร** กล่าวว่า

“ก็อริชชาที่นำสัตว์ไปสู่อบาย ถูกปฐมมรรคละได้”

ในสุดตันตปิฎก ขุททกนิกาย **ปฐมราคะสูตร** กล่าวว่า

“บรรดาภิเลสเหล่านั้น ราคะ โทสะ โมหะ ที่จะให้ไปอบาย จะละได้ด้วยปฐมมรรค”

แสดงว่าในพระไตรปิฎกกล่าวถึงปฐมมรรคว่าเป็นธรรมที่ควรปฏิบัติให้เข้าถึง เพื่อจะได้ละกิเลสและอริชชาได้

เราจะปฏิบัติให้เข้าถึงได้อย่างไร หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านได้กล่าวถึงการเกิดขึ้นของดวงปฐมมรรคไว้ในพระธรรมเทศนา เรื่อง พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ว่า

“เพียรทำกาย วาจา ใจ บริสุทธฺิให้เกิดขึ้น

เพียรรักษากาย วาจา ใจ ที่บริสุทธฺิแล้วให้คงที่และทวีขึ้น

ความที่มีขึ้นแล้วแห่งความบริสุทธฺินั้นให้รักษาไว้ อย่าให้หายไปเสีย

นึกถึงความบริสุทธิ์นั้นแหละรำไป จนใจของตนบริสุทธิ์เหมือนกับความบริสุทธิ์ แล้วก็จะเห็นความบริสุทธิ์ใสปรากฏอยู่ตรงกลางของกายมนุษย์ เหนือสะดือขึ้นมาราว ๒ นิ้ว ตรงนั้นเรียกว่าคุนย เป็นดวงประมาณเท่า ฟองไข่แดง ใสบริสุทธิ์ดุจกระจกที่ส่องดูหน้าในเวลาแต่งหน้า แต่งตัว ประมาณของดวงไม่คงที่ บางทีโตกว่าเล็กกว่าก็ได้ อย่างโตไม่เกินดวง จันทร์และดวงอาทิตย์ อย่างเล็กไม่เกินดวงตาดำข้างใน นี่เป็นเครื่อง กำหนดดวง ดวงนั้นแหละ คือ **ปฐมมรรค**”

ถ้าปรารถนาจะเข้าถึงดวงปฐมมรรค ก็ต้องรักษากาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ และ หมั่นนึกถึงความบริสุทธิ์อยู่เรื่อยๆ ดังคำสอนที่หลวงพ่อกล่าวไว้

“กายสังขารสงบ คือ ลมหายใจหยุด

วจีสังขารสงบ คือ ความตรึงตรองหยุด

จิตสังขารสงบ คือ ใจหยุด อยู่ที่คุนยกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกาย มนุษย์ ชื่อว่า สันติ ลมหยุดลงไปในที่เดียวกัน ชื่อว่า อานาปานะ ซึ่งแปลว่า ลมหยุดนิ่ง หรือไม่มี

เมื่อสังขารทั้ง ๓ หยุดถูกส่วนเข้าแล้ว เรียกว่า กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน ด้วยส่วนหนึ่ง

เมื่อสังขารสงบมีความสุขเกิดขึ้น เรียกว่า เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน

จิตคิดว่าเป็นสุข เรียกว่า จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ในเมื่อสติปัฏฐานทั้ง ๓ ส่วนพร้อมกันเข้า เกิดเป็นดวงใสขึ้น เท่า ฟองไข่แดง หรือเท่าดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ ใสบริสุทธิ์สนิทเหมือนกระจก ส่องเงาหน้า นั้นแหละ ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน...”

ดวงนี้บางท่านเรียกว่า “พระธรรมดวงแก้ว”

โบราณท่านใช้แปลใน **มูลกัจจายน์** ว่า “ปฐมมรรค”

เป็นการยืนยันว่า ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือ ดวงปฐมมรรค ที่หลวงพ่อกล่าวไว้ในการปฏิบัตินั้น มีพระโบราณจารย์ท่านได้กล่าวถึงไว้แล้ว

มีเรื่องน่าศึกษาตรงนี้นิดหนึ่งเกี่ยวกับคัมภีร์มูลกัจจายน์ว่า การศึกษาบาลีไวยากรณ์ในปัจจุบันนี้ใช้หลักการศึกษจากหนังสือบาลีไวยากรณ์ ซึ่งแต่งโดยสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ก่อนหน้านี้การศึกษาบาลีไวยากรณ์ ใช้คัมภีร์มูลกัจจายน์เป็นหลัก

หลักสูตรที่ใช้กันในปัจจุบันได้สรุปหลักภาษาเท่าที่จำเป็น ตัดทอนตอนที่ยุ่งยากออกไป ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น สะดวกในการเรียนรู้ การแปลบางเรื่องบางพระสูตรจะให้เข้าใจกระจ่าง รู้ถึงที่มาของคำนั้นๆ อย่างแท้จริงแล้ว ก็ต้องศึกษาในคัมภีร์เดิมคือ คัมภีร์มูลกัจจายน์ ซึ่งมูลกัจจายน์เป็นคัมภีร์ที่แต่งขึ้นในประเทศไทย โดยอาศัยคัมภีร์กัจจายณะจากประเทศอินเดียเป็นหลักในการแต่ง มีการใช้กันมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย หรืออาจก่อนหน้านี้ มาเลิกใช้ในรัชกาลที่ ๖ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์นี้เอง

นับจากวันที่หลวงพ่อดำวัดปากน้ำบวช เมื่อปี พ.ศ.๒๔๔๙ ถึงวันที่ท่านยุติการเรียนปริยัติธรรมในพรรษาที่ ๑๑ (ปี พ.ศ.๒๔๕๙) หลวงพ่อศึกษาบาลีไวยากรณ์จากหนังสือชื่อ มูลกัจจายน์ เล่มที่ท่านกล่าวถึงในเทศนานี้

อีกตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา เรื่อง **การแสดงศีล** แสดงเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๗ หลวงพ่อได้อธิบายถึงเรื่องดวงปฐมมรรคไว้ดังนี้

“ดวงใส่นี้แหละ เรียกว่า เอกายนมรรค เป็นหนทางไปชั้นเอก ไม่มีทางไปอื่นดีกว่านั้นอีกต่อไป อีกนัยหนึ่ง ท่านเรียกว่าปฐมมรรค หนทางเบื้องต้นมรรคผลนิพพาน ผู้ที่จะไปสู่มรรคผลนิพพานก็ไปกลางดวงนั้น ไปหยุดอยู่กลางดวงนั้น นี่หนทางเบื้องต้นมรรคผลนิพพาน

อีกนัยหนึ่ง ท่านเรียกว่าดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน แปลว่า ดำเนินไปตามทางของพระอรีย์เจ้า”

ดวงปฐมมรรคเป็นหนทางเบื้องต้นมรรคผลนิพพาน คือเป็น ‘ต้นทาง’ ที่จะไปสู่ นิพพานได้ นักปฏิบัติบางท่านเมื่อปฏิบัติเข้าถึงดวงนี้แล้ว ไม่ทราบว่าเป็นดวงอะไร และไม่ทราบว่าจะฝึกใจอย่างไรต่อไปอีก ทำให้บางท่านเข้าใจถึง “ปลายทาง” คือนิพพานแล้ว แต่หลวงพ่อบอกไว้อย่างชัดเจนว่า นี่เป็นเพียง “ต้นทาง” ไปสู่นิพพานเท่านั้น หากใช้เป็น “ปลายทาง” คือนิพพานไม่

เหตุที่ผู้ปฏิบัติเข้าถึงดวงนี้แล้วไม่รู้ว่าเป็นดวงอะไร ไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไป ก็เพราะไม่รู้เรื่องกลาง ไม่รู้เรื่องการเข้ากลาง เข้ากลางดวงนี้ไม่ได้ คือ ไม่รู้วิธีที่จะฝึกใจตาม “ทางสายกลาง” จึงไม่พบความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไป สมดังคำที่หลวงพ่อดาวพอกน้ำกล่าวว่า “กลางนี้ลึกซึ้งนัก”

บัดนี้มาศึกษาคำสอนของหลวงพ่อดาวพอกน้ำแล้ว ก็พบว่ายังมีความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าดวงที่เข้าถึงนี้อีก ซึ่งจะเรียนรู้ต่อไปได้ก็ด้วยการทำให้ “หยุด” อยู่กลางดวงปฐมมรรคนี้ต่อไป คำสอนของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ จึงเป็นการเปิดช่องทางสว่างให้ความกระจ่างในเรื่องดวงปฐมมรรค หรือดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญาอย่างชัดเจน

ตอนที่ ๑๖

ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ

ในตอนที่แล้วได้กล่าวถึงดวงแรก คือ ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือ ดวงปฐมมรรค ในตอนนี้จะกล่าวถึงดวงต่อไป คือ ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

ชื่อของดวงธรรมที่เหลืออีก ๕ ดวงนี้ ในพระไตรปิฎกกล่าวไว้รวมกัน มีปรากฏอยู่หลายที่ ยกตัวอย่างเช่น

ผู้มีอุปการะมาก

“พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า ‘ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
ภิกษุเหล่าใด สมบูรณ์ด้วยศีล สมบูรณ์ด้วยสมาธิ
สมบูรณ์ด้วยปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เรากล่าวการเห็น การระลึกถึง การบวชตาม การเข้าไปหา การเข้าไปนั่งใกล้ภิกษุเหล่านั้น ว่ามีอุปการะมาก ดังนี้”

จากพระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิกาย อากังขยสูตร (พระสุตตรและอรรถกถาแปลของมหาหมากุฏราชวิทยาลัย)

ผู้เป็นเนื่อนาบุญของโลก

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ ย่อมเป็นผู้ควรค่านับ เป็นผู้ควรของต้อนรับ เป็นผู้ควรของทำบุญ เป็นผู้ควรทำอัญชลี เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ธรรม ๕ ประการ เป็นไฉน

คือพระภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีล ๑ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยสมาธิ ๑ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยปัญญา ๑ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิมุตติ ๑ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิมุตติญาณทัสสนะ ๑

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้แล ย่อมเป็นผู้ของควรค่านับ เป็นผู้ของควรต้อนรับ เป็นผู้ควรของทำบุญ เป็นผู้ควรทำอัญชลี เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า”

จากพระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ผาสุวิหาวรรค ศีลสูตร (พระสุตตรและอรรถกถาแปลของมหาหมากุฏราชวิทยาลัย)

ผู้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ ย่อมชื่อว่าปฏิบัติเพื่อประโยชน์ตน และชื่อว่าปฏิบัติเพื่อประโยชน์ผู้อื่น

ธรรม ๕ ประการนั้นเป็นไฉน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีล ด้วยตนเอง และชักชวนผู้อื่นในการถึงพร้อมด้วยศีล

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยสมาธิด้วยตนเอง และชักชวนผู้อื่นในการถึงพร้อมด้วยสมาธิ

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยปัญญาด้วยตนเอง และชักชวนผู้อื่นในการถึง

พร้อมด้วยปัญญา

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิมุตติด้วยตนเอง และชักชวนผู้อื่นในการถึงพร้อมด้วยวิมุตติ

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิมุตติญาณทัสสนะด้วยตนเอง และชักชวนผู้อื่นในการถึงพร้อมด้วยวิมุตติญาณทัสสนะ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้แล ย่อมชื่อว่าปฏิบัติเพื่อประโยชน์ตน และชื่อว่าปฏิบัติเพื่อประโยชน์ผู้อื่น”

จากพระสูตรต้นตปิฎก ปัญจกนิบาต จตุตถหิตสูตร (พระสูตรและอรรถกถาแปล ของมหามกุฏราชวิทยาลัย)

ธรรมขันธ์ ๕

ในพระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชน ของมหามกุฏราชวิทยาลัย จัดทำโดย สุชีพ ปุญญานุภาพ ซึ่งเป็นพระไตรปิฎกที่ได้รับการนิยมนอย่างกว้างขวาง มีจำนวนการพิมพ์แล้วเป็นแสนเล่ม ได้อธิบายขยายความไว้ว่า

“ธรรม ๕ อย่างนี้ (ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ) เคยให้ความหมายไว้บ้างแล้ว

ศีล คือ การรักษากายวาจาให้เรียบร้อย

สมาธิ คือ การทำใจให้ตั้งมั่น

ปัญญา คือ การรู้เท่าทันความจริง

วิมุตติ คือ ความหลุดพ้น

วิมุตติญาณทัสสนะ คือ การรู้ด้วยญาณว่าหลุดพ้นแล้ว เรียกว่าธรรมขันธ์ ๕”

ใน คัมภีร์วิสุทธิมรรค ซึ่งเป็นคัมภีร์แม่บทที่นักปฏิบัติในประเทศไทยนิยมใช้เป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าเรื่องการปฏิบัติธรรม (แต่งโดยพระพุทฺธโฆษาจารย์ ประมาณ พ.ศ.๑๐๐๐ ล้านวนภาษาไทยชำระโดย วงศ์ ชาญบาลี) ในตอนมรณานุสติ กล่าวไว้ว่า

“...อันว่าสมเด็จเจ้าพระสรรเพชญ์พุทธองค์ ผู้ทรงพระสวัสดิภาคย์อัน

งามนั้น พระองค์มีรูปพระโณมพระสรีระอัน วิจิตรด้วยทวติงสมหาบุรุษ
ลักษณะ (ลักษณะมหาบุรุษ ๓๒ ประการ) และพระอสีตยานุพยัญชนะ ๘๐
อย่างประเสริฐ **ด้วยพระธรรมกาย** อันบริบูรณ์ด้วยแก้วอันกล่าวแล้วคือ
พระสีลขันธ์ สมာธิขันธ์ ปัญญาขันธ์ วิมุตติขันธ์ วิมุตติญาณทัสสนะขันธ์
อันบริสุทธิบริบูรณ์ด้วยอาการทั้งปวง”

แสดงถึงธรรมชั้น ๕ ที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกสำหรับ ประชาชนนั้น ในคัมภีร์ วิ
สุทธิมรรคให้ความหมายไว้อย่างชัดเจนว่า ธรรมชั้น ๕ คือ ศีล สมာธิ ปัญญา วิมุตติ
และวิมุตติญาณทัสสนะนั้นเป็นความบริบูรณ์ที่มีพร้อมอยู่ในพระธรรมกายของพระพุทธเจ้า

องค์ ๑๐ ของพระอรหันต์

นอกจากนี้ในขุททกนิกาย ขุททกปาฐะ **สามเณรปัญหา** (พระไตรปิฎกและอรรถกถา
แปล ของมหาหมกุฎราชวิทยาลัย) ได้กล่าวว่า

“อะไรเอ่ยชื่อว่า ๑๐ ...

ท่านผู้ประกอบพร้อมด้วยองค์ ๑๐ ท่านเรียกว่าพระอรหันต์”

ซึ่งหลวงพ่อดำปากน้ำได้อธิบายองค์ ๑๐ นี้ไว้ในพระธรรมเทศนาของท่าน เมื่อวันที่
ที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๗ ดังนี้

“ตามตำราท่านวางไว้ ทสหงฺเคติ สมณฺนาคโต อรหฺทาติ วุจฺจตีติ ผู้
ใดมาตามพร้อมแล้วด้วยองค์ ๑๐ ผู้นั้นเป็นพระอรหันต์

องค์นั้น คืออะไร สัมมาทิฏฐิ ๑ สัมมาสังกัปป ๒ สัมมาวาจา
๓ สัมมากัมมันโต ๔ สัมมาวาจาโม ๕ สัมมาอาชีโว ๖ สัมมาสติ ๗
สัมมาสมาธิ ๘ มี ๘ แล้ว สัมมาญาณ ๙ สัมมาวิมุตติ ๑๐ แล้วมีองค์ ๑๐
อย่างนี้

องค์ ๘ นั้น ย่นลงเป็นองค์ ๓

สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปป นี้ย่นเข้าเป็น ปัญญา

สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว ย่นลงเป็น ศีล

สัมมาวาจาโม สัมมาสติ สัมมาสมาธิ ย่นลงเป็น สมာธิ

รวมเป็น คีล สมาธิ ปัญญา ๓

ถ้าได้ ๓ แล้ว เติม สัมมาญาณ ๔ สัมมาวิมุตติ ๕

นี่แหละผู้ใดมาตามพร้อมด้วยธรรม ๕ ประการนี้แล้ว ผู้นั้นจะพบ
หลักฐานของพระพุทธศาสนาอย่างแน่นอน

นี่อาศัยดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา ได้เห็นดวงศีล ดวงสมาธิ
ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หลักนี้เป็นสำคัญนัก
ต้องเข้าถึงหลักนี้ให้ได้”

อีกตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนาหลวงพ่อบ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ.๒๔๘๗ กล่าวว่า

“ทสทงเคหิ สมณนาคโต อรหาติ วุจจตีติ ผู้ใดมาตามพร้อมด้วย
องค์ ๑๐ ผู้นั้นเป็นพระอรหันต์

องค์ ๑๐ คืออะไร

สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปป สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมา-
อาชีโว สัมมาวาจาโม สัมมาสติ สัมมาสมาธิ นีองค์ ๘ นี้แปดองค์แล้ว
สัมมาญาณัง เป็นองค์ ๙ สัมมาวิมุตติ เป็นองค์ ๑๐

องค์ ๑๐ ย่อลงเหลือ ๕ คือ คีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณ-
ทัสสนะ

เมื่อรู้จักหลักดังนี้ละก็ นี่แหละหลักพระพุทธศาสนา”

หนทางไปนิพพาน

หลักของพระพุทธศาสนา คือ การปฏิบัติตาม “ทางสายกลาง” และในทางสายกลาง
จากการเข้ากลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา ก็จะเข้าถึงดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา
ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ การไปตามหนทางซึ่งมีดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ
วิมุตติญาณทัสสนะ จึงเป็นการปฏิบัติไปตามทางสายกลางตามหลักของพระพุทธศาสนา

หลวงพ่อบวัดปากน้ำได้กล่าวถึงหนทาง ซึ่งมีดวง ๕ ดวงนี้ไว้ในพระธรรมเทศนา
เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ.๒๔๘๗ ว่า

“ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ เดินไปทางศีล สมาธิ ปัญญา

วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ก็จะถึงกายมนุษย์ละเอียด

กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด เดินไปทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะอีก เข้าถึงกายทิพย์ กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ก็เดินในทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายทิพย์ละเอียด

กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ก็เดินในทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายรูปพรหม รูปพรหมละเอียด อรูปพรหม อรูปพรหมละเอียด เดินแบบเดียวกันนี้ทั้ง ๑๘ กาย เดินไปแบบเดียวถึงพระอรหันต์ทีเดียว

นั่นแหละต้องเดินในทาง ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ทั้งนั้น

เมื่อรู้จักหลักดังนี้ละก็ว่า ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ นั่นแหละเป็น ‘หนทาง’ ไม่ใช่ ‘ธรรม’

บอกเป็น ‘หนทาง’ อริโย อฏฺฐังคิโก มคฺโค หนทางมีองค์ ๘ ประการ ไปจากข้าศึกคือกิเลสได้ (พุทธพจน์ จากอัมมจักกัปปวัตตนสูตร)

ก็พูดถึง ‘หนทาง’ นี้ ศีล สมาธิ ปัญญา เป็น ‘หนทาง’

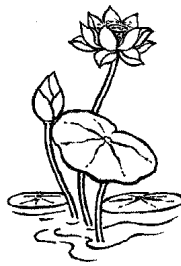
ถ้าว่าไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา ไม่มีทางไป ไปนิพพานไม่ถูก ถ้าจะไปนิพพานให้ถูก ต้องไปทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ”

จาก ‘ต้นทาง’ ไปนิพพานคือ ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา หรือ ดวงปฐมมรรค หลวงพ่อได้บอก ‘หนทาง’ ไป นิพพานว่า ต้องไปทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ หนทางนี้มีอยู่ในทุกๆ กายที่เข้าถึง เข้าถึงกายไหนแล้ว ก็ต้องไปตามหนทางนี้เรื่อยไป จึงจะไปสู่นิพพานได้

ความรู้เรื่องทางไปนิพพานที่ชัดเจนอย่างนี้ ท่านผู้เป็นนักปฏิบัติทั้งหลายคงยืนยันด้วยตนเองได้ว่า ไม่เคยได้ยินได้ฟังได้ศึกษามาก่อนอย่างแน่นอน มีเพียงหลวงพ่อดีดปากน้ำที่อธิบายหนทางไปนิพพาน ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้แบบที่ส่องแนวทางปฏิบัติอย่างชัดเจน

เมื่อระลึกถึงคำสอนของหลวงพ่ที่สอนไว้อย่างชัดเจนเช่นนี้แล้วก็น้อมนำให้ได้กราบ
กรานระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่านทุกๆ วัน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเป็นบุคคล ที่
ควรบูชาอย่างยิ่ง เป็นมิ่งขวัญที่ให้ความร่มเย็นแก่จิตใจของผู้ที่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของ
ท่าน

จน จิตรเจิดแจ่มแจ้ง	จับใจ
ถึง ที่ธรรมเทียมโดง	เที่ยงแท้
สุด สุขสุดสดใส	สร้างเสร้า
หมด ไม่มีหอมองแม่	มอดม้วยเพื่อมารมรณ

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๑๗

กายในกาย

เรื่องของดวง ๖ ดวงคือดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ตามรอยฯ ได้แสดง หลักฐานที่มีกล่าวอยู่ในพระไตรปิฎก และได้ยกคำสอนของหลวงพ่อดี ปากน้ำ มากล่าวไว้แล้วในสองตอนที่ผ่านมา

ในตอนนี้อย่างคงเหลือเรื่องของ ‘กายในกาย’ ที่หลวงพ่อดำเนินย่นผลของการปฏิบัติไว้ว่ามีจริง ในพระไตรปิฎกก็มีการกล่าวถึงกายในกายไว้อย่างชัดเจน ในพระสูตรชื่อ มหาสติปัฏฐานสูตร (ทีฆนิกายมหารวรรค สุตตันตปิฎก) ซึ่งหลวงพ่อดีค้นมาเขียนเอาไว้แล้ว ท่านได้กล่าวไว้ในพระธรรมเทศนา เรื่อง ‘พุทธคุณ ธรรมคุณ ลังขคุณ’ ว่า

“ยังมีคำว่า ‘กายเย กายานุปัสสี’ ในมหาสติปัฏฐาน

สูตร เป็นหลักฐานสนับสนุนอีก

กายานุปัสสี แปลว่า เห็นตามหรือตามเห็นซึ่งกาย กายะ แปลว่า ในกาย รูปศัพท์มีวิภัตติตั้งอยู่เช่นนั้น แปลตรงตามศัพท์

และยังคำให้สั้นว่า ตามเห็นภายในกาย คือตามเห็นเรื่อยเข้าไปเป็นชั้นๆ เห็นกายมนุษย์แล้วตามเข้าไปเห็นกายทิพย์ ตามเข้าไปเห็นกายรูปพรหม ตามเข้าไปเห็นกายอรูปพรหม ตามเข้าไปเห็นกายธรรม ดังนี้ เป็นหลักฐานรับสมกันอยู่”

ท่านที่ได้เคยศึกษาธรรมในพระไตรปิฎกมาบ้าง ก็จะทราบเรื่อง “ภายในกาย” จากมหาสติปัฏฐานสูตรมาแล้ว การอธิบายความที่เคยได้รู้กัน คือการพิจารณาดูลมหายใจเข้าออก ภายในกาย หรือการพิจารณาร่างกายว่าเป็นของน่าเกลียด หรือการพิจารณาถึงอิริยาบถการเคลื่อนไหวของร่างกาย เป็นต้น สรุปก็คือการพิจารณาลักษณะต่างๆ อันเนื่องด้วยกายมนุษย์หายาบที่เห็นด้วยตาเนื้อนี้เพียงกายเดียวทั้งสิ้น

แต่หลวงพ่อดอกปากน้ำท่านบอกว่าตามศัพท์แล้วจะแปลเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากการ “ตามเห็นภายในกาย” ซึ่งหมายความว่า ในกายหนึ่งต้องมีอีกกายหนึ่ง อยู่ภายในกายนั้น จึงได้กล่าวอย่างชัดๆ ว่า “ภายในกาย”

การตามเห็นภายในกายไม่สามารถจะกระทำได้ด้วยวิธีการผ่าพิสูจน์ร่างกาย หรือการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาตรวจจับดูภายใน แต่อาศัยวิธีการฝึกใจให้ “หยุด” อยู่ที่ศูนย์กลางกาย และการเข้ากลางกายไปในทางสายกลาง เป็นวิธีการเดียวที่จะใช้ตรวจสอบว่าในกายของมนุษย์ มีกายอยู่ภายในจริงหรือไม่

อย่างไรก็ตาม แม้ในมหาสติปัฏฐานสูตรจะกล่าวยืนยันไว้ว่า ในกายหนึ่งมีกายอีกกายหนึ่งอยู่ภายใน แต่ก็ไม่ได้บอกรายละเอียดว่า มีอยู่ที่กาย กายอะไรบ้าง

หลวงพ่อดอกปากน้ำท่านได้อธิบาย “ภายในกาย” ว่ามี อยู่ ๑๘ กาย คือ

- กายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด
- กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด
- กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด
- กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด

และกายธรรมต่างๆ อีก ๑๐ กาย คือ

กายธรรมโคตรภู	กายธรรมโคตรภูละเอียด
กายธรรมพระโสดา	กายธรรมพระโสดาละเอียด
กายธรรมพระสกทาคา	กายธรรมพระสกทาคาละเอียด
กายธรรมพระอนาคา	กายธรรมพระอนาคาละเอียด
กายธรรมพระอรหัต	กายธรรมพระอรหัตละเอียด
รวมเป็นทั้งสิ้น ๑๘ กาย	

ชื่อของกายทั้ง ๑๘ กายมีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกทั้งสิ้น แต่กล่าวอย่างกระจัด กระจาย อยู่ในพระสูตรต่างๆ หลายพระสูตร

แผนผังกายในกายของมนุษย์ ที่กระจัดกระจายอยู่ในพระสูตรหลายพระสูตร หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านได้รวบรวมไว้เป็นแผนผังเดียวกัน ยังความรู้ในพระไตรปิฎกให้กระจ่างแจ้ง ง่ายต่อการศึกษาทำความเข้าใจ และง่ายต่อการปฏิบัติให้ถูกต้อง ร่องรอยของพระพุทธศาสนา

อาจจะมีบ้างที่การใช้คำไม่ตรงกัน เช่น คำว่ากายธรรมหยาบและกายธรรมละเอียด (กายที่เรียกเฉยๆ คือกายธรรม พระอรหัตหยาบ) ในพระไตรปิฎกจะใช้คำว่ามรรคและผล เช่น พระอรหัตตมรรค พระอรหัตตผล ซึ่งหลวงพ่อวัดปากน้ำได้อธิบายไว้ในพระธรรมเทศนาเรื่อง **อาทิตตปริยายสูตร** เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๙๖ ว่า

“กายธรรมอย่างหยาบ กายธรรมโคตรภู โสดา สกทาคา อรหัต
อย่างหยาบ นั้นแหละเป็นตัวมรรค

กายธรรมอย่างละเอียด โสดาอย่างละเอียด สกทาคาอย่างละเอียด
อนาคาอย่างละเอียด อรหัตอย่างละเอียด นั้นแหละเป็นตัวผล”

เรื่องราวของกายในกาย เป็นหลักสำคัญของชีวิตมนุษย์ทุกๆ คนที่ควรรู้ ควรทำความเข้าใจว่า ชีวิตไม่ได้มีเพียงกายมนุษย์ที่เห็นได้ด้วยตาเนื้อนี้อย่างเดียว หากแต่ว่าชีวิตหมายถึง กายภายในที่ยังมีอยู่ภายในตัวของมนุษย์ทุกๆ คนอีก เป็นกายของตัวเราทั้งนั้น สามารถสั่งให้ทำงานใดๆ ก็ได้ เหมือนใช้กายมนุษย์ที่เห็นด้วยตาเนื้อนี้เช่นกัน ความสามารถใดๆ ที่มีอยู่ในกายภายใน ก็สามารถนำมาใช้เป็นความสามารถของตัวเราทั้งสิ้น นี่เป็นสิ่งอัศจรรย์ที่ซ่อนอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกๆ คน ซึ่งหลวงพ่อวัดปากน้ำท่าน

ได้เมตตาชี้แนะสั่งสอนให้เห็นอย่างชัดเจน

รายละเอียดของกายในกายเหล่านี้ หลวงพ่อวัดปากน้ำได้กล่าวไว้อย่างไรบ้าง
จะได้เริ่มศึกษากันไปตามลำดับ

เริ่มที่กายที่หนึ่ง คือ **กายมนุษย์** หลวงพ่อท่านกล่าวไว้ในพระธรรมเทศนา เมื่อ
วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ว่า

“กายมนุษย์ที่ปรากฏอยู่ นั่งเทศน์อยู่นี้ นั่งฟังเทศน์อยู่นี้ นี้กาย
มนุษย์แท้ๆ”

กายที่สองคือ **กายมนุษย์ละเอียด** หลวงพ่อกล่าวไว้ในพระธรรมเทศนา เมื่อวันที่
๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ว่า

“แต่ว่ากายมนุษย์นี้แหละ เวลานอนหลับฝันไปก็ได้ ฝันออกไป
อีกกายหนึ่ง เขาเรียกว่า ‘กายมนุษย์ละเอียด’ นี้รู้จักกันทุกคนเชียวกายนี้
เพราะเคยนอนฝันทุกคน

รูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไร

เป็นเหมือนมนุษย์คนนี้แหละ คนที่ฝันนี้แหละ นุ่งห่มอย่างไร
อากัปกริยาเป็นอย่างไร สูงต่ำอย่างไร ข้าวของเป็นอย่างไร ก็ปรากฏ
เป็นคนนี้แหละ แบบเดียวกันทีเดียว คนเดียวกันก็ว่าได้ แต่ว่าเป็นคน
ละคน (คนละกาย) เขาเรียกว่า ‘กายมนุษย์ละเอียด’ เวลานอนหลับสนิท
ถูกส่วนเข้าแล้ว ก็ฝันออกไป ออกไปอีกคนหนึ่ง ก็เป็นกายมนุษย์คนนี้
แหละ รูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไรนี้แหละ ถึงได้ชื่อว่า ‘กายมนุษย์ละเอียด’

กายมนุษย์คนที่ออกไปนั้นแหละ เขาเรียกว่า กายมนุษย์ในกาย
มนุษย์ นี้แหละ ‘กายในกาย’ เห็นจริงอย่างนี้ ไม่ใช่เห็นตามเหลวไหล
เห็นอย่างนี้ก็เป็นหลักเป็นพยานได้ทุกคน เพราะเคยนอนฝันทุกคน”

หลวงพ่อดีกกล่าวไว้ถึงกายที่ทำหน้าที่ฝัน ในพระธรรมเทศนา เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม
พ.ศ.๒๕๔๗ อีกว่า

“พอเข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียดเท่านั้นจะตกใจทีเดียวว่า เจ้านี้ข้า
ไม่เคยเห็นเลย เจ้าอยู่ที่นี้ เวลาเจ้าฝันออกไป เวลาตื่นขึ้นมาก็ไม่เห็น

เจ้า ไม่รู้ว่าหายไปอยู่ที่ไหน ข้าไม่รู้จักที่ของเจ้าว่าอยู่ที่ไหน บัดนี้ข้ามาพบเจ้าเข้าแล้ว อยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนี่เอง กายมนุษย์-ละเอียดที่ฝันออกไป

เมื่อพบเจ้าเวลานี้ก็ดีแล้ว ไทน์เจ้าลองฝันให้ข้าดูซิ ฝันไปเมืองเพชร ไปในเขาวัง เอาเรื่องในเขาวังนั้นมาเล่าให้ฟังหน่อย ลักนาทีเดียวเท่านั้น กาย(มนุษย์) ละเอียดฝันไปเอาเรื่องในเขาวังมาเล่า ให้กายมนุษย์-หยาบฟังแล้ว และเจ้าลองไปเอาเรื่องทางอรัญประเทศบ้าง พระธาตุพนมบ้าง มาเล่าให้ฟัง

ลักนาทีเดียวเช่นกัน กายมนุษย์ละเอียดก็ฝันไปเอาเรื่องพระธาตุ-พนมมาเล่าให้ฟังอีก และไทน์ลองฝันไปเมืองเชียงใหม่ ไปเอาเรื่องดอย-สุเทพมาเล่าให้ฟังอีก ไปเมืองนครศรีธรรมราช ฝันไปเอาเรื่องพระเจดีย์บรรจุพระบรมธาตุ มาเล่าให้ข้าฟังอีกเช่นกัน

นี่ฝันได้อย่างนี้ ฝันต่างๆ ที่ตื่นๆ ไม่ใช่ฝันหลับ ฝันอย่างนี้ ประเดี๋ยวเดียวได้เรื่องหลายเรื่อง ถ้าหลับฝันนานนัก กว่าจะได้สักเรื่องหนึ่ง หลายคืนจึงจะได้สักเรื่องหนึ่งบ้าง บางทีไม่ฝันเสียเลย บางทีฝันบ่อยครั้ง เอาแน่นอนไม่ได้ ให้รู้จักกายมนุษย์ละเอียด ดังนี้

ถ้าเราเป็นเช่นนี้ เราก็กินไม่ย่อย ถ้าเราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด เราก็กินน้อยกว่าคนชั้นหนึ่ง เพราะกายมนุษย์รู้เรื่องหยาบๆ เราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด เราจึงรู้เรื่องได้ละเอียดกว่า เรื่องลึลับอะไรเรารู้หมด เราไปตรวจดูได้หมดทีเดียว ไม่ว่าจะเป็กลางวันหรือกลางคืน ไปตรวจดูได้เอากายมนุษย์ละเอียดนี้ไปตรวจดู”

อีกตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๙๗ ว่า

“เราเห็นเท่านั้น เราก็กินน้อยกว่าคนอีกชั้นหนึ่งแล้ว เขาใช้แค่กาย-มนุษย์เท่านั้น แต่เราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดจะไปสืบดู เดี่ยวก็รู้ได้ทันทีว่า คนนั้นชื่อตรงหรือไม่ กายละเอียดบอกกายมนุษย์แล้ว นี่ฉลาดกว่ากันอย่างไรใช้ได้อย่างนี้ เข้าไปข้างในถามเรื่องราวจริงได้และโกหกหลอกลวงกันไม่ได้ นี่เขาเรียกว่า ปัญญาสองชั้น คือมีปัญหาใน

กายมนุษย์ชั้นหนึ่ง และมีปัญญาในกายมนุษย์ละเอียดอีกชั้นหนึ่ง

กายมนุษย์ละเอียดนี้รู้เรื่องมากมาย รู้แม้กระทั่งเรื่องลึกลับต่างๆ

ที่ท่านกล่าวว่า นตฺถิ โลเก รโห นาม ขึ้นชื่อว่าความลับไม่มีในโลกนั้น ถูกต้องทีเดียว คือ ความลับมีแต่เฉพาะในกายมนุษย์เท่านั้น กายมนุษย์ละเอียดไม่มีความลับ...”

เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดยังมีคุณวิเศษมากถึงเพียงนี้ สามารถไปรู้เรื่องที่กายมนุษย์หยาบไม่รู้เรื่องอีกมากมาย แม้ใครจะมาโกหกไม่เชื่อตรงอย่างไร เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดแล้วก็สืบดูได้ว่าโกหกหรือเปล่า หลวงพ่อยังได้บอกไว้ว่า “ถ้าเราเป็นเช่นนี้ เราจะสนุกไม่น้อย” ถ้าปฏิบัติให้เข้าถึงได้จริง ก็คงจะได้สนุกจริงอย่างที่หลวงพ่อบอกไว้

นี่เป็นเรื่องของกายมนุษย์ละเอียด นับเป็นกายที่สองจาก ๑๘ กาย ที่หลวงพ่อบอกว่ามีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน สำหรับกายอื่นๆ หลวงพ่อบอกไว้ในพระธรรมเทศนาเรื่อง มหาสติปัฏฐานสูตร เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๙๗ ว่า

“นี่พอเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดก็ฉลาดกว่าเท่าหนึ่งแล้ว สูงกว่าเท่าหนึ่งแล้ว เข้าถึงกายทิพย์ก็สองเท่าแล้ว กายทิพย์ละเอียดก็สามเท่าแล้ว กายรูปพรหมสี่เท่า กายรูปพรหมละเอียดห้าเท่า กายอรูปพรหมหกเท่า กายอรูปพรหมละเอียดเจ็ดเท่า เข้าถึงกายธรรมและกายธรรมละเอียดแปดเท่าเท่าเข้าไปแล้ว มันมีความฉลาดกว่ากันอย่างนี้นะ ให้รู้จักว่าของสูงของต่ำอย่างนี้”

กายมนุษย์ละเอียดฉลาดกว่ามนุษย์หยาบเท่าหนึ่ง ยังสามารถไปรู้ได้ว่าใครโกหกหรือไม่โกหก แล้วถ้าได้เข้าถึงกายต่างๆ ที่ฉลาดกว่าสองเท่าสามเท่าเรื่อยไปละ จะมีความสามารถพิเศษใดๆ อีก แต่อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อได้สรุปกายเบื้องต้น ๘ กาย ไว้ในพระธรรมเทศนาเรื่อง “สิ่งที่เป็นเกาะ เป็นที่พึ่งของตน” เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๖ ว่า

“กายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหม-ละเอียด ๘ กายนี้ อยู่ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ เวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จักจบจัก

แล้ว...ยักเยื้องแปรผันอยู่ เอาจริงเอาจังไม่ได้ ที่จะเอาจริงเอาจังได้ต้อง
เข้าไปถึงกายธรรม”

นั่นหมายถึงว่า กายเบื้องต้น ๘ กายนี้เป็นกายที่เหมือนเป็นทางผ่าน แม้ปฏิบัติ
เข้าถึงได้แล้ว มีความสามารถพิเศษกว่ากายมนุษย์หยาบเพียงใด ก็เป็นกายที่ควรละทิ้ง
เพราะเอาจริงเอาจังไม่ได้ แต่ควรปฏิบัติให้เข้าถึงกายธรรม

หยุด เป็นตัวสำเร็จให้	จำไว้
หยุด นิ่งตั้งภายใน	กายแก้ว
หยุด ไนหยุดต่อไป	เรื่อยเรื่อย
หยุด อย่างนี้ฉลาดแคล้ว	บ่วงเร็วพญามาร

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๑๘

กายธรรม (ธรรมกาย)

ตามรอยฯ ได้นำพาท่านผู้อ่านไปในหนทางสู่นิพพาน ด้วยการเดินตามทางสายกลาง กลางกายที่ศูนย์กลางกาย ดวง ๖ ดวง และกายภายในมาได้ ๘ กายแล้ว ในตอนนี้ยังมีกายอีก ๑๐ กาย ซึ่งทั้ง ๑๐ กายนี้เรียกว่า กายธรรมทั้งนั้น เป็นกายที่จะได้เดินทางให้ถึงกันต่อไป

คำว่า “กายธรรม” หรือ “ธรรมกาย” เป็นคำอยู่คู่กับหลวงพ่อดาวตกน้ำ เพราะหลวงพ่อดาวตกน้ำเป็นผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย หรือเป็นผู้ค้นพบวิธีปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย

ธรรมกายเป็นสิ่งที่หลวงพ่อดาวตกน้ำทุกๆ ครั้งในพระธรรมเทศนาของท่านว่า “**ควรปฏิบัติให้เข้าถึงให้ได้**” ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน ๑๐ กาย คือ

กายธรรม (หรือกายธรรมโคตรภู) กายธรรมโคตรภูละเอียด

กายธรรมพระโสดาบัน	กายธรรมพระโสดาบันละเอียด
กายธรรมพระสกทาคามี	กายธรรมพระสกทาคามีละเอียด
กายธรรมพระอนาคามี	กายธรรมพระอนาคามีละเอียด
กายธรรมพระอรหัต	กายธรรมพระอรหัตละเอียด

ดังนั้น เพื่อความเข้าใจในเรื่องของธรรมกายยิ่งขึ้น ตามรอยฯ จึงนำเรื่องราวของธรรมกายที่หลวงปู่ได้กล่าวไว้ในพระธรรมเทศนาของท่านมาให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษา

คำว่า “ธรรมกาย” นั้นมีกล่าวยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก หลวงปู่ได้ค้นคว้ามายืนยันไว้ในพระธรรมเทศนาของท่าน ดังนี้

ธรรมกาย คือ พระพุทธเจ้า

“กายมนุษย์เป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้ จะเป็นพระพุทธเจ้าได้ต้องเป็นธรรมกาย ธรรมกายเท่านั้นเป็นพระพุทธเจ้าได้

พระองค์รับสั่งด้วยพระองค์เองว่า

‘ธมฺมกาโย อหํ อิติปิ

เรตถาคต คือ ธรรมกาย’

ธรรมกายนั้นเป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระตถาคตแท้ๆ ไม่ใช่อื่น อีกนัยหนึ่งในพระสูตรตันตปิฎกแท้ๆ ตรัสไว้ว่า

‘เอตํ โข วาเสฏฺฐา ธมฺมกาโยติ ตถาคตสฺส อธิวจนํ

ดูก่อน วาเสฏฐโคตรทั้งหลาย คำว่าธรรมกาย ธรรมกายนั้นเป็นตถาคตโดยแท้’ รับสั่งอย่างนี้ ธรรมกายนั่นเอง คือพระตถาคตเจ้า”

(จาก ภัตตานุโมทนาคาถา ๙ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๙๗)

ธรรมกายเป็นชื่อตถาคต

“พระสิทธัตถะทรงกระทำความเพียรอยู่ถึง ๖ พรรษา จึงพบรัตนะอันลึกลับซับซ้อนอยู่ในพระองค์ คือ ธรรมกาย มีลักษณะเหมือนพระปฏิมากร เกตุดอกบัวตูม มีสีใสเหมือนกระจก ปรากฏอยู่ในศูนย์กลางกาย

ที่ว่านี้มีหลักฐานในอัครคัมภีร์สูตร ที่พระองค์ตรัสแก่วาเสฏฐสามเณร ว่า ‘ตถาคตสุส เหน้ วา เสฏฐาธิวจนั ฐมมกาโย อหิ อิติปิฯ’ ใน สุตตันตปิฎก ทีฆนิกาย ปาฎิกวรรค ยืนยันความว่า ‘ดูกร วาเสฏฐสามเณร คำว่าธรรมกาย ธรรมกายนี้เป็นชื่อตถาคตโดยแท้’”

(จาก พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ)

ตถาคต คือ ธรรมกาย

“พระองค์รับสั่งกับวักกกลิภิกขุว่า
 ‘อเปหิ วกกลิ วักกलिจงถอยออกไป
 อิมิ ปุติกาโย ทสสนั มาดูโยแล้วร่างกายตถาคตที่เป็นของเปื่อยเน่า
 โย โข วกกलि ฐมมึ ปสสติ โส มั ปสสติ เนนะ สำแดงวักกलि ผู้
 ไตเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต
 ฐมมกาโย อหิ อิติปิ ผู้ตถาคตคือธรรมกาย’
 นั้นเนนะ บอกตรงนั้นเนนะว่า เราตถาคตคือธรรมกาย ธรรมกาย
 นั้นเองเป็นตัวตถาคตเจ้า”

(จาก พุทธรัตนะ ๒๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗)

นอกจากคำกล่าวยืนยันที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกแล้ว หลวงพ่อยังได้อธิบาย เรื่องราวของธรรมกายไว้ในพระธรรมเทศนาของท่านอีกหลายตอน เช่น

“ธรรมกายนี้ คือ พุทธรัตนะ
 ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น เรียกว่า ธรรมรัตนะ
 ธรรมกายละเอียดอยู่ในกลางดวงธรรมรัตนะนั้นเรียกว่าสังฆรัตนะ”

(จาก ภัตตานุโมทนาคาถา ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗)

ธรรมกายเป็นแก่นสารของพระธรรมวินัย

“...ทำให้มี ให้เป็นธรรมกายขึ้นนั้นนะ เป็นแก่นเป็นสาระในพระพุท
 ศาสนา เรียกว่าเป็นแก่นแน่นหนาทีเดียว ได้ชื่อว่ายึดไว้ได้ซึ่งแก่นสาร
 ของตนทีเดียว

อาทมิ สารเมว อตตโน ยิดไว้ได้ซึ่งแก่นสารของตนทีเดียว

ได้ธรรมกายแล้ว ทำธรรมกายนั้นให้เป็นพระโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกทาคามิมรรค สกทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตมรรค อรหัตผล เป็นลำดับขึ้นไป อย่างนี้พบแก่นสารในธรรมวินัย ของพระศาสดาแท้”

(จาก กรรมนิยเมตตสูตร ๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๙๗)

ธรรมกายเป็นตัวแท้

“อตตาสมมุติ ได้แก่ กายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กาย อรูปพรหม เพราะกายเหล่านี้ยังมีเกิดมีตาย เป็นกายส่วนโลกีย์ ยังมีกายอีก กายหนึ่งซึ่งเป็นกายโลกุตตระ คือ ธรรมกาย ธรรมกายนี้แหละเป็นอตตาทแท้ หรือตนแท้”

(จาก พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ)

ธรรมกายเป็นนิจจัง สุขัง อตตาท

“สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง สังขารทั้งปวงเป็นทุกข์ ธรรมทั้งหลาย ไม่ใช่ตัว หลีกจากสังขารทั้งหลายที่ไม่เที่ยง สังขารทั้งหลายที่เป็นทุกข์ หลีกจากสังขารเหล่านั้นไปเสีย ธรรมทั้งหลายที่ไม่ใช่ตัว หลีกจากธรรมที่ไม่ใช่ตัวไปเสีย เข้าถึงตัวให้ได้ เข้าถึงธรรมกายให้ได้ ธรรมกายเป็นตัว ธรรมกายเที่ยง อื่นจากธรรมกายเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาท....ส่วน ธรรมกายนั้นเป็นนิจจัง สุขัง อตตาท”

(จาก ติลักขณาทิคาทา ๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๔๙๗)

ถึงตอนนี้ก็คงจะพอรู้จักเรื่องของธรรมกายบ้างแล้ว คุณของการเข้าถึงธรรมกาย มีอย่างไรบ้าง หลวงพ่อท่านได้ให้ความรู้ไว้หลายตอน ดังจะยกมาแสดงต่อไปนี้

ธรรมกายรู้จักภูตผีปีศาจ

“พวกธรรมกายเขาเห็นด้วยกันทุกคน ภูตผีปีศาจเหล่านี้ มีธรรมกายแล้วก็เห็น เห็นชัดๆ เอามาเล่าให้ฟังได้ รูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไร นี่วัดปากน้ำมีธรรมกายมากนะ ถ้าอยากจะรู้ว่าภูตผีปีศาจมีรูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไรแล้ว ก็ไปไถ่ถามกันได้ พูดกันได้ว่ากุมภภัณฑ์นั้นเป็นอย่างไร ไปไถ่ถามกันได้ พูดกันได้ แล้วยังมีอีกมากมายที่เรา ยังไม่รู้ซักนะ”

(จาก พุทธรัตนะ ๒๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗)

ธรรมกายรู้วันตายได้

“เจ้าภาพผู้บริจาคทานวันนี้ ผู้ที่เป็นหัวหน้าเขาเป็นคนมีธรรมกาย เข้าถึงธรรมกายละเอียดแล้ว สามารถใช้อะไรได้ต่างๆ ดังนั้นเราที่ยังไม่ได้ จงอุตสาหะพยายามเพียรเรียนให้เข้าถึงกายธรรมละเอียดนี้บ้าง ให้ถึงธรรมกายเช่นเขาบ้าง หากถึงธรรมกายเช่นนี้แล้วจะเอาตัวรอดได้ตายเสียชาติก่อนก็ได้ ถ้าวันไหนจะตายก็รู้ คือสามารถรู้ได้”

(จาก ภัตตานุโมทนาคาถา ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

ธรรมกายนำบุญให้แก่ญาติที่ล่วงลับไปแล้วได้

“ถ้าว่ามีธรรมกายง่ายเต็มที ทำบุญเท่าไรได้หมด เพราะเหตุว่า ธรรมกายนำไปบอกให้อนุโมทนา ก็ได้สำเร็จสมความปรารถนา

แม้จะไปตกรอก ธรรมกายนำส่วนกุศลที่ญาติอุทิศส่งไปให้ ไปถึงนรกก็ได้รับส่วนกุศลสมมาดปรารถนา พ้นจากนรกทีเดียว

ถ้าว่าเป็นเทวดาบุญหนักศักดิ์ใหญ่ได้ส่งขึ้นไป ถ้าได้เกิดเป็นสัตว์เดียดระจฉาน เป็นมนุษย์ได้ ไปให้แก่กายละเอียด ถ้ากายมนุษย์ไม่รู้เรื่อง ให้กายมนุษย์ละเอียดที่ฝันออกไป กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด แต่ว่า กายมนุษย์ไม่รู้เรื่อง”

(จาก ภัตตานุโมทนาคาถา ๑๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๗)

ธรรมกายเป็นผู้เห็นอริยสัจ ๔

“สัจจธรรมทั้ง ๔ นี้ใครเป็นคนรู้คนเห็น ธรรมกาย

ธรรมกายโคตรภู ทั้งหยาบทั้งละเอียด ธรรมกายโสดาทั้งหยาบทั้งละเอียด ธรรมกายพระสกทาคาทั้งหยาบทั้งละเอียด ธรรมกายพระอนาคา ทั้งหยาบทั้งละเอียด ธรรมกายพระอรหัตต์ทั้งหยาบทั้งละเอียด เป็นผู้เห็น เป็นผู้รู้ เป็นผู้เห็นทุกขสัจ สมุทัยสัจ นิโรธสัจ มรรคสัจ เหล่านี้นี้แหละเป็นธรรมสำคัญในพุทธศาสนา”

(จาก เขมาเขมสรณาคมน์ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๗)

ธรรมกายเท่านั้นไปนิพพานได้

“น้อยนักที่จะเข้าถึงฝั่ง คือนิพพานทีเดียว เข้าถึงนิพพานไม่ใช่เป็นของเข้าถึงได้ง่าย...นอกจากวิชชานี้แล้ว ไม่มีใครไปนิพพานได้เลย ไปนิพพานได้ก็แต่ธรรมกายเท่านั้น”

(จาก ตีลักขณาทีคาถา ๔ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗)

ธรรมกายไปนิพพานได้ (๑)

“ตั้งแต่กายธรรม กายธรรมละเอียด กายธรรมโสดา โสดาละเอียด กายธรรมสกทาคา สกทาคาละเอียด กายธรรมอนาคา อนาคาละเอียด กายธรรมอรหัตต์ อรหัตต์ละเอียด ๑๐ กายนี้ไปนิพพานได้ทั้งนั้น”

(จาก รัตนสูตร ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

ธรรมกายไปนิพพานได้ (๒)

“ถ้าว่าโดยย่อแล้วละก็ พอถึงกายธรรมหยาบละเอียดเท่านั้น ไปนิพพานได้แล้ว”

(จาก ชั้น ๕ เป็นภาระอันหนัก ๒๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๖)

ที่กล่าวมาเป็นคุณเพียงเล็กน้อยของการได้เข้าถึงธรรมกาย ที่หลวงพ่อดีกกล่าวไว้ในพระธรรมเทศนาของท่านยังมีกล่าวไว้อีกมากมาย

เมื่อเห็นว่าธรรมกายมีคุณมาก ควรแก่การปฏิบัติให้เข้าถึงแล้ว จะปฏิบัติให้เข้าถึงได้อย่างไร หลวงพ่อท่านได้อธิบายไว้ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๗ ว่า

“ที่เราเดินทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ในกายมนุษย์มาถึงกายมนุษย์ละเอียด ในกายทิพย์มาถึงกายทิพย์ละเอียด ในกายรูปพรหมมาถึงกายรูปพรหมละเอียด ในกายอรูปพรหม มาถึงกายอรูปพรหมละเอียด จนกระทั่งมาถึงธรรมกาย ธรรมกายละเอียดนี้ เราต้องเดินในช่องทางของศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะนี้เอง”

สำหรับผู้ที่ได้ธรรมกายแล้ว หลวงพ่อได้กล่าวตักเตือน ให้รักษาธรรมกายไว้ในพระธรรมเทศนา เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ว่า

“ถ้าเห็นธรรมกาย เป็นธรรมกายแล้ว แก่ไขธรรมกายนั้นให้สะอาด ให้ผ่องใสหนักขึ้น อย่าให้ยุ่ง อย่าให้มัวหมอง ถ้าเห็นบ้างไม่เห็นบ้าง อย่างนั้นยังอ่อนแอ ยังใช้ไม่ได้

ถ้าเห็นแจ่มใสบริสุทธิ์ ไม่มีราคะเหมือนกระจกส่องเงาหน้า เจ้าของเห็นเวลาไร แล้วยึดจำเวลานั้น...แล้วใจต้องนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายทีเดียว คำมีดตีกตี้นเที่ยงคืนไม่ลุก ลืมตาก็แจ่มอยู่กับธรรมกายนั้น

เมื่อนอนหลับเข้าก็แล้วไป เข้าที่ไป จนกระทั่งหลับอยู่กับธรรมกาย ตื่นขึ้นก็ติดอยู่กับดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น แจ่มจ้าอยู่เสมอ”

แต่สำหรับบางคน ได้ธรรมกายแล้วกลับทิ้งไปเสียก็มี หลวงพ่อได้ให้โอวาทไว้ในพระธรรมเทศนา เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗ ว่า

“บางคนไม่เพียงสา มีธรรมกายใหญ่โตมหัพสารเช่นนี้แล้ว มาถึงรัตนะอันประเสริฐเช่นนี้แล้วกลับไปวางเสียก็มี แปลกประหลาดนัก ลืมตาขึ้นแล้วกลับไปตาบอดก็มี อย่างนี้น่าอัศจรรย์นัก

เพราะเหตุไร เพราะไม่รู้จักแต่เพียงสา มาพบของวิเศษประเสริฐเลิศล้ำพันประมาณ ไม่รักษาให้ควรแก่การควรเห็น ควรพบ แม้เป็นอยู่ก็เท่า กับศพ ไม่ประเสริฐเลิศอะไรนัก”

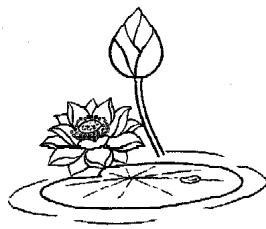
ท่านละ ได้ปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงธรรมกายแล้วหรือยัง

หลวงพ่อดีตั้งเป้าหมายเข้าถึงธรรมกายให้ว่า

“ถ้าเราไม่พ้นกิเลสตราบใดละก็ เราต้องเวียนว่ายตายเกิดใน กาม
ภพ รูปภพ อรูปภพ ไม่จบไม่แล้ว ต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ไปดูนิพพาน
ให้ได้ ถ้าไปดูนิพพานเห็นได้แล้วละก็ จะชอบใจสักเพียงใด”

เส้นทางไปนิพพาน ตามรอยๆ ได้นำเสนอท่านผู้อ่าน มาตั้งแต่เรื่องทางสายกลาง
เริ่มจากศูนย์กลางกาย มาถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน และดวงศีล สมาธิ ปัญญา
วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ จนถึงภายในกายตามลำดับ ถึงธรรมกาย ซึ่งเป็นกายที่จะ
นำไปสู่นิพพานได้ คงทำให้ท่านผู้อ่านเห็นหนทาง และเข้าใจเส้นทางการไปสู่นิพพานได้
อย่างกระจ่างขึ้น

แต่ที่ชี้แจงมาตั้งแต่ต้นในหลายตอนที่ผ่านมา ก็เป็นแต่เพียงคลี่แผนผังทางไป
นิพพานให้ดูเท่านั้น ส่วนวิธีการไปต้องอาศัยวิธีการฝึกใจให้ “หยุด” ตามคำสอน
ของหลวงพ่อดีที่สอนไว้เท่านั้น คงมิได้ไปด้วยการศึกษาจากตัวหนังสือนี้ได้

ตอนที่ ๑๙

นิพพาน

นิพพานเป็นเป้าหมายชีวิต ที่มนุษย์ทุกคนต้องเดินทางไปถึง แม้ว่าจะรู้จักหรือไม่รู้จักนิพพานในขณะนี้ก็ตาม เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่เมื่อหมดกิเลสแล้วก็ต้องเข้านิพพานไป

ความรู้เรื่องนิพพานที่เป็นเป้าหมายชีวิตของมนุษย์นั้นได้หายไป

เส้นทางที่จะไปนิพพาน คือ ทางสายกลางก็ได้หายไป และวิธีการที่จะไปนิพพาน คือวิธีการปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ด้วยการฝึกใจให้ “หยุด” ก็ได้หายไปด้วย

ความรู้เรื่องนิพพานได้กลับคืนสู่โลก มาให้ความกระจ่าง แก่มวลมนุษย์ในโลกนี้อีกครั้ง ก็ด้วยการค้นพบของหลวงพ่อดาวกาน้ำ

นิพพานเป็นเป้าหมายที่มนุษย์ทุกคนควรตั้งใจจะไปให้ถึง แต่เพราะไม่มีการ

สั่งสอนให้รู้จักเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต ไม่ได้มีการชี้หนทางไปนิพพานให้เข้าใจ มนุษย์ในโลกนี้จึงได้ตั้งเป้าหมายชีวิตของตนเองจนห่างไกลไปจากนิพพาน

แม้แต่คำกล่าวในการถวายสังฆทาน ในตอนท้ายที่มีการตั้งจิตอธิษฐานโดยอาศัยผลบุญที่เกิดจากการถวายสังฆทาน ขณะนี้มีเหลือกล่าวไว้เพียง “เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตลอดกาลนานเทอญ” มีเพียงวัดไม่กี่วัดที่ยังคงคำอธิษฐานไว้ว่า “**เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน** แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตลอดกาลนานเทอญ”

เพื่อความเข้าใจในเรื่องนิพพาน ตามรอยๆ ขอนำพระธรรมเทศนาบางตอนที่หลวงพ่อกล่าวถึงเรื่องนิพพาน มาให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษาดังนี้

ในพระธรรมเทศนา เรื่อง **อาทิตตปริยายสูตร** แสดงเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ.๒๔๙๖ หลวงพ่อได้กล่าวไว้ว่า

“อะไรเป็นมรรค อะไรเป็นผล อะไรเป็นนิพพาน มรรคผล นิพพาน
กายธรรมอย่างหยาบ กายธรรมโคตรภู โสดา สกทาคา อนาคต
อรหัตตอย่างหยาบ นั้นแหละเป็นตัวมรรค

กายธรรมอย่างละเอียด โสดาอย่างละเอียด สกทาคาอย่าง
ละเอียด อนาคตอย่างละเอียด อรหัตตอย่างละเอียด นั้นแหละเป็นตัวผล
นั่นแหละมรรคนั้นแหละผล

แล้วนิพพานล่ะ ?

ธรรมที่ทำให้เป็นกายโคตรภู โสดา สกทาคา อนาคต อรหัตต พอถึง
ธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัต ก็ถึงนิพพานกัน นิพพานอยู่อย่างนี้

ถ้าไม่มีธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัต ก็ไปนิพพานไม่ได้

ธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัต เป็นวิราคธาตุดุริชาตธรรม

ตัวนิพพานเป็นวิราคธาตุดุริชาตธรรม เขาก็ดึงดูดกัน พอถูกส่วนเข้า
ก็ดึงดูดกันรั้งกันไปเอง

เหมือนมนุษย์ในโลกนี้ คนมั่งมีเขาก็เหนียวรั้ง คนมั่งมีไปรวมกัน

คนยากจน มั่นก็เหนียวรั้งคนยากคนจนไปรวมกัน

นักเลงสุรามั่นก็เหนียวรั้งนักเลงสุราไปรวมกัน

นักเลงฝิ่นมั่นก็เหนียวรั้งนักเลงฝิ่นไปรวมกัน

ภิกษุก็เหนียวพวกภิกษุไปรวมกัน

สามเณรก็เหนียวพวกสามเณรไปรวมกัน

อุบาสกก็เหนียวพวกอุบาสกไปรวมกัน

อุบาสิกาก็เหนียวพวกอุบาสิกาไปรวมกัน มีคล้ายๆ กันอย่างนี้

แต่ที่จริงที่แท้เป็นอายตนะสำคัญ อายตนะดิ่งดูต เช่น โลกายตนะ อายตนะของโลก ในกามภพ อายตนะของกาม มั่นดิ่งดูตให้ข้องอยู่ในกามคือ กามภพ

รูปภพ อายตนะรูปพรหมดิ่งดูต เพราะอยู่ในปกครองของรูปฌาน อายตนะดิ่งดูตให้รวมกัน

อรูปภพ อายตนะของอรูปพรหม อรูปฌานดิ่งดูตเข้าร่วมกัน

อตุลลิกิขเว สหายตนํ นิพพานเป็นอายตนะ อันหนึ่ง เมื่อหมดกิเลสแล้ว นิพพานก็ดิ่งดูตไป นิพพานเท่านั้น ให้รู้จักหลักจริง อันนี้ก็เอาตัวรอดได้”

อีกตอนหนึ่งหลวงพ่อดำกล่าวไว้ในพระธรรมเทศนา เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ.

๒๔๙๗ ว่า

(ถาม) นิพพานอยู่อย่างไรรู้กัน อยู่ที่ไหน เขาว่านิพพานอยู่ในใจ

(ตอบ) คำว่า นิพพาน นะ

นิกขนต์ นิพพาน ใจของเราออกจากกิเลสเครื่องร้อยได้ เป็นตัวนิพพาน นี่นิพพานไม่อยู่กับใจเสียแล้ว ใจออกจากกิเลสเครื่องร้อยรัดไป

(ถาม) ตัวใจที่ออกจากกิเลสเครื่องร้อยรัดนั้นหรือตัวนิพพาน กิเลสเข้าไปแยบร้อยอยู่นั้น หลุดออกเสียจากกิเลส ขาดออกไปเสียจากกิเลส นั้นหรือเป็นตัวนิพพาน

(ตอบ) นั่นเป็นตัวออกจากกิเลสเครื่องร้อยรัด เมื่อออกจากกิเลสเครื่องร้อยรัดแล้วจึงไปสู่นิพพานอีกครั้งหนึ่ง

นิพพานแยกออกเป็นสอง

สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ

อนุปาทิเสสนิพพานธาตุ

“**สอุปาทิเสสนิพพาน**” เหมือนพระพุทธเจ้าได้สำเร็จพระพุทธเจ้าแล้ว แต่ว่าชั้นรูปขันธ์ (ขันธ์ ๕ = ร่างกาย กายเนื้อ) ยังปรากฏอยู่ สั่งสอนเวไนยสัตว์อยู่ ๔๕ ปี ในระหว่างนั้นเป็น สอุปาทิเสสนิพพานธาตุทั้งนั้น เป็นสอุปาทิเสสนิพพาน

ส่วน “**อนุปาทิเสสนิพพาน**” เมื่อพระพุทธเจ้าครบ ๘๐ พรรษาแล้วที่จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน.....เมื่อพระพุทธเจ้าถึงอายตนิพพานนั้นแล้วอยู่ในนิพพานแล้วขณะใด ขณะนั้นเรียกว่า อนุปาทิเสสนิพพาน.....

(ถาม) อายตนิพพานนั้น เมื่อธรรมกายของพระพุทธเจ้ายังไม่ได้เข้าไป มีอยู่ไหมละ

(ตอบ) มีอยู่ เรียกว่า อายตนิพพาน

บาลี บริหารตำรับตำราไว้ว่า

อตฺถิ ภิกฺขเว ตทายตฺนํ... ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย นิพพานเป็นอายตนะมีอยู่.....

พระพุทธเจ้ายังไม่ได้เข้านิพพาน พระอรหันต์ยังไม่ได้เข้านิพพาน ก็เป็นอายตนะคอยรองรับอยู่ เหมือนอย่างกับตาของเรามีอยู่ ยังไม่เห็นรูป รูปมันยังไม่มาถึง ตายังไม่มา ถึงรูป รูปยังไม่มาถึงตา ก็ไม่เห็นกัน (แต่)ก็มีอายตนะอยู่แล้ว.....อายตนะคือหู เสียงมันยังไม่มาถึงก็ไม่ได้ยินกัน พอเสียงมาถึงก็ได้ยินกัน เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ มีอายตนะเครื่องรับทั้งนั้น นี่เป็นอายตนะของโลก อายตนิพพานเป็นของละเอียด ละเอียดทีเดียว.....

“นิพพาน” นั้นแหละได้ชื่อว่าเป็นอายตนะหนึ่ง เรียกว่า “นิพพาน”

เฉยๆ ไม่เรียกว่า “พระนิพพาน”

“ธรรมกาย” ของพระลัทธิตถะราชกุมาร เข้าไปอยู่ในนิพพานนั้น เรียกว่า “พระนิพพาน”

“ธรรมกาย” นั้นเรียกว่า “พระนิพพาน”

แต่ว่า “นิพพาน” ที่ยังเป็นเครื่องรองรับนั้นเรียกว่า “อายต-
นิพพาน” หรือ เรียกว่า “นิพพาน” เฉยๆ

“พระนิพพาน” คือ “พระเข้านิพพาน” ให้อู้อักหลักอย่างนี้นะ”

(หมายเหตุ การถาม-ตอบ ในพระธรรมเทศานี้ไม่ได้มีผู้ถามในขณะที่หลวงพ่otechn หลวงพ่อท่านยก คำถามขึ้นมา เพื่อใช้ในการอธิบายขยายความ แต่ได้ใส่ข้อความในวงเล็บว่าถาม-ตอบ เพื่อแยกคำให้ชัดเจนขึ้น เท่านั้น)

นอกจากหลวงพ่อก็ได้อธิบายถึง “นิพพาน” และ “พระนิพพาน” ให้ได้เข้าใจแล้ว ท่านยังชี้หนทางไปนิพพานให้อีกว่า ถ้าปรารถนาไปนิพพานแล้วก็สามารถทำได้ หลวงพ่อกล่าวไว้ในพระธรรมเทศนา เรื่อง **หลักการเจริญสมถวิปัสสนากรรมฐาน** ว่า

“ถ้าจะไปสู่มรรคผลนิพพาน ต้องเข้ากลางดวงนั้นแห่งเดียว ไปได้
ทางเดียว ทางอื่นไม่มี

เมื่อเข้ากลางดวงศูนย์นี้ได้แล้ว เรียกว่า ดวงปฐมมรรค นัยหนึ่ง
อีกนัยหนึ่ง ดวงนั้นแหละ เรียกว่า เอกายนมรรค แปลว่า หนทางเอก
ไม่มีโท สอง แปลว่า หนทางหนึ่ง สองไม่มี หนึ่งที่เดียว

(อีกนัยหนึ่ง) ดวงนั้นแหละ เรียกว่า ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน
เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหมดในสากลโลก สากล-
ธรรม พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ จะเข้าไปสู่นิพพานต้องไปทางนี้ทาง
เดียว ไม่มีทางแตกแยกจากกัน ไปแนวเดียว ทางเดียวทั้งหมด แต่
ว่าการไปนั้น บางท่านเร็วบางท่านช้า ไม่เหมือนกัน

คำว่าไม่เหมือนกันนี้แหละ ถึงจะได้ชื่อว่าไม่ช้ากัน คำว่าไม่ช้ากัน
เพราะเร็วกว่ากัน ช้ากว่ากัน แล้วแต่นิสัยวาสนาของตนที่สั่งสมอบรมไว้

แต่ว่าทางไปนั้นเป็นทางเดียวกันหมด เป็นเอกายนมรรค หนทางเส้นเดียว
เมื่อจะไปต้องหยุด”

อีกตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา เรื่อง โอวาทปาฏิโมกข์ แสดงเมื่อวันที่ ๒๐
ตุลาคม พ.ศ.๒๔๙๗ ว่า

“ด้วยความอดทน ด้วยความหยุด ด้วยความอดใจนั้นแหละจึงเข้า
นิพพานได้ ถ้าไม่มีความอดทน ไม่มีความหยุด ไม่มีความนิ่ง อย่างหนึ่ง
อย่างใดแล้ว เข้านิพพานไม่ได้”

การฝึกใจให้หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย เข้าถึงดวงปฐมมรรคเป็นเบื้องต้น แล้วไป
ทางกลางดวงปฐมมรรค เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ
จนเข้าถึงภายในกายเป็นลำดับไป จนถึงธรรมกาย ถึงธรรมกายแล้วก็ไปนิพพานได้

หลวงพ่อดำรงน้ำท่านเป็นผู้หยายของที่คว่ำ ปิดของที่ปิด บอกทางแก่ผู้หลง
ทาง และส่องประทีปในที่มืดให้บุคคล ผู้มีนัยน์ตาดีได้เห็น ฉะนั้น

**อายตนนิพพานมีอยู่ ทางไปนิพพานก็มีอยู่ พระนิพพาน คือพระธรรมกายก็มี
อยู่ แต่เป็นเหมือนของที่คว่ำไว้ ปิดไว้ไม่ให้ชาวโลกได้รู้ได้เห็น**

หลวงพ่อดำรงอายตนนิพพานที่ถูกคว่ำไว้ และเปิดอายตนนิพพานที่ถูกปิดไว้ ให้
ชาวโลกได้เห็น โดยบอกอย่างตรงๆ ว่าอายตนนิพพานนั้นมีอยู่จริง และยังได้บอกหนทาง
ไปนิพพานอย่างชัดเจนว่า ต้องไปทางกลาง กลางดวงกลางกาย ด้วยวิธีการ “หยุด”

นิพพานที่ดูเป็นเรื่องไกลความเข้าใจ เป็นเรื่องที่สุดเอี่ยม เหมือนของสูงที่อยู่
สุดคว่ำ หลวงพ่อได้ชี้แจงแสดงไว้ว่าสามารถเข้าถึงได้ด้วยการปฏิบัติธรรม ทำให้ “หยุด”
ตามที่ท่านได้สั่งสอนไว้ ทำให้มีกำลังใจว่านิพพานที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย
ท่านดำเนินไปถึงแล้ว เราเองหากปฏิบัติถูกทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย
ก็สามารถไปถึงนิพพานได้เช่นกัน

โดยเนื้อหาคำเทศน์สอนของหลวงพ่อดำรงไม่ได้มีเพียงเรื่องเกี่ยวกับดวง ๖ ดวง กาย
ในกาย ธรรมกาย และนิพพาน ตามที่ตามรอยฯ ได้ยกมาเป็นตัวอย่างเท่านั้น หากแต่
ว่าหมวดธรรมคำสอนอื่นๆ เช่น มงคลสูตร อัมมจักกัปปวัตตนสูตร อาทิตตปริยายสูตร
โอวาทปาฏิโมกข์ ฯลฯ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ หลวงพ่อดำรงก็ได้อธิบายแนวทาง

ปฏิบัติที่ตรงต่อนิพพานไว้อย่างชัดเจน

หากว่าธรรมที่หลวงพ่อดีเข้าถึงไม่ใช่ของจริง คงไม่สามารถอธิบายหมวดธรรมที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกได้อย่างกระจ่างชัดเช่นนี้ หมวดธรรมใดๆ ที่ค้างคาน่าสงสัยหาผู้อธิบายให้ความกระจ่างไม่ได้ หลวงพ่อก็ได้อธิบายให้ความกระจ่างส่องแนวทางในการปฏิบัติตามอย่างชัดเจน ทำให้ผู้ฟัง ผู้ศึกษาได้เกิดปิติ มีกำลังใจสร้างบารมีไปนิพพานได้เสียตายแต่คำสอนที่หลงเหลืออยู่ในปัจจุบันมีเพียงไม่กี่ลึบกำกวม หมวดธรรมบางข้อจึงไม่มีคำอธิบายของหลวงพ่อดีปากน้ำฝากไว้ให้ศึกษา แต่อย่างไรก็ดียังมีหลักปฏิบัติตามทางสายกลางที่ตรงต่อนิพพานไว้ให้ได้ศึกษาปฏิบัติตาม ธรรมหมวดใดที่ยังสงสัยค้างคาใจ ก็คงพอจะมีกำลังใจว่า หากปฏิบัติถูกต้องตามทางสายกลางแล้ว สามารถไปเรียนรู้พระธรรมทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นดีได้ไม่ยากนัก

พระคุณของหลวงพ่อดีที่ชี้ทางไปนิพพานอย่างกระจ่างใจนี้ เป็นความซาบซึ้งที่อยู่ ในจิตใจของผู้ปฏิบัติที่ได้เข้าถึงทุกคน

หากไม่มีหลวงพ่อดีก็คงไม่มีคำสอนที่มุ่งตรงต่อนิพพาน มาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตให้กับชาวโลกอย่างเราในวันนี้ พระคุณของท่านจึงมีมากล้นจนถ้าหากจะบรรยายแม้เกิดแล้วตายอีกล้านชาติ ก็มีโอกาสจะกล่าวบรรยายพระคุณท่านได้หมดสิ้น

กายธรรมควรเทิดไว้	ในใจ
เป็นสรณะกายโย	เที่ยงแท้
กว่านี้ บ่ มีใด	เทียบได้
น้อมนบท่านไว้แล้ว	คำเข้าสู่เสมอ

สุนทรพจน์

ตอนที่ ๒๐

मार (๑)

ตามรอยฯ ได้พาท่านผู้อ่านผ่านการศึกษาประวัติชีวิตของหลวงพ่อดีปาจนน้ำ
มาได้ ๑๙ ตอนแล้ว ขอทบทวนเรื่องราวที่ได้นำเสนอท่านผู้อ่านไปแล้ว
ก่อนที่จะได้เดินทางตามรอยหลวงพ่อดีปาจนน้ำกันต่อไป

ในตอนที่ ๑ ถึงตอนที่ ๑๐ ตามรอยฯ ได้นำเสนอเรื่องราวประวัติชีวิตทั่วไป
ของหลวงพ่อดีปาจนน้ำ โดยพาท่านผู้อ่านไปสัมผัสกับหลักฐานสถานที่ที่
มีปรากฏอยู่ในประวัติชีวิตของท่าน ตลอดถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับสมัย
ที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ เพื่อให้มองเห็นภาพในสมัยนั้นได้ชัดเจนขึ้น

ต่อมาในตอนที่ ๑๑ ถึงตอนที่ ๑๙ ตามรอยฯ ได้นำพาท่านผู้อ่านเข้าไป
สัมผัสกับการปฏิบัติธรรม ที่หลวงพ่อดีปาจนน้ำได้สั่งสอนไว้ ซึ่งไม่ได้เป็นของใหม่
อย่างที่ใครบางคนเข้าใจ แต่เป็น “ทางสายกลาง” ทางเดียวกับที่พระ-
พุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไป เป็นหนทางที่ตรงต่อการ

ไปสู่นิพพาน ซึ่งยากจะหาใครมาสั่งสอนชี้หนทางได้อย่างท่าน

ตามรอยฯ ได้คลี่แผนผังทางไปนิพพานให้เห็นกันอย่างชัดเจน ว่าทางสายกลางเริ่มจากกลางกายที่ศูนย์กลางกาย เข้าถึงดวง ๖ ดวง และกาย ๑๘ กาย ไปตามลำดับ ซึ่งย้ำแสดงให้เห็นว่า **หลวงพ่อก็ไม่ได้เน้นสอนธรรมะที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อการทำมาหากิน เพื่อชีวิตการครองเรือน แต่ท่านมุ่งสอนธรรมะที่ใช้เพื่อการหลุดพ้น เป็นธรรมะที่จะนำพาทุกชีวิตให้ไปสู่นิพพานได้โดยตรง**

นับจากตอนที่ ๒๐ นี้เป็นต้นไป ตามรอยฯ จะพาท่านผู้อ่านเดินตามรอยหลวงพ่อดำปากน้ำใกล้จุดหมายปลายทางเข้าไปทุกขณะ จึงขอแนะนำว่าอย่าพลาดการติดตามเนื้อหาฉบับตั้งแต่ตอนนี้อย่างต่อเนื่องไปแม้แต่ตอนเดียว เพราะหากพลาดไปบางตอนแล้ว จะทำให้ไม่กระจ่างใจถึงจุดหมายปลายทางที่หลวงพ่อดำปากน้ำท่านดำเนินไป อาจมีบางตอนที่จะต้องอ่านกันซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายครั้ง เพราะเป็นเรื่องลึกซึ้ง เป็นเงื่อนไขที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของพระไตรปิฎก ซึ่งไม่มีบุคคลใดสามารถอธิบายและยืนยันในเรื่องเหล่านี้ได้ มีเพียงหลวงพ่อดำปากน้ำเท่านั้น เพราะฉะนั้นให้ท่านผู้อ่านได้จดจ่อสนใจศึกษาค่อยๆ ทำความเข้าใจ แล้วจะเห็นภาพจุดหมายปลายทาง ที่หลวงพ่อดำท่านตั้งใจจะไปให้ถึงอย่างแจ่มชัด

ท่านผู้อ่านคงจะเคยได้ยินคำว่า “มาร” กันมาบ้าง และคงจะเคยได้ยินคำว่ามารกับชื่อของหลวงพ่อดำปากน้ำอยู่บ่อยๆ ว่า หลวงพ่อดำปากน้ำทำวิชชาปราบมาร เรื่องราวที่หลวงพ่อดำปากน้ำทำวิชชาปราบมารเป็นอย่างไรบ้างนั้น ตามรอยฯ จะค่อยๆ เปิดเผยเรื่องราวเป็นลำดับไป โดยจะขอเริ่มศึกษากันในเรื่องของ “มาร” เป็นลำดับแรก

เรื่องราวของ “มาร” เป็นเรื่องจริงที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก มารเป็นอะไรอย่างหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะตัวแตกต่างจากทุกสิ่ง และมารไม่ใช่ คน ลัทธิ เทวดา ยักษ์ ฯลฯ อีกด้วย

พระเทวทัต ผู้ที่เคยคิดฆ่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำหมุ่สงฆ์ให้แตกแยก ทำบาปมากขนาดนั้น แต่ในพระไตรปิฎกก็ไม่ได้กล่าวเรียกพระเทวทัตว่ามาร แต่ใช้ชื่อเรียกกำกับไว้ว่า พระเทวทัต

นางฉิฏฐมาณิกา ผู้กล่าวหาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นผู้กระทำตนให้ท้อง ทำบาปมากอย่างนั้น ก็ไม่เรียกนางฉิฏฐมาณิกาว่ามาร แต่ระบุชื่อเรียกว่า คือนาง-

จิตวิทยา

อาพวกยักษ์ ผู้ตั้งใจทำร้ายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ก็ถูกพระองค์ปราบจนยอมแพ้ ก็ไม่เรียกว่ามาร แต่ระบุว่าเป็นยักษ์ชื่อ อาพวกยักษ์

มีพระสูตรหลายสิบสูตร ที่ไม่กล่าวถึงสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพบ พระอรหันต์พบว่าเป็นมนุษย์ เทวดา ยักษ์ ฯลฯ หรือว่าเป็นอะไร แต่เรียกสิ่งที่พบนั้นว่า “มาร”

เรื่องราวของมาร จึงเป็นเรื่องที่มีลักษณะพิเศษต่างหาก แตกต่างจากทุกสิ่ง ในพระไตรปิฎกมีการกล่าวถึงมารมากมายหลายแห่ง ทั้งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง และเกิดขึ้นกับพระสาวก ทั้งภิกษุและภิกษุณี ถึงกับมีการนำเรื่องของมารมารวมกันไว้หลายสิบเรื่อง เรียกหมวดหมู่นี้ว่า **“มารสังยุต”** เป็นเรื่องที่ไม่มีการอธิบายรายละเอียดของเรื่องราวไว้ให้เด่นชัด

ในมารสังยุตได้กล่าวถึงเรื่องของมาร ที่เกิดขึ้นกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒๓ เรื่อง เกิดกับพระสาวก ที่เป็นพระภิกษุ ๒ เรื่อง และเกิดกับพระภิกษุณีอีก ๑๐ เรื่อง ทุกเรื่องระบุเฉพาะเจาะจงว่า เป็นเรื่องที่เกิดจากการกระทำของ “มาร” ทั้งสิ้น

นอกจากจะมีการกล่าวถึงมารในมารสังยุตแล้ว ในพระไตรปิฎกยังมีการกล่าวถึงมารอีกมากมายหลายเรื่อง จะขอยกตัวอย่างเพียงบางเรื่องมาให้ศึกษากันดังนี้

มารกับพระมหาโมคคัลลานะ

ใน **มารตัสซันยสูตร** มุลปัลณาสก มัชฌิมนิกาย เป็นเรื่องราวของมารที่เกิดขึ้นกับพระโมคคัลลานะ กล่าวไว้ว่า

“สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ มิคทายวัน ใน เกสกลาววัน เขตเมืองสูงสูมารคิระ ในภคคชนบทฯ

ครั้งนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะจงกรมอยู่ในที่แจ้ง ถูกมารผู้ลามกเข้าไปในท้องในไส้ ได้มีความดำริว่า “ท้องเราเป็นดังว่ามีก้อนหินหนักๆ และเป็นเช่นกะทอ อันเต็มด้วยถั่วหมัก เพราะเหตุอะไรหนอ”

จึงลงจากที่จงกรม แล้วเข้าไปสู่วิหาร นั่งอยู่บนอาสนะที่ปูไว้ ครั้นนั่งแล้วได้ใส่ใจถึงมารที่ลามก ด้วยอุบายอันแยบคายเฉพาะตนฯ

ท่านพระมหาโมคคัลลานะได้เห็นมารผู้ลามก เข้าไปในท้องในไส้แล้ว ครั้นแล้วจึงเรียกว่า

“ดูกร มารผู้ลามก ท่านจงออกมา ท่านจงออกมา ท่านอย่าเบียดเบียนพระตถาคต และสาวกของพระตถาคตเลย วิหเสกกรรมนั้นอย่าได้มีเพื่อโทษไม่เป็นประโยชน์ เพื่อทุกข์แก่ท่านตลอดกาลนานฯ”

ลำดับนั้น มารมีความดำริว่า “สมณะนี้ไม่รู้และไม่เห็นเรา ฯลฯ แม้สมณะที่เป็นศาสดายังไม่พึงรู้จักเรา ได้เร็วไว ก็สมณะที่เป็นสาวกไหนจักรู้จักเราได้ฯ”

ในขณะนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะได้บอกว่า “ดูกรมาร ผู้ลามกเรารู้จักท่านฯ ท่านอย่าเข้าใจว่า สมณะนี้ไม่รู้จักเราฯ ดูกรมารผู้ลามก ท่านจงออกมา ฯลฯ”

ลำดับนั้น มารมีความดำริว่า “สมณะนี้รู้จักเราและเห็นเราฯ” แล้วจึงออกจากปากท่านพระมหาโมคคัลลานะ แล้วยืนอยู่ข้างบานประตูฯ

ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ได้เห็นมารผู้ลามกยืนอยู่ที่ข้าง บานประตู ครั้นแล้วจึงกล่าวว่า “ดูกรมาร ผู้ลามก เราเห็นท่านแม้ที่ข้างบานประตูนั้น ท่านอย่าเข้าใจว่าสมณะนี้ไม่เห็นเรา ท่านนั้นยืนอยู่ข้างบานประตู ฯลฯ ”

หลังจากนั้น พระมหาโมคคัลลานะได้กล่าวกับมารอีกมากมาย จนในที่สุดแห่งสูตรนี้ได้กล่าวว่า

“ลำดับนั้น มานั้นมีความเสียใจ ได้หายไป在那นั้น ฉะนั้นแล”

ในพระไตรปิฎกไม่ได้กล่าวว่ามาร คือสัตว์นรกมารังควาน ไม่ได้กล่าวว่ามาร คืออสุรกาย ไม่ได้กล่าวว่ามาร คือเปรต หรือคือเทวดา หรืออะไรๆ ที่มีอยู่ในภพทั้ง ๓ แต่เรียกสิ่งนี้มีลักษณะพิเศษต่างหากแตกต่างจากทุกสิ่งว่าคือ “มาร” และบ่งบอกชัดว่า “มาร” เป็นสิ่งที่มีอำนาจมากสามารถข่มขู่ทำร้ายพระอรหันต์ที่หมดกิเลสแล้ว และมีฤทธิ์มากอย่างพระมหาโมคคัลลานะได้ เป็นที่น่าแปลกว่าการบรรลุอรหัตผลทำไมยังไม่สามารถพ้นจากการคุกคามของมารได้เลย

มารกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เรามาศึกษากันต่อถึงการกระทำของมาร ที่มีต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ้าง เรื่องราวของมารที่มาปรากฏในเวลา ก่อนที่ลัทธิตถะราชกุมาร จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยมีกล่าวไว้ในสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย พุทธวงศ์ ในตอนที่ว่าด้วยวงศ์พระโคตมพุทธเจ้าว่า

ในขณะที่พระลัทธิตถะราชกุมารตัดสินใจออกจากพระราชวังมาพร้อมกับนายฉันทะและมākัณฐกะ เพื่อมุ่งแสวงหาความหลุดพ้นนั้น ขณะที่เสด็จพ้นประตูเมืองไปแล้ว เรื่องมีกล่าวไว้ดังนี้

“ขณะนั้น มารผู้มีบาปคิดว่า จักให้พระมหาสัตว์กลับไป จึงมายืนอยู่กลางอากาศกล่าวว่า...

“ท่านมหาวิระ อย่าออกอภิเนษกรรมณ์เลย นับแต่ขึ้นไป ๗ วัน จักรัตนะทิพย์จะปรากฏแก่ท่าน แน่นอน ท่านจักครองราชย์แห่งทวีป ทั้ง ๔ มีทวีปน้อยสองพันเป็นบริวาร กลับเสียเถิด ท่านผู้วิรุฑกษ”

พระมหาบุรุษตรัสถามว่า “ท่านเป็นใคร”

มารตอบว่า “เราเป็นผู้มีอำนาจ (มาร)”

พระมหาบุรุษตรัสว่า “ดูก่อนมหาราชา เรา รู้จักว่าจักจรัตนะจะปรากฏแก่เรา แต่เราไม่ต้องการจักกวัตติราชย์ ไปเสียเถิดมาร อย่ามาในที่นี้เลย แต่เราจักเป็นพระพุทธเจ้า ผู้นำพิเศษในโลก บันลือลั่นไปทั่วหมื่นโลกธาตุ”

หลังจากที่พระองค์ไม่ยอมเชื่อคำของมารแล้ว ก็ได้เสด็จออกผนวชสำเร็จเรียบร้อย และออกแสวงหาวิธีการดับทุกข์ เพื่อการหลุดพ้นอยู่นานถึง ๖ ปี วันหนึ่งพระองค์ก็ค้นพบแนวทางอย่างเลาะๆ ว่าทางหลุดพ้นต้องเป็นทางสายกลาง จึงได้เลิกการบำเพ็ญทุกกรกิริยา เพื่อสร้างความลำบากให้กับพระวรกาย แล้วมาแสวงหาหนทางหลุดพ้น ด้วยการนั่งสมาธิเพื่อ “ฝึกใจ”

ในคืนวันที่พระองค์จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มารก็ได้มาหาเรื่อง มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกอย่างพิสดาร ท่านผู้อ่านที่สนใจขอเชิญอ่านรายละเอียดจากพระ

ไตรปิฎก ในขุททกนิกาย พุทธวงศ์ เรื่อง **วงศ์พระโคตมพุทธเจ้า** อีกครั้ง

ในที่นี้จะขอย่นย่อมาเพียงว่าในคินนั้นมารได้มากันเป็นอันมาก เรียกกันว่ายกมาเป็นกองทัพ จนเทวดา พรหม อรูปพรหมไม่สามารถจะมาอยู่เคียงข้างพระองค์ได้ คงเหลือเพียงพระสิทธัตถะราชกุมารผู้กำลังบำเพ็ญเพียร เพื่อการตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่เพียงลำพังพระองค์เดียว เรื่องมีกล่าวไว้ว่า

“ครั้งนั้น มารคิดว่าจักยังพระสิทธัตถะให้กลัว แล้วหนีไป แต่ไม่อาจให้พระโพธิสัตว์หนีไปด้วยฤทธิ์มาร ๙ ประการ คือ ลม ฝน ก้อนหิน เครื่องประหาร ถ่านไฟ ไฟนรก ทราย โคลน ความมืด มีใจซึ่งโกรธ บังคับหม่อมมารว่า

“พนาย พวกเจ้าหยุดอยู่ไย จงทำสิทธัตถะให้ไม่เป็นสิทธัตถะ จงจับ จงฆ่า จงตัด จงมัด จงอย่าปล่อย จงให้หนีไป”

ส่วนตัวเองนั่งเหนือคอคชสาร ชื่อคิริเมขละ ใช้กรข้างหนึ่งกวัดแกว่ง ครเข้าไปหาพระโพธิสัตว์ กล่าววว่า

“ท่านสิทธัตถะ จงลุกขึ้นจากบัลลังก์”

ทั้งหม่อมมารก็ได้ทำความบีบคั้นร้ายแรงยิ่งแก่พระมหาสัตว์ ครั้งนั้น พระมหาบุรุษตรัสคำเป็นต้นว่า

“ดูกร มารท่านบำเพ็ญบารมีเพื่อบังลังก์มาแต่ครั้งไร”

แล้วทรงน้อมพระหัตถ์ขวาสู่แผ่นดินปฐพี ขณะนั้นนั่นเอง ลมและน้ำที่รองแผ่นดินปฐพี ซึ่งหนาหนึ่งล้านหนึ่งหมื่นสี่พันโยชน์ก็ไหวก่อน ต่อจากนั้น มหาปฐพีนี้ ซึ่งหนาสองแสนสี่หมื่นโยชน์ ก็ไหว ๖ ครั้ง สายฟ้าแลบและอสเนibatหลายพันเบื้องบนอากาศก็ผ่าลงมา ลำดับนั้นข้างคิริเมขละก็คุกเข่า มารที่นั่งบนคอคคิริเมขละ ก็ตกลงมาที่แผ่นดิน แม้พรรคพวกของมารก็ กระจายกระจัดกระจายไปในทิศใหญ่ทิศน้อย เหมือนกำเกลบที่กระจายไป ฉะนั้น”

ครั้นพระสิทธัตถะราชกุมารเอาชนะมารในครั้งนั้น และได้ตรัสรู้แล้ว มารก็หาได้หมดไปไม่ หลังการตรัสรู้ของพระองค์ได้ ๔ สัปดาห์ ในขณะที่พระองค์ประทับอยู่ใน

บริเวณต้นขอपालนิโครธ (หรือต้นไทร) ใกล้กับบริเวณต้นโพธิ์ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้ มารก็ยังตามมารบกวนอีก ใน **มหาปรินิพพานสูตร** ที่ขนิทาย มหาวรรค กล่าวไว้ว่า

“ดูก่อนอาณนท สมัยหนึ่ง เราแรกตรัสรู้พักอยู่ที่ต้นไม้อชปาลนิโครธ ผึ่งแม่น้ำเนรัญชรา ในอรุเวลาประเทศ ครั้งนั้น มารผู้มีบาปได้เข้าไปหาเรายืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง มารผู้มีบาปได้กล่าวกะเราว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงปรินิพพาน ขอพระสกุตจงปรินิพพานในบัดนี้เถิด บัดนี้เป็นเวลาปรินิพพานของพระผู้มีพระภาคเจ้า”

เรียกได้ว่าเมื่อมารหาทางห้ามพระพุทธองค์ให้ตรัสรู้ไม่ได้ พ่ายแพ้เรื่องนี้แล้ว ก็มาหาเรื่องว่าในเมื่อพระพุทธองค์ตรัสรู้แล้วก็ให้รับปรินิพพานไปเสียเถอะจะได้ไม่ต้องสั่งสอนสัตว์โลก ซึ่งพระพุทธองค์ก็ไม่ทรงยินยอมกระทำตาม

ถึงแม้พระพุทธองค์จะได้ตั้งปณิธานที่จะไม่ปรินิพพาน หากพระศาสนาที่พระองค์เผยแผ่ “จักยังไม่บริบูรณ์ กว้างขวาง แพร่หลายรู้กันโดยมาก” ก็เมื่อขณะที่พระพุทธศาสนายังแผ่ขยายได้ไม่เต็มประเทศอินเดีย ไม่ต้องกล่าวถึงทั่วโลก พระองค์กลับต้องยอมปลงอายุสังขารและปรินิพพานในที่สุต

เรามาศึกษาดูกันต่อว่ามารได้มากกระทำสิ่งใดกับพระพุทธเจ้าอีก ก็ขณะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังคงประทับอยู่ ณ ต้นขอपालนิโครธต้นเดิม ในสังยุตตนิทาย มารสังยุตตไปกรรมสูตร กล่าวไว้ดังนี้

“สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคได้ตรัสรู้ใหม่ๆ ประทับอยู่ที่ต้นไม้อชปาลนิโครธ ใกล้ผึ่งแม่น้ำเนรัญชลา ณ ตำบลอรุเวลา ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาค ทรงประทับพักผ่อนอยู่ในที่ลับ ได้เกิดความปริวิตกแห่งพระทัยอย่างนี้ว่า

“โอ เราเป็นผู้พ้นจากทุกกรกิริยาแล้ว

โอ สาธุ เราเป็นผู้พ้นแล้วจากทุกกรกิริยาอันไม่ประกอบด้วยประโยชน์

โอ สาธุ เราเป็นสัตว์ที่บรรลุนิพพานแล้ว ฯ”

ครั้งนั้นแล มารผู้มีบาปได้ทราบความปริวิตกแห่งพระทัยของพระผู้

มีพระภาคด้วยจิต จึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ แล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคาถาว่า

“มาณพทั้งหลายย่อมบริสุทธิได้ด้วยการบำเพ็ญตบะใด ท่านหลีกจากตบะนั้นเสียแล้ว เป็นผู้ไม่บริสุทธิ มาสำคัญตนว่าเป็นผู้บริสุทธิ ท่านพลาดจากมรรคาแห่งความบริสุทธิเสียแล้ว ฯ”

ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคทรงทราบว่ามีมารผู้มีบาป จึงได้ตรัสกะมารผู้มีบาป ด้วยพระคาถาว่า

“เรารู้แล้วว่า ตบะอื่นๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ตบะทั้งหมดหาอันวยประโยชน์ให้ไม่ ดุจไม้แฉงหรือไม้ถ่อ ไม่อันวยประโยชน์บนบก ฉะนั้น(เรา)จึงเจริญมรรค คือ ศีล สมาธิ และปัญญา เพื่อความตรัสรู้ เป็นผู้บรรลุความบริสุทธิอย่างยอดเยี่ยมแล้ว ดูกร มาร ผู้กระทำซึ่งที่สุด ตัวท่านเป็นผู้ที่เรากำจัดเสียได้แล้ว”

ครั้งนั้น มารผู้มีบาปเป็นทุกข์เสียใจว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรู้จักเรา พระสุคตทรงรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้อันตรธานไปในที่นั้นเอง ฯ”

ก็ในเมื่อพระพุทธองค์กำลังรำลึกถึงความสำเร็จที่พระองค์สร้างบารมีมาจนกระทั่งได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยชอบ มารก็ไม่รับรองการตรัสรู้ของพระองค์เสียอีก มากล่าวหาว่าตรัสรู้ไม่จริงหรือเป็นของปลอม เข้าทำนองอย่าหลอกตัวเองไปเลย ไม่ได้ตรัสรู้หรือ มาพูดจายั่วยุให้ไขว้เขวไปอย่างนั้น

มิใช่มีเพียงเท่านั้น ในขณะที่พระองค์ยังประทับอยู่ ณ ต้นไทรต้นเดิม มารก็มารบกวนอีกแล้ว ในสังยุตตนิกาย มารสังยุต **นาคสูตร** กล่าวไว้ดังนี้

“สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคได้ตรัสรู้แล้วใหม่ๆ ประทับอยู่ที่ต้นไม้ชพาลานิโครธ ใกล้ฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ณ อรุณเวลาประเทศ ก็โดยสมัยนั้นแล พระผู้มีพระภาคประทับนั่งในที่กลางแจ้ง ในราตรีก่อนมีดทับ และฝนกำลังตกประปรายอยู่ ฯ”

ครั้งนั้นแล มารผู้มีบาปใคร่จะให้เกิดความกลัว ความครั่นคร้าม ขนลุกขนพองแด่พระผู้มีพระภาค จึงเนรมิตเพศเป็นพระยาช้างใหญ่ เข้าไปใกล้พระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ พระยาช้างนั้นมีศีรษะเหมือนกับก้อนหิน

ใหญ่สีดำ งามทั้งสองของมันเหมือนเงินบริสุทธิ์ งามเหมือนงอนไถใหญ่ ๆ
ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคทรงทราบว่ นี้มารผู้มีบาป ดังนี้ แล้ว
ได้ตรัสกะมารผู้มีบาป ด้วยพระคาถาว่า

ท่านจำแลงเพศทั้งที่งามและไม่งาม ท่องเที่ยวอยู่ตลอดกาลอันยืดยาวนาน มารผู้มีบาป เอ๋ย ไม่พอที่ท่านจะทำการจำแลงเพศนั้นเลย ดูกรรมาร ผู้กระทำซึ่งที่สุด ตัวท่านเป็นผู้ที่เรากำจัดเสียได้แล้ว ๆ

ครั้งนั้นแล มารผู้มีบาปเป็นทุกข์เสียใจว่า พระผู้มีพระภาคทรงรู้จักเรา พระสுகตทรงรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้อันตรธานไปในที่นั่นเอง ๆ”

มิใช่เพียงเท่านั้น เรื่องราวการรบกวนของมารที่กระทำต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขณะที่พระองค์เพิ่งจะตรัสรู้ใหม่ๆ ยังมีอีกหลายสิบเรื่อง ชัยชนะที่พระพุทธร่องค์มีต่อมารในแต่ละครั้งเหมือนการเอามือโล่แมลงวิ แมลงวัน ไม่นานมารก็มารบกวนอีก แต่ก็ได้เพียงมารบกวนเท่านั้น หาได้ทำอันตรายใดๆ แก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ไม่

จนกระทั่งพระพุทธร่องค์ทรงเผยแผ่สั่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้พ้นจากอำนาจของมาร มารก็ยังได้ตามมารบกวนอีก โดยในวันหนึ่งมารก็มาทูลขอให้พระองค์เลิกสอนสรรพสัตว์ทั้งหลาย

ในครั้งนั้น พระพุทธร่องค์ได้เสด็จไปโปรดพรหมในพรหมโลก ให้เข้าใจว่าการมีชีวิตยืนยาวอยู่ในพรหมโลก หาใช่เป็นที่สุดแห่งทุกข์ไม่ ที่ที่มีความสุขยังยืนกว่าในพรหมโลกยังมีอยู่ คือนิพพานยังมีอยู่ เมื่อพรหมทั้งหลายมีความเข้าใจเป็นอันดีแล้ว มีความเลื่อมใสในพระผู้มีพระภาคเจ้า ขณะนั้นเองมารก็ได้ออกฤทธิ์มาห้ามการสั่งสอนของพระองค์ทีเดียว ใน **พรหมนิมิตตนิกสูตร** มูลปิ่นฉาสก มัชฌิมนิคาย สุตตันตปิฎก กล่าวไว้ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ครั้งนั้น มารผู้ลามกเข้าสิงพรหมปริสัชชะองค์หนึ่ง แล้วกล่าวกะเราว่า

“ท่านผู้นิรทุกข์ ถ้าท่านรู้จักอย่างนี้ ตรัสรู้อย่างนี้ ก็อย่าแนะนำอย่าแสดงธรรม อย่าทำความยินดี กะพวกสาวกและพวกบรรพชิตเลย

ภิกษุ ! สมณะและพราหมณ์พวกก่อนท่านผู้ปฏิบัติญาณว่าเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าในโลก สมณะและพราหมณ์พวกนั้นแนะนำแสดงธรรม ทำความยินดีกะพวกสาวกและพวกบรรพชิต ครั้นกายแตก

ขาดลมปราณ(ตาย) ก็ไปเกิดในหินกาย (มีกายอย่างเลว) หมูสัตว์ชั้นเลว

ส่วนสมณะพราหมณ์ พวกก่อนท่านผู้ปฏิญาณว่าเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า สมณะและพราหมณ์พวกนั้น ไม่แนะนำไม่แสดงธรรม ไม่ทำความยินดีกะพวกสาวกบรรพชิต ครั้นกายแตกขาดลมปราณ ก็ไปเกิดในปณิตกาย (มีกายที่ประณีต) หมูสัตว์ชั้นดี ภิกษุ! เพราะฉะนั้นเราจึงบอกกะท่านอย่างนี้

ท่านผู้นิรทุกข์ เชิญท่านเป็นผู้มักน้อย ตามประกอบความอยู่สบาย ในชาตินี้บังเกิด เพราะการไม่บอกเป็นความดี ท่านอย่าสั่งสอนสัตว์อื่น ๆ เลย”

ภิกษุทั้งหลาย เมื่อมารกล่าวอย่างนี้แล้ว เราจึงกล่าวว่า

“มารผู้ลามก เรา รู้จักท่าน ท่านอย่าเข้าใจว่าพระสมณะไม่รู้จักเรา ท่านเป็นมาร ท่านหาความอนุเคราะห์ด้วยจิตเกื้อกูลไม่ จึงกล่าวกะเราอย่างนี้ ท่านมีความดำริว่าพระสมณโคดมจักแสดงธรรมแก่ชนเหล่าใด ชนเหล่านั้นจักล่วงวิสัยของเราไป ก็พวกสมณะและพราหมณ์นั้นมิได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (แต่) ปฏิญาณว่า เราทั้งหลายเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มารผู้ลามก เราเป็นสัมมาสัมพุทธะ ย่อมปฏิญาณว่าเราเป็นสัมมาสัมพุทธะ

มารผู้ลามก ! ตถาคตแม้เมื่อแสดงธรรมแก่พวกสาวกก็เป็นเช่นนั้น แม้เมื่อไม่แสดงธรรมแก่พวกสาวกก็เป็นเช่นนั้น ตถาคตแม้เมื่อแนะนำพวกสาวกก็เป็นเช่นนั้น แม้เมื่อไม่แนะนำพวกสาวกก็เป็นเช่นนั้น”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงข่มขู่มาร ไม่ปฏิบัติตามคำเชิญชวนของมารแต่อย่างใด และยังทรงสั่งสอนธรรมแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายต่อไป

เรื่องราวในพระไตรปิฎกตอนนี้ชี้ชัดให้เห็นอีกว่า มารเป็นสิ่งหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษ เพราะมิได้กล่าวว่าพรหมรูปนั้นเป็นมาร แต่กล่าวว่ามารเข้าถึงอยู่ในพรหมรูปนั้น แต่ก็ไม่มีการละเอียดยบบอกว่า มารมีรูปร่างลักษณะอย่างไร เหมือนกับที่ไม่มีบันทึกบอกว่า เทวดา พรหม อรูปพรหมมีรูปร่างอย่างไรเช่นกัน นับว่ารายละเอียดความรู้ในพระไตรปิฎกที่ขาดหายไป

มารได้มากระทำการก่อกวนชวนให้เสียหาย ตั้งแต่ก่อนที่พระพุทธรองค์จะตรัสรู้ก็ มาขัดขวางไม่ให้ได้ตรัสรู้ ครั้นตรัสรู้แล้วก็มาชวนให้ปรีนิพพานเสียเถิด ครั้นไม่ได้ ก็มา ช่มชู้ต่างๆ นานา จะเอาให้พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ไม่ได้ทีเดียว ครั้นเอาชนะไม่ได้ ก็มา ห้ามไม่ให้เผยแพร่คำสอนอีก

เรื่องราวที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผชิญกับมาร เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ พระองค์ทรงมุ่งแสวงหาความหลุดพ้น เริ่มต้นสั่งสมบุญบารมี จนกระทั่งบารมีเต็มเปี่ยม บริบูรณ์ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เป็นที่น่าแปลกใจว่าการได้ตรัสรู้เป็นพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไม่ได้ทำให้ทรงพ้นจากอิทธิพลการคุกคามของมารได้เลย

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก เป็นเรื่องที่ถูกซ่อนเงื่อนงำเอาไว้ ถ้าไม่นำมาคิดก็ไม่แปลก แต่ถ้าคิดก็เป็นเรื่องแปลก และเป็นเรื่องน่าคิดที่จะนำไปพบ สิ่งที่น่ารู้ และควรรู้อย่างยิ่งอีกประการหนึ่ง ซึ่งจะได้กล่าวถึงในตอนต่อไป

มาศึกษากันในเรื่องของมารที่กระทำต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันต่อไป ในวาระ สุดท้ายของพระองค์ ในคราวที่พระองค์จะต้องปรีนิพพาน เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจว่ามาร ได้มากระทำการสิ่งใดต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้พระองค์ต้องทรงปลงอายุสังขารและ ปรีนิพพานไปในที่สุด ทั้งๆ ที่ความปรารถนาของพระองค์ไม่ต้องการจะปรีนิพพานเลย

ใน มหาปรีนิพพานสูตร กล่าวไว้ดังนี้

ครั้งนั้น เมื่อท่านพระอานนทฺ์หลีกไปแล้วไม่นาน มารผู้มีบาปเข้าไป เฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว ยืนอยู่ ณ ที่ควร ส่วนข้างหนึ่ง มารผู้มีบาปยืนเรียบริ้อยแล้ว ได้กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคจงปรีนิพพานในบัดนี้เถิด ขอพระสฺคตจงปรีนิพพานในบัดนี้เถิด บัดนี้เป็นเวลาปรีนิพพานของพระผู้มีพระภาค”

ก็พระผู้มีพระภาคได้ตรัสพระวาจา นี้ไว้ว่า

“ดูกรมารผู้มีบาป ภิกษุผู้เป็นสาวกของเราจักยังไม่เฉียบแหลม ไม่ได้รับแนะนำ ไม่แก่ล้าวกล้า ไม่เป็นพหูสูต ไม่ทรงธรรม ไม่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ไม่ปฏิบัติชอบ ไม่ประพฤติดตามธรรม

เรียนกับอาจารย์ของตนแล้ว ยังบอกแสดง บัญญัติ แต่งตั้ง จำแนก
กระทำให้ง่ายไม่ได้ ยังแสดงธรรมมีปาฏิหาริย์ ช่มชี่ ปรับปวาทที่บังเกิด
ขึ้นให้เรียบร้อย โดยสธรรมไม่ได้เพียงใด เราจักยังไม่ปรินิพพานเพียงนั้น”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็บัดนี้ ภิกษุผู้เป็นสาวกของพระผู้มีพระภาค
เป็นผู้เฉียบแหลมแล้ว ได้รับแนะนำแล้ว แกล้วกล้า เป็นพหูสูต ทรงธ
รรม ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบ ประพฤติตามธรรม
เรียนกับอาจารย์ของตนแล้ว บอก แสดง บัญญัติ แต่งตั้ง เปิดเผย
จำแนก กระทำให้ง่าย ได้แสดงธรรมมีปาฏิหาริย์ ช่มชี่ ปรับปวาทที่
บังเกิดขึ้นให้เรียบร้อยโดยสธรรมได้

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคจงปรินิพพาน ในบัดนี้
เถิด ขอพระสุคตจงปรินิพพานใน บัดนี้เถิด บัดนี้เป็น เวลาปรินิพพาน
ของพระผู้มีพระภาค”

ก็พระผู้มีพระภาคได้ตรัสพระวาจาว่า

“ดูกรมารผู้มีบาป ภิกษุณีผู้สาวิกาของเราจักยังไม่เฉียบแหลม.....
...(ข้อความต่อไปเหมือนกับของภิกษุ).....เราจักยังไม่ปรินิพพานเพียงนั้น”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็บัดนี้ ภิกษุณีผู้สาวิกาของพระผู้มีพระ
ภาคเป็นผู้เฉียบแหลมแล้ว.....แสดงธรรมมีปาฏิหาริย์ ช่มชี่ ปรับ
ปวาทที่บังเกิดขึ้นให้เรียบร้อย โดยสธรรมได้

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคจงปรินิพพาน ในบัดนี้
เถิด ขอพระสุคตจงปรินิพพานในบัดนี้เถิด บัดนี้เป็นเวลาปรินิพพาน
ของพระผู้มีพระภาค”

เรื่องเป็นไปในทำนองเดียวกัน คือ พระผู้มีพระภาคเจ้ากล่าวถึงอุบาสก และอุบาสิกา
แบบเดียวกับที่กล่าวถึงภิกษุ และภิกษุณี ว่ายังเป็นผู้ที่ยังไม่เฉียบแหลม ไม่แกล้วกล้า ฯลฯ
แต่มารก็ยังกล่าวทักท้วง ให้พระองค์ตัดสินใจปรินิพพานในบัดนี้ให้ได้ เหมือนเป็นการ
มาทวงสัญญาว่า ถึงเวลาแล้วนะที่พระองค์ท่านจะต้องปรินิพพาน จะมาขัดขืนต่อรอง
ไม่ได้ ทั้งๆ ที่ในขณะนั้นมีบุคคลเข้าถึงธรรมตามที่พระองค์ท่านสั่งสอนเพียงหยิบมือ

เดี๋ยวเท่านั้น เมื่อเทียบกับประชากรทั้งโลกแล้วจะได้สัก ๑ เปอร์เซ็นต์หรือเปล่า หรืออาจจะน้อยกว่านี้ก็ได้ เพราะเพียงในประเทศอินเดียเองก็ยังมีผู้ที่ไม่ได้นับถือพุทธศาสนา อยู่มาก ทั้งภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ที่ยังไม่ฉลาดในธรรม ยังเป็นบุคคลที่ไม่บรรลุนิพพานก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก

**การที่ “มาร” บอกว่าภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เป็นผู้ฉลาดเฉียบ-
แหลมในธรรม ฯลฯ จึงไม่เป็นความจริง**

แม้เรื่องที่มาerkล่าวจะไม่เป็นความจริง การสั่งสอนให้บุคคลทั้งหลายบรรลุนิพพาน ยังทำได้เพียงนิดเดียว ถึงกระนั้นพระองค์ก็ไม่อาจจะต้านทานอำนาจของมารได้ ต้องตัดสินใจปลงอายุสังขาร จะปรินิพพานในอีก ๓ เดือนถัดไป เหมือนเป็นข้อกำหนด ข้อสัญญาที่ไม่อาจบิดพลิ้วได้ ทั้งที่ไม่ถูกต้องด้วยเหตุผล แต่ก็จนด้วยข้อจำกัดบางประการที่ไม่อาจจะเอาชนะมารได้

**อะไรคือสิ่งที่เรียกว่า “มาร” ที่มีอำนาจมีอิทธิพลเหนือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้ตรัสรู้แล้วด้วยพระองค์เอง**

มารคืออะไร เป็นสิ่งที่ไม่สามารถไปค้นหารายละเอียดจากตำราเล่มใดๆ ได้ เป็นเงื่อนงำที่ซ่อนอยู่ในพระไตรปิฎก ที่ไม่มีผู้ใดหยิบยกมาอธิบายให้ความกระจ่างไว้เลย

ตะวันรอนอ่อนไอ
แม่เกือบลับยังคง
ตะวันธรรมชราลอ
มุ่งศึกสู้ยุทธ์แย้ง

อัสดง
สว่างแจ่ม
แต่ยัง มั่นนา
ปราบเสี้ยนหนามมาร

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๒๐

มาร (๒)

ในพระไตรปิฎกกล่าวถึงมารไว้มากมายหลายแห่ง แต่ไม่มีผู้ใดจะอธิบาย ยืนยันในเรื่องมารที่มิกกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกนี้เลย หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านเป็นบุคคลเดียวที่ยืนยันเรื่องของมารว่ามีจริง และท่านได้กล่าวถึงมาร ไว้ในพระธรรมเทศนาหลายๆ เรื่องของท่าน

ตามรอยฯ จึงขอเจาะข้อมูลเรื่อง “มาร” จากพระธรรมเทศนาของหลวง พ่อวัดปากน้ำมาไว้ให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษา เป็นการขยายความจากเรื่องของ มารที่มิกกล่าวไว้จริงในพระไตรปิฎก ดังนี้

มารบังคับได้ทุกสิ่ง

“เวลานี้พญามารบังคับใช้สอย ให้เป็นบ่าวเป็นทาส
เขา จะใช้ทำอะไรทำได้ ให้ดำ ให้ตี ให้ชก ให้ฆ่า

ให้พินกันได้ มารบังคับ มันบังคับได้อย่างนี้นะ ให้เป็นบ่าวเป็นทาสเขา ให้เลวทรามต่ำช้า ให้เป็นคนจนอนาถา ตัดขาดทุกสิ่งทุกอย่าง เครื่องกิน เครื่องใช้บกพร่อง เครื่องกินเครื่องใช้ไม่สอยไม่มี มารเขาทำได้บังคับได้”

(จาก สติปัญญาฐานสูตร แสดงเมื่อ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

งานของพระยามาร

“เฮ้า...ต่างว่ามีครอบครัวแล้วได้อะไรบ้าง ได้ลูกคนหนึ่ง แล้วเอามาทำไมละ เอามาเลี้ยง

ลูก ๑๐ คน เอามาไว้เลี้ยง อย่างไรก็ตามก็เลี้ยง บ่นโอดแล้ว ได้ลูก ๑๐ คน เฮ้า..ได้ ๕๐ คน เฮ้า เออละสิคราวนี้ เฮ้า..เปะปะไปซี อยากได้ลูกใช้ไหมละ ไม่จริง เหลว โกงตัวเอง โกงตัวเอง ทำให้เลอะเลือน ไม่เข้าไปค้นกายของตัวให้ถึงที่สุด ไม่ให้ตรวจตัวให้ถึงที่สุด

เป็นมนุษย์กับเขาทั้งที เพราะเชือกเลสเหล่านี้แหละจึงได้เลอะเลือน จะครองเรือนไปสักกี่ร้อยปี ก็ครองไปเถิด มันงานของคนอื่นเขาทั้งนั้น เรื่องของพญามารทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ไม่ใช่งานของตัวเอง ไปทำงานให้พญามารเขาทั้งวันทั้งคืน เอาเรื่องอะไรไม่ได้

เพราะอะไรละ เพราะไม่รู้อิโหนอิเหน่ เกิดมาพบอย่างไรก็ไปอย่างนั้นแหละ เพราะไม่ได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ได้ฝึกใจในธรรมของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ได้ฟังธรรมของสัตตบุรุษ ไม่ได้ฝึกใจในธรรมของสัตตบุรุษ ความเห็นก็เลอะเลือนไปเช่นนี้”

(จาก สติปัญญาฐานสูตร แสดงเมื่อ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

มารทำให้แก่และตาย

“สภาพความ (ความแก่ความตาย) เป็นเอง ปรุงแต่ง หรือว่าใคร ปรุงแต่งอยู่ที่ไหน

เรื่องนี้หมดทั้งประเทศ หมดทั้งชมพูทวีป หมด ทั้งแสนโกฏิจักรวาล

หมดทั้งอนันตจักรวาล ตลอดนิพพาน ภพสาม โลกันต์ มากน้อยเท่าใด
นั้น ไม่รู้กันทั้งนั้นว่าเป็นเพราะเหตุอะไร

แต่วัดปากน้ำมีคนรู้ขึ้นแล้ว เป็นดังนี้เพราะอะไร

ที่ตั้งวัยให้แก้ยับเยินไปเช่นนี้ เป็นเองหรือใครทำอยู่ที่ไหน รู้ทีเดียว
ว่าใครทำอยู่ที่ไหน รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้ คือ พญามารนั่นเองเป็นคน
ทำให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย เกิดแก่เจ็บตายอย่างยับเยิน

เกิดก็อย่างยับเยิน เตือดร้อน พ่อไม่ตาย บางทีแม่ตาย บางทีลูก
ก็ตาย แม่ก็ตาย พ่อก็ยังจะตายตามอีก โดดน้ำตายเสียอกเสียใจ

นี่พญามารทำทั้งนั้น สำหรับประทัดประหารฝ่ายพระ

ถ้าว่ามนุษย์ผู้ใดเป็นฝ่ายพระละก็ มารข่มเหงอยู่อย่างนั้นแหละไม่
ขาดสาย ไม่เช่นนั้นก็ด้วย วิธีใดวิธีหนึ่ง บางทีหมั่นไส้หนัก ทำเก่งกาจ
อวดดีอวดดี ให้ฆ่ากันตายเสีย ให้กินยาตายเสีย ให้โดดน้ำตายเสีย
ให้ผูกคอตายเสีย

นี่ใครทำ พญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ใคร

**ไม่มีใครรู้ แสนโกฏจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกาย
มีเท่าไรไม่มีใครรู้ ไม่รู้เรื่องทีเดียว ในเรื่องนี้ว่าพญามารเขาคอย
บีบคั้นอยู่ ให้เกิด แก่ เจ็บ ตาย**

ให้เกิดก็เกิดอย่างยับเยิน หน้าบิดหน้าเบี้ยว เตือดร้อน ด้วยกันทั้ง
สองฝ่าย ไม่ตายคางก็ เหลือง เทียว ไม่ตายก็เกือบตาย นี่พญามารเขาทำ

ตามปกติแล้วไม่เป็นดังนี้ เกิดก็อย่างไม่ได้เตือดร้อนนัก จะ
คลอดบุตรก็เหมือนถ่ายอุจจาระ เหมือนปัสสาวะ ไม่เตือดร้อน เหมือน
คลอดลูกออกเต้า ธรรมดานี้จะคลอดบุตรก็เหมือนถ่าย อุจจาระ เหมือน
ถ่ายปัสสาวะทีเดียว ไม่เตือดร้อนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด

**ที่เตือดร้อนยับเยินเช่นนี้ เพราะพญามารเขาส่งฤทธิ์ส่งเดช ส่ง
อำนาจ ส่งวิชาที่ศักดิ์สิทธิ์ มาบังคับบัญชาบังคับให้เป็นไป”**

ธรรมคำเป็นของมาร

“ธรรมชาวเป็นธรรมสำคัญ ธรรมคำเป็นธรรมฝ่ายของพญามาร
แท้ๆ ไม่ใช่ของพระ ของพระเป็นฝ่ายธรรมชาวแท้ๆ ไม่ใช่ธรรมคำ ตรง
กันข้ามดังนี้

แต่ว่าผู้ประพฤติปฏิบัติในพระธรรมวินัยของพระศาสดา ทั้งภิกษุ
สามเณร อุบาสกอุบาสิกา ไม่รู้จักชัดว่าปฏิบัติดังนี้เป็นธรรมคำ ปฏิบัติ
ดังนี้เป็นธรรมชาว ไม่รู้จักชัด จะรู้จักชัดต้องจัดกาย วาจา ใจ ออกไปเป็นขั้นๆ

ทุจจริตกาย วาจา จิต นั้นเป็นธรรมคำ

สุจจริตด้วยกาย วาจา จิต นั้นเป็นธรรมชาว

ทำใจให้ผ่องใส นั้นเป็นธรรมชาว

ถ้าใจมืดมัวขุ่นหมอง นั้นเป็นธรรมคำ

นี่เป็นธรรมคำธรรมชาว มีลักษณะอย่างนี้

ชั่วเป็นฝ่ายดำทั้งนั้น ดีเป็นฝ่ายขาว

ที่นี้ฝ่ายธรรมคำ

ใจมนุษย์มือภิกษมา พยาบาท มิจฉทัญญู นี้ฝ่ายธรรมคำ(ของ)กายมนุษย์
ตลอดกายมนุษย์ละเอียด

กายทิพย์ มีธรรมคำ โลกะ โทสะ โมหะ ตลอดกายทิพย์ละเอียด นี้
เป็นฝ่ายธรรมคำ

กายรูปพรหมทั้งหยาบทั้งละเอียด มีราคะ โทสะ โมหะ นี้เป็นฝ่าย
ธรรมคำ ตลอดจณรูปพรหม ละเอียด

กายอรูปพรหม มีกามราคานุสัย ปฏิฆานุสัย อวิชชานุสัย ทั้งหยาบ
ทั้งละเอียด นี้เป็นฝ่ายธรรมคำ

ฝ่ายธรรมชาว

ให้ทาน เมตตา สัมมาทิฏฐิ นี้กายมนุษย์ทั้งหยาบทั้งละเอียด

กายทิพย์ ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ไม่โลภตั้งอยู่ในความให้ ไม่โลภ

อยากได้ของเขา ให้ของตนแก่เขา ไม่โกรธตั้งอยู่ในเมตตา ไม่หลงตั้งอยู่ในความเห็นชอบ นี่เป็นฝ่ายธรรมชา

ไม่กำหนด ไม่ขัดเคือง ไม่หลงมกมาย ไม่กำหนดคือคลายกำหนดเสียแล้ว ไม่มีกำหนด ไม่ขัดเคือง มีความเมตตาเป็นปุเรจาริก ไม่หลงรู้แจ้งเห็นจริงดังนี้ นี่เป็นธรรมฝ่ายขาว กายรูปพรหม

ปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา นี่เป็นธรรมฝ่ายขาว ไม่ใช่ฝ่ายดำ ให้รู้จักคลองธรรมดังนี้ นี้คลองธรรมดั่งนี้ยหนึ่ง

อีกนัยหนึ่ง คลองธรรมที่เป็นธรรมดำธรรมชาวนะ นี้ลึกซึ่งสว่างไสว ปฏิบัติลงไปแล้ว เห็นดวงใส ดุจกระจกคั่นฉ่องส่องเงาหน้า

เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา เห็นดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์ละเอียดก็สว่างไสว

เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายทิพย์ กายทิพย์ก็สว่างไสว

เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะเห็นชัดทีเดียว เห็นชัดดั่งนั้น นี่เป็นธรรมชา

ถ้าเห็นกายทิพย์ละเอียด กายทิพย์ละเอียดก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายรูปพรหม กายรูปพรหมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายรูปพรหมละเอียด กายรูปพรหมละเอียดก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายอรูปรหม กายอรูปรหมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายอรูปรหมละเอียด กายอรูปรหมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายธรรม กายธรรมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายธรรมละเอียด กายธรรมไสดา กายธรรมไสดาละเอียด กายสกทาคา กายสกทาคาละเอียด กายธรรมอนาคา กายธรรมอนาคา-

ละเอียดยกกายธรรมพระอรหัต กายธรรมพระอรหัตละเอียดยก เป็นลำดับขึ้น
ไปดังนี้ นี้เรียกว่าชกธรรมชาวม ไม่ใช่ชกธรรมดำ

ถ้าไม่เห็นดังนี้ อยู่ในชกธรรมดำ เป็นธรรมของพญามาร เป็นบ่าว
ของพระยามารไป เป็นทาสของพญามารไป เขาบังคับใช้สอย เหมือน
เด็ก ๆ เล็ก เหมือนทาสกรรมกรไปอยู่ในกำมือของมาร นี้ให้รู้จัก
หลักฐานธรรมดำ ธรรมชาวดังนี้”

(จาก ตีลิกขณาติคาคา แสดงเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๔๙๗)

โสเป็นของพระ ดำเป็นของมาร

“กลางดวงโสเท่าดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์นั้น กลางดวงนั้นแหละมี
รอยอยู่ชนิดหนึ่งเท่าปลายเข็ม ปลายจรดนั้นแหละที่ตั้งของใจ

ถ้าดำอยู่ละก็มารตั้งเสียแล้ว ถ้าบริสุทธิ์แล้วละก็เป็นของพระแท้ๆ

ถ้าดำอยู่ละก็มารมันตั้งเสียแล้ว มารมายึดเป็นเจ้าของเสียแล้ว
ถ้าว่าโสสะอาดแล้วก็ นั่นเป็นของพระแท้ๆ”

(จาก ปกิณกะ แสดงเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๙๗)

มารทำให้ไม่สำเร็จ

“โสดา สกทาคา อนาคตา อรหัต ทำมาได้ก็จริง แต่ทำไมติด ไป
ติด อยู่แค่โคตรภูเท่านั้นเอง

ที่จะติดโสดา สกทาคา อนาคตา อรหัต ไม่ติด หลุดเสีย
เพราะเหตุอะไรจึงหลุดไป

มารเขารองรอดเสีย เขาเอาละเอียดยกมารองรอดเสีย ไม่ติด
กำลังแก้อยู่ ผู้เทศน์นี้แหละเป็นตัวแก่ละ กำลังแก่ รวมพวกแก้อยู่ที่เดียว
แก้ไขอ้ายละเอียดยกเหล่านี้ให้หมดให้ได้ หมดได้เวลาใดแล้วก็ โสดาจะ
ติด สกทาคาจะติด อนาคตาจะติด อรหัตจะติด แล้วจะเหาะเหินเดิน
อากาศกันได้ทีเดียว ว่าไม่ช้านะ ไม่เกินสองพันห้าร้อยนะ คงจะสำเร็จ
กันแน่ ไม่คนใดก็คนหนึ่งละ ไม่ต้องสงสัยกันละ จะเอาให้ได้จริงได้จัง

เชียวหนา”

(จาก มงคลสูตร (เรื่อง จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม ฯ) วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๓๗)

ก่อนจะถึงปี พ.ศ.๒๕๐๐ หลวงพ่อก็เจ็บหนัก และเจ็บป่วยต่อเนื่อง จนต้องมรณภาพในปี พ.ศ.๒๕๐๒ ข่าวความสำเร็จอย่างหนึ่งอย่างใดที่ท่านกล่าวไว้ในเทศนา จึงไม่มีหลุดรอดมาให้ได้ยิน

อิทธิพลของมารนั้นเห็นได้ชัดว่ามีมากมาย จนดูเหมือนว่า ชีวิตที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนี้อยู่ในการบังคับของมารทั้งนั้น ไม่มีใครเลยที่จะพ้นจากการบังคับของมารไปได้ แม้หลวงพ่อดีใจปากน้ำก็เช่นเดียวกัน

ชีวิตทุกชีวิตต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย

ไม่อยากแก่ ก็ต้องแก่ ไม่อยากเจ็บ ก็ต้องเจ็บ ไม่อยากตาย ก็ต้องตาย ไม่มีอายุวัฒนะใด ที่ทำให้คนเกิดมาแล้วไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายได้เลย

ชีวิตทุกๆ ชีวิตต่างอยู่ในครอบงำบังคับบัญชาของมารอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น จนบางครั้งบางคราวที่ได้สติก็มีความรู้สึก ว่า ชีวิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ช่างไม่มีอิสระเลย ไม่เป็นตัวของตัวเองเลย ปรารถนาอย่างหนึ่งก็ไปได้อีกอย่างหนึ่ง ไม่มีใครที่จะบังคับบัญชาสิ่งต่างๆ ให้เป็นไปตามที่ตนปรารถนาได้เลย

ชีวิตดูมีความคับแคบเหมือนอยู่ในกรงขัง แม้จะได้สิ่งของ ลาภ ยศ สรรเสริญ ฯลฯ มาบ้างตามที่ปรารถนา แต่ก็ยังเป็นของขวัญที่มีค่าเพียงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับชีวิตทั้งชีวิตที่ต้องสูญเสียไปกับความแก่ ความเจ็บ และความตาย

หากมีใครสักคนที่หาญกล้าและมีกำลังสติปัญญา ฟันฝ่าไปยังจุดที่จะเอาชนะการครอบงำบังคับบัญชาของมาร เข้าถึงความเป็นอิสระในชีวิตของตนเอง ปกครองตนเองไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ตายได้ ท่านผู้อ่านจะไปด้วยกันไหม

อาจจะดูว่ามันเป็นสิ่งที่ไกลเกินกว่าจะฝันไปให้ถึงได้ แต่หากไม่เริ่มฝัน ฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร ในเมื่อรู้ว่าความแก่ ความเจ็บ ความตาย เป็นสิ่งที่มีอยู่ หนทางแห่งการหลุดพ้นจากความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็น่าจะมีอยู่บ้าง

หลวงพ่อดำปากน้ำท่านมีเป้าหมายที่จะไปถึงจุดนั้น แม้เป้าหมายของท่านจะอยู่ไกล จนเป็นสิ่งที่คนทั้งหลายคาดไม่ถึง แต่ท่านก็เห็นเป้าหมายและวิธีการที่จะไปสู่เป้าหมายนั้น

ตอนที่ ๒๒

เป้าหมายปลายทาง

จากการศึกษาพระไตรปิฎกทำให้เราพบว่า บุคคลที่สร้างบารมีเพื่อหวังเป็นพระอรหันต์ก็มี บุคคลที่สร้างบารมีเพื่อหวังเป็นพระอัครสาวกก็มี บุคคลที่สร้างบารมีเพื่อหวังเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มี ถึงกระนั้นเราพบว่า บุคคลผู้ไปถึงฝั่งตามปรารถนาก็หาได้รอดพ้นจากการคุกคามของ “มาร” ได้ไม่ ทั้งพระอรหันต์ พระอัครสาวก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ล้วนแล้วแต่ถูกมารคุกคามแม้ในขณะที่ท่านได้บรรลุอรหัตผลแล้วทั้งสิ้น

ทำไมการบรรลุอรหัตผลจึงยังไม่พ้นการคุกคามของมารไปได้ จะมีใครสักคนใหม่ที่สร้างบารมี เพื่อหวังจะให้หลุดพ้นการคุกคามของมาร และเอาชนะมารโดยเด็ดขาดบ้าง

ท่ามกลางการแสวงหาบุคคลผู้ตั้งความปรารถนาเช่นนี้ ผ่านกาลเวลาผ่านยุคสมัยที่ไม่อาจคำนวณได้ ไม่มีประวัติศาสตร์ที่ใดได้บันทึกถึงปฏิบัติ

ความปรารถนาของใครคนใดคนหนึ่งที่ตั้งความปรารถนาจะให้หลุดพ้นจากอิทธิพลของมาร โดยสิ้นเชิงเลย

แต่กลับเป็นบุญลาภของผู้ที่ได้เกิดในยุคนี้ ที่มีบุคคลผู้ตั้งความปรารถนาอย่างนั้นจริงๆ เป็นบุคคลที่รู้จักกันในนามว่า “พระมงคลเทพมุนี(สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ” ท่านมีความปรารถนาที่จะเอาชนะการบังคับของมารให้ได้

ไม่เพียงท่านตั้งความปรารถนาเท่านั้น ท่านยังได้กระทำเพื่อไปยังจุดที่จะเอาชนะการคุกคามของมารตามที่ท่านปรารถนาอีกด้วย และท่านยังได้ทำอย่างรู้จักหนทางและวิธีการที่จะไปถึง ไม่ใช่ทำอย่างคนไร้ปัญญาที่มีความปรารถนาแต่หาวิธีการไปไม่ได้ กับทั้งท่านยังได้กระทำอย่างต่อเนื่อง ไม่ย่อท้อ ด้วยน้ำใจอันเด็ดเดี่ยว เพื่อมุ่งหวังสิ่งเดียวคือการไปถึงจุดที่หลุดพ้นจากการบังคับของมารตามที่ท่านปรารถนาให้ได้

เพื่อให้รู้ถึงเป้าหมายปลายทาง ในการเอาชนะการบังคับของมารที่หลวงพ่อดปากน้ำ ท่านตั้งความปรารถนาไว้นั้น ตามรอยฯ จึงขอน้อมนำพระธรรมเทศนาของท่านมาเป็นแนวทางส่องให้เห็นเป้าหมายปลายทางของหลวงพ่อดปากน้ำ ดังนี้

สู้กับความแก่และความตาย

“เวลานี้เขารู้ว่าสมภารวัดปากน้ำ(พระมงคลเทพมุนี: ผู้เทศน์) กำลังสู้กับความแก่และความตาย

สู้จริงๆ ผู้เทศน์นี้แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้แล้ว วินาทีนี้ไม่ได้หยุด เพียรสู้ความแก่ ความตาย ไม่ได้ถอยกันเลย

พญามัจจุราชมีเท่าไรจับกันหมด ตริ๊งกันหมด ลงโทษกันหมดทีเดียว มีเท่าไรไม่ให้ทำลายพระ ไม่ให้ข่มเหงพระได้ ให้เลิกข่มเหง ให้เลิกทำลายพระเสียให้ได้

จะแก้ความแก่ความเจ็บความตายใหม่ ไม่ให้มีแก่ ไม่ให้มีเจ็บ ไม่ให้มีตาย

เมื่อเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็ให้เป็นมนุษย์เด็กๆ ก็อย่างหนึ่ง รู้กันได้ชัดๆ เด็กๆ ก็รู้ ไม่สวยไม่งามนักพอสมควร ถ้ายิ่งแก่หนักเข้า ยิ่งสวยงามหนักเข้า ยิ่งแก่หนักเข้าก็ยิ่งสวยงามหนักเข้า แล้วก็โตหนัก

เข้าด้วย ผิดกัน (ผิดกันกับในปัจจุบันนี้ ที่ยิ่งแก่งยิ่งหมดความสวยงาม ยิ่งเหี่ยวแห้งลงไปเรื่อยๆ) โตหนักเข้าๆ สวยงามหนักเข้า โตหนักเข้า สวยงามหนักเข้า ไม่มีไขลงกัน มีแต่ไขขึ้นกันไป ไม่มีถอยกลับกัน

พอครบบารมีของตนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์ อย่างไม่อย่างหนึ่ง ก็เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ต้องไปทรมานให้เหนื่อยยากลำบากแต่อย่างหนึ่งอย่างใด อยู่ในบ้านในช่องตามชอบใจ พอครบกำหนดเข้า ก็เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ทีเดียว เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เวลาไปนิพพานไม่ต้องถอดสักกายหนึ่ง

กายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด กายธรรม กายธรรมละเอียด กายธรรมโสภา กายธรรมโศดละเอียด กายธรรมสกทาคา กายธรรมสกทาคาละเอียด กายธรรมอนาคา กายธรรมอนาคาละเอียด กายธรรมอรหัต กายธรรมอรหัตละเอียด ไม่มีถอดกันเลย ไปทั้งดุ้นทั้งก้อน ไปนิพพานหมดทั้งดุ้นทั้งก้อนทีเดียว

นี่ที่สมภารวัดปากน้ำรบกับพญามัจจุราช รบความแก่ความตาย รบเท่านี้ แก้ให้เป็นอย่างนี้

ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ สมภารวัดปากน้ำไม่แรมราตรีที่อื่นละ ยอมตาย ไม่ถอยกันเลย

.....
พระยามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร

เวลานั้นหมดทุกขในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี หมดแก่ หมดเจ็บหมดตายในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี

มีความสุขเหมือนอย่างกับท้าวสุวรรณค์ หรือเหมือนกับท้าวพรหม หรือเหมือนกับพระนิพพาน สุขขนาดนั้น เป็นสุขสำราญขนาดนั้น”

ยังไปไม่ถึงที่สุด (๑)

“ผู้เทศน์เองก็ได้คั่นคว่ำหาเหตุผลเหล่านี้หนักหนา แต่ว่ายังไปไม่ถึงที่สุด ไปยังไม่สุดในวิราคธาตวิราคธรรม ถ้าไปสุดเวลาไรละก็ วิชาวัดปากน้ำ วิชาของผู้เทศน์นี้สำเร็จเวลานั้น ภิกษุ สามเณรจะต้องเหาะเหินเดินอากาศได้ทันทีทีเดียว ไม่ต้องไปสงสัยละ ถ้าไปสุดวิราคธาตวิราคธรรมละ

เวลานี้กำลังไปอยู่ทั้งวันทั้งคืน วินาทีเดียวไม่ได้หยุดเลย ตั้งใจจะไปให้สุดวิราคธาตวิราคธรรมนี้แหละ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ นับปีได้ ๒๒ ปี กับ ๖ เดือนเศษแล้ว ๒๒ ปี ๖ เดือนเศษแล้วเกือบครึ่งละ จะไปให้สุดวิราคธาตวิราคธรรมให้ได้ แต่มันยังไม่สุด แต่มันจะอีกกี่ปีไม่รู้แน่นอน...

ถ้าว่าสุดแล้วก็รู้ดอก ไม่ต้องสงสัยละ รู้กันหมดทั้งสากลโลก

ถ้าสุดเข้าแล้วก็ ครอบงำพื้นโลกกันหมด มนุษย์ในสากลโลกร่วมเย็นเป็นสุขหมด ไม่ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ มีผู้เลี้ยงเสร็จ เป็นสุขเหมือนอย่าง กับพระ เหมือนอย่างกับเทวดา เหมือนกับพระนิพพาน สุขวิเศษไพศาลอย่างนั้น จะได้พบแน่ละ แต่ว่าขอให้ไปสุดวิราคธาตวิราคธรรมเสียก่อน”

(จาก ธรรมนิยามสูตร แสดงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๗)

ไปยังไม่ถึงที่สุด (๒)

“ที่สุดอยู่ที่ไหนละ ผู้เทศน์ยังเรียนวิชาไปไม่ถึง ยังไม่ถึงที่สุด ๒๓ ปี ๔ เดือนเศษแล้ว ยังไม่ถึงที่สุดเลย ขยับไปที่ๆ หนึ่งนั้นนับครั้งไม่ถ้วน นับชั้นไม่ถ้วน นับอสงไขยไม่ถ้วน นับอายุก็ดวง ยังไม่ถ้วน ไม่ไปสุดเลย ถ้าสุดเวลาไรถึงที่สุดของการรักษาแล้วละก็ มนุษย์เลิกแก่ เลิกเจ็บ เลิกตายทีเดียว นี่กำลังพยายามทำไป”

(จาก อริยทรัพย์ แสดงเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๗)

ถึงที่สุดก็ปกครองตัวเองได้

“ผู้เทศน์นี้สอน เป็นคนสอนเอง ๒๓ ปี ๕ เดือนนี้ ได้ทำไปอย่างนี้แหละ ไม่ถอยหลังเลย ยังไม่สุดกายของตัวเอง เมื่อยังไม่สุดกาย ของตัวเองแล้ว ตัวเองก็ยังไม่ปกครองตัวเองยังไม่ได้ ยังมีคนอื่นเป็นผู้ปกครองลั๊บบๆ เพราะไม่ไปถึง(ไปไม่ถึง) ถ้าไปถึงที่สุดแค่ไหน เขาก็ปกครองได้แค่นั้น

นี่ผู้เทศน์ยังแนะนำสั่งสอนให้ไปถึงที่สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเอง เมื่อถึงที่สุดสายธาตุ สายธรรมของตัวเองละก็ เป็นกายๆ ไปดังนี้ ตัวเองก็จะปกครองตัวเองได้ ไม่มีใครปกครองต่อไป ตัวเองก็เป็นใหญ่ในตัวเอง ตัวเองก็จะบันดาลความสุขให้ตัวเองได้ กำจัดความทุกข์ได้ ไม่ให้เข้ายุ่งได้ นี่คนอื่นเขายังบันดาลอยู่ คนอื่นเขายังให้อยู่

เหมือนความแค้นนี้ เราไม่ปรารถนาเลย เขาก็ส่งความแค้นมาให้ เราก็ต้องรับอภัยความแค้นนั้นแหละ ความเจ็บละ เราไม่ปรารถนาความเจ็บ เขาก็ส่งความเจ็บมาให้ ความตายละ เราไม่ปรารถนาเลย เขาก็ส่งความตายมาให้

เพราะเหตุไร เพราะเหตุว่าตัวเองไม่เป็นใหญ่ ด้วยตัวของตัวเอง คนอื่นเขามาปกครอง ผู้อื่นเขาปกครองเสีย เขาให้ เขาส่งมาให้ ความแค้น ความเจ็บ ความตาย ตัวมีความรู้ไม่พอ ก็ต้องรับ

เหมือนดังนี้ เราอยู่(ใน)ปกครองประเทศไทย ประเทศไทยเขาต้องการอย่างไร ผู้ปกครองเขาต้องการอย่างไร เราก็ต้องไปตามเขา ไม่ตามเขาไม่ได้ ต้องอยู่ในปกครองเขา

ถ้าจะอยู่นอกปกครองเขา ต้องไปให้ถึงที่สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเอง ไปถึงที่สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเองละก็ ในที่สุดนั้นไม่มีใครปกครองเลย เราปกครองของเราเอง เราก็ไม่ต้องรับความแค้น ความเจ็บ ความตายก็ได้ เพราะเรามีอำนาจพอแล้ว เราไม่อยู่ในปกครองก็ได้ตามความปรารถนา แต่ว่าต้องไปให้สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเอง ถ้าสุดสาย

ธาตุสลายธรรมของตัวไม่ได้ละก็ เลี้ยงเอาตัวรอดไม่ได้”

(จาก พุทธอุทานคาถา แสดงเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

จากพระธรรมเทศนาที่ยกมากล่าวอ้างถึงข้างต้นนี้ ทำให้เราได้ทราบว่าหลวงพ่อดาวนาค เรียกเป้าหมายปลายทางที่ท่านมีความปรารถนาจะไปให้ถึงนั้นว่า **“ที่สุด”** บ้าง **“สุดวิราคะสุดวิราคะธรรม”** บ้าง **“สุดกายของตัวเอง”** บ้าง **“สุดสลายธาตุสลายธรรมของตัวเอง”** บ้าง โดยเมื่อไปถึงที่สุดแล้ว หลวงพ่อบอกไว้ชัดว่าจะมีลักษณะดังนี้

๑. “พระยามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร เวลานั้นหมดทุกขในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี”

๒. “พระยามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร.....หมดแก่หมดเจ็บหมดตายในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี”

“ถ้าสุดเวลาไร ถึงที่สุดของการรักษาแล้วละก็ มนุษย์ เลิกแก่ เลิกเจ็บ เลิกตาย ที่เดียว”

๓. “ถ้าว่าสุดแล้วก็รู้ตอก ไม่ต้องสงสัยละ รู้กันหมดทั้งสากลโลก”

๔. “ถ้าสุดเข้าแล้วก็ ครอบงำพัน เลิกกันหมด”

พอจะได้เค้าโครงลักษณะเบื้องต้น ๔ อย่าง คือ ๑. หมดทุกข ๒. ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ๓. รู้กันหมด ทั้งสากลโลก ๔. เลิกครอบงำพันกัน

ลักษณะ ๔ ประการนี้ยังไม่เห็นจะมีชาวคราวบังเกิดขึ้นในโลกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุใด หลวงพ่อบอกไว้ชัดแจ้งว่า

“ที่สุดอยู่ที่ไหนละ ผู้เทศน์ยังเรียนวิชาไปไม่ถึง”

หลวงพ่อดาวนาคตัวว่าเป็นพระอรหันต์ หรือพระพุทธเจ้า แต่ท่านเป็นเพียงนักสร้างบารมีคนหนึ่ง ที่จะเอาชนะ “มาร” ให้ได้เท่านั้นเอง ซึ่งท่านก็ยังไปไม่ถึงจุดนั้น

แล้วอีกนานสักเท่าไรจึงจะไปถึง หลวงพ่อบอกว่า “แต่มันจะอีกกี่ปีไม่รู้แน่นอน”

ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกนานสักเท่าใด แต่รู้ว่าเส้นทางสายกลางที่เดินอยู่นี้ถูกต้อง และถึงเป้าหมายที่เอาชนะมาร หลุดพ้นจากการบังคับของมารโดยสิ้นเชิงได้อย่างแน่นอน

หนทางนี้เป็นหนทางสายกลางทางเดียวกับที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไปแล้วด้วยดี แต่การไปในครั้งนี้จะไปไกลกว่านั้น

มนุษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่เกิดมาแก่ เจ็บ และตายด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครที่จะหาวิธีการมาบำบัดรักษาความแก่ ความเจ็บ ความตาย ให้หายได้เลย

สันติภาพที่ทุกคนใฝ่หา จะเช่นสัญญาสงบศึกไปก็ครั้ง ก็ไม่เคยมีสันติภาพที่ถาวรแท้จริงเลย การรบราฆ่าฟันยังคงมีอยู่กระจายไปทั่วโลก แม้แต่สันติภาพในครอบครัวก็ยังหาได้ยาก แม้กระทั่งตัวเองบางวันยังรู้สึกทะเลาะกับตัวเอง ไม่พอใจตัวเอง หาสันติภาพให้กับตัวเองไม่ได้ และแม้จะมีการแสวงหาวิธีการปกครองโลก มีกลุ่มสหภาพ สหพันธ์ ตั้งกลุ่มประเทศ ตั้งเขตเศรษฐกิจ และตั้งทฤษฎีอีกหลายร้อยหลายพันทฤษฎี ก็ยังไม่มีวิธีการใด ทฤษฎีใดที่บรรลุผลสำเร็จ ในการสร้างสันติสุขที่แท้จริงให้แก่โลกได้เลย

เพราะมีวิธีการเพียงวิธีเดียวเท่านั้นที่จะให้สันติสุขที่แท้จริงบังเกิดขึ้นได้ ????

เป้าหมายที่หลวงพ่อกำลังจะไปนั้นดูไกล ทั้งไกลในระยะเวลาที่จะไป และดูว่าจะไกลจากความเป็นจริง ในปัจจุบันดูเหมือนเป็นสิ่งเพ้อฝัน เป็นเรื่องของคนที่คิดเพ้อเจ้อฟุ้งฝันไปอย่างนั้นหรือ

แต่ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ล้วนแล้วแต่เกิดจากความใฝ่ฝันในอดีตทั้งสิ้น ทั้งเรือดำน้ำ เครื่องบิน ยานอวกาศ ฯลฯ เป็นสิ่งที่ไม่อยู่ในความเป็นจริงในอดีต แต่เกิดขึ้นเป็นจริงแล้วในปัจจุบัน

แม้สมัยเมื่อพระสมณโคดม ยังเป็นพระโพธิสัตว์ลอยคอกอยู่กลางมหาสมุทร ตั้งความปรารถนาจะพ้นทุกข์ ทั้งที่ขณะนั้นยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับการพ้นทุกข์ การตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นในยุคนั้นเลย พระองค์ยังคงตั้งความปรารถนาและลงมือสร้างบารมีอยู่นานถึง ๒๐ อสงไขยกับแสนมหากัปป์

ในที่สุดแห่งการสร้างบารมีของพระองค์ท่าน จากความฝันที่จะพ้นทุกข์ที่ดูไกลจากความเป็นจริง พระองค์ทรงพบหนทางพ้นทุกข์ และในที่สุดพระองค์ก็ไปถึงเป้าหมายที่ตั้งพระทัยไว้

หลวงพ่อดูปากน้ำ ก็เช่นกันท่านมีความใฝ่ฝัน แม้ความใฝ่ฝันของท่านจะเป็น

ความฝันที่ยังไม่เคยมีใครคิดถึงมาก่อน ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อนก็ตาม แต่หลวงพ่อก็รู้
ช่องทางวิธีการที่จะไปให้ถึงความฝันนั้น เป้าหมายแม้อยู่ไกลสักเพียงใดก็แลดูใกล้
เพราะทุกคนสามารถไปถึงได้อย่างแน่นอน

ตอนที่ ๒๓

ไปสู่เป้าหมาย

เป้าหมายที่หลวงพ่อดปากน้ำจะไปให้ถึง คือการหลุดพ้นจากการครอบงำของมาร พ้นจากความแก่ ความเจ็บ และความตาย ซึ่งเป็นสิ่งที่มารทำให้เกิดขึ้นกับทุกคน แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกองค์ ก็ไม่พ้นจากการบังคับบัญชาของมารในเรื่องนี้ได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเองก็ทรงมีความพยายามจะแก้ไขในเรื่องนี้เช่นกัน ท่านทำอะไรบ้าง เรื่องมีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกชุด โดยจะขอพิจารณาในเรื่องของความเจ็บก่อน

ในพระไตรปิฎกกล่าวถึงการเจ็บป่วยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระ

อรหันต์ไว้ว่าในทางหนึ่ง ท่านรักษาโรคโดยมีหมอชิวโกมารักเป็นหมอที่ถวายเป็นการรักษาเป็นประจำ แต่ในอีกทางหนึ่งพระพุทธองค์ได้กระทำและ สั่งสอนให้กระทำการรักษาด้วยการเจริญโพชฌงค์ ๗ เป็นวิธีการรักษาโรคอย่างหนึ่ง เรื่องมีเขียนย่ออยู่ใน **โพชฌงค์สังยุตต์** (สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค) ซึ่งได้กล่าวถึงการหายจากความเจ็บป่วยด้วยการเจริญโพชฌงค์ ๗ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระมหากัสสปะ ๑ เรื่อง พระมหาโมคคัลลานะ ๑ เรื่อง และพระลัมบาลัมพุทเจ้า ๑ เรื่อง จนถึงในปัจจุบันนี้ ก็มีทสวดโพชฌงค์ปริตร ที่นิยมเชื่อกันว่าได้ฟังสวดแล้วจะช่วยให้หายเจ็บป่วยได้

โพชฌงค์ ๗ คืออะไร หลวงพ่อวัดปากน้ำได้อธิบายไว้ใน พระธรรมเทศนา เรื่อง **โพชฌงค์ปริตร** เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๙๗ ดังนี้

“สติสัมโพชฌงค์ เราต้องเป็นคนไม่เผลอสติเลย เอาสตินิ่งอยู่ ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั้น ตั้งสติตรงนั้น ทำให้ใจให้หยุด ไม่หยุดก็ไม่ยอม ทำให้หยุดไม่เผลอทีเดียว ทำจนกระทั่งใจหยุดได้ นี่เป็นตัวสติสัมโพชฌงค์แท้ๆ ไม่เผลอเลยทีเดียว ที่ตั้งที่หมาย หรือกลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ สะดือทะเลหลัง ขวาทะเลซ้าย กลางก็กั้นใจหยุดตรงนั้น เมื่อทำใจหยุดตรงนั้น ไม่เผลอสติทีเดียว ระวังใจหยุดนั้นไว้ นั่งก็ระวังใจหยุด นอนก็ระวัง ใจหยุด เดินก็ ระวังใจหยุด ไม่เผลอเลย นี่แหละตัวสติสัมโพชฌงค์แท้ๆ จะตรัสรู้ต่างๆ ได้ เพราะมีสติสัมโพชฌงค์อยู่แล้ว

ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์ เมื่อสติใจหยุดนิ่งอยู่ ก็สอดส่องอยู่ความดี ความชั่ว จะเล็ดลอดเข้ามาทำไหน ความดีจะลอดเข้ามาหรือความชั่ว จะลอดเข้ามา ความดีลอดเข้ามาก็ทำให้หยุด ความชั่วลอดเข้ามาก็ ทำให้ให้หยุด ดี - ชั่ว ไม่ฟ้องแผ้ว ไม่เอาใจใส่ ไม่กังวล ไม่ห่วงใย ใจหยุด ระวังไว้ ไม่ให้เผลอก็กแล้วกัน นั่นเป็นตัวสติวินัย ที่สอดส่องอยู่ นั่นเป็นธรรมวิจยสัมโพชฌงค์

วิริยสัมโพชฌงค์ เพียรรักษาใจหยุดนั้นไว้ไม่ให้หาย ไม่ให้เคลื่อนทีเดียว ไม่เป็นไปกับความยินดีร้ายทีเดียว ความยินดีร้ายเป็น อภิขณา โทมนัส เล็ดลอดเข้าไป ก็ทำให้หยุดนั้นให้เสียพรรณไป ให้

เสียผิวไป ไม่ให้หยุดเสีย ให้เขยื้อนไปเสีย ให้ลอกแลกไปเสีย มัวไปตีๆ
 ชั่วๆ อยู่ เสียท่าเสียทาง เพราะฉะนั้นต้องมีความเพียร กลั่นกล้ำ รักษา
 ไว้ให้หยุดท่าเดียว นี้ได้ชื่อว่า วิริยสัมโพชฌงค์

ปิติสัมโพชฌงค์ เมื่อใจหยุดลงก็ ชอบอกชอบใจ ดือกดีใจ ว่าเรื่ง
 บันเทิงใจ อ้ายนั่นปิติ ปิติตี่ใจหยุดนั้น ปิติไม่เคลื่อนจากหยุดเลย หยุด
 นิ่งอยู่นั้น นั่นปิติสัมโพชฌงค์

ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิ แปลว่า ระวังช้า หยุดในหยุด
 หยุดในหยุดๆ ไม่มีถอยกัน พอหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น หยุด
 ในหยุดๆ นั่นทีเดียว นั่นปัสสัทธิ ระวังช้าเรื่อยลงไป ให้แน่นหนาลงไว้
 ไม่คลาดเคลื่อน ปัสสัทธิ

มันคงอยู่ที่ใจหยุดนั้น ไม่ได้เป็นสองไป เป็นหนึ่งทีเดียว นั่น
 เรียกว่า สมภาวิ (สัมโพชฌงค์) ทีเดียว นั่นแหละ

พอสมภาวิหนักเข้า ๆ หนึ่งเฉย ไม่มีสองต่อไป นี้เรียกว่า อุเบกขา
 (สัมโพชฌงค์) เข้าถึงหนึ่งเฉยแล้ว อุเบกขาแล้ว

นี่องค์คุณ ๗ ประการอยู่ที่เดี๋ยวนี้ออย่าให้เลอะเลือนไป ถ้าได้ขนาดนี้

ภาวิตา พหุสีกตา กระทำเป็นขึ้นแค่นี้ กระทำให้มากขึ้น

ส่วตตุนติ ย่อมเป็นไปพร้อม

อภิณฺณาย เพื่อรู้อย่าง

นิพพานาย เพื่อสงบ ระวัง

โพธิยา เพื่อความตรัสรู้

ด้วยความกล่าวสัตย์อันนี้แหละ ขอความสวัสดิ จงมีแก่ท่าน ใน
 กาลทุกเมื่อ

ความจริงอันนี้ ถ้ามีจริงอยู่อย่างนี้ละ รักษาเป็นแล้ว รักษาโพชฌงค์
 เป็นแล้ว อธิษฐานใช้ได้ ทำอะไรใช้ได้ โรคภัย ไข้เจ็บ แก้ได้ ไม่
 ต้องสงสัยเลย”

นั่นเป็นวิธีการรักษาโรค การต่อสู้กับความเจ็บที่มิกกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า ต้องทำด้วยโพชฌงค์ ๗ ที่หลวงพ่อดัดปากน้ำได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนแล้ว คือการทำใจให้ “หยุด” นั่นเอง เป็นการเอาชนะมารในเรื่องความเจ็บได้ขั้นหนึ่ง ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้กล่าวยืนยันไว้ใน **मारสูตร** (สุดตันตปิฎก ลังยุตตนิคาย สคาถวรรค) ถึงการเอาชนะมารด้วยโพชฌงค์ ๗ ไว้ดังนี้

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงมรรคาเป็นเครื่องย่ำยีมารและเสนา
มารแก่เธอทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงฟังมรรคานั้น
ก็มรรคาเป็นเครื่องย่ำยีมาร และเสนามารเป็นไฉน
คือ โพชฌงค์ ๗ โพชฌงค์ ๗ เป็นไฉน
คือ สติสัมโพชฌงค์ ฯลฯ อุเบกขาสัมโพชฌงค์
ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นมรรคาเครื่องย่ำยีมาร และเสนามาร”

เรื่องการต่อสู้กับความแก่และความตาย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงต่อสู้เหมือนกัน พระองค์ไม่ต้องการปรินิพพานแต่เพราะพระองค์ไม่สามารถจะต่อสู้กับอิทธิพลของมารได้ จึงต้องตัดสินใจพระทัยปลงอายุสังขาร เมื่อพระชนมายุได้ ๘๐ ปี ทั้งที่ขณะนั้นอายุขัยของคนในโลกโดยเฉลี่ยจะมีอายุได้ ๑๐๐ ปี แต่บารมีอย่างพระองค์ที่สร้างมามากขนาดนั้นกลับต้องปรินิพพานในขณะที่พระชนมายุได้เพียง ๘๐ ปี เท่านั้น เรื่องราวก่อนที่พระองค์จะปรินิพพานยืนยันชัดเจนถึงการต่อสู้ของพระองค์ที่ไม่ต้องการจะปรินิพพานในตอนนั้น พระพุทธองค์ท่านได้ต่อสู้อย่างไรบ้าง ใน มหาปรินิพพานสูตร (สุดตันตปิฎก ทีฆนิกาย มหาวรรค) กล่าวไว้ดังนี้

“ดูก่อนอานนท์ ผู้หนึ่งผู้ใดเจริญอิทธิบาท ๔ ทำให้มาก ทำให้เป็น
ประหนึ่งยาน ทำให้เป็นประหนึ่งวัตถุที่ตั้ง ตั้งไว้เนืองๆ อบรมไว้ ปรารภ
ด้วยดี โดยชอบ

ดูก่อนอานนท์ ผู้นั้นเมื่อปรารภณา ก็พึงดำรงอยู่ได้ตลอดกัป เกิน
กว่ากัป

ดูก่อนอานนท์ ตถาคตแลได้เจริญอิทธิบาท ๔ แล้ว ได้ทำให้มาก
แล้ว ได้ทำให้เป็นประหนึ่งยานแล้ว ได้ทำให้เป็นประหนึ่งวัตถุที่ตั้งแล้ว
ตั้งไว้เนืองๆ แล้ว อบรมแล้ว ปรารภด้วยดี โดยชอบแล้ว

ดูก่อนอาณนท์ ตถาคตนั้น เมื่อปรารถนาก็พึงดำรง(ชนมชีพ)อยู่ได้ตลอดกัป หรือเกินกว่ากัป ดังนี้”

พระพุทธองค์ได้กล่าวบอกกับพระอาณนท์ว่า ถ้าผู้ใดเจริญอิทธิบาท ๔ ดีแล้ว จะมีอายุได้ถึงหนึ่งกัปหรือมากกว่า พระองค์ได้กล่าวกับพระอาณนท์ที่กรุงราชคฤห์ ๑๐ ครั้ง ที่กรุงเวสาลีอีก ๖ ครั้ง แต่พระอาณนท์ก็ไม่ได้ทูลอาราธนาให้พระพุทธองค์มีอายุถึงหนึ่งกัปหรือมากกว่าเลย ทำให้พระองค์ต้องปลงอายุสังขาร และปรินิพพานในที่สุด ในมหาปรินิพพานสูตรได้กล่าวไว้ว่า

“แม้เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงทำนิมิตหยาย ทรงทำโอภาสหยายอย่างนี้แล ท่านพระอาณนท์ก็สามารถรู้ได้ มิได้กราบทูลอาราธนาพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงดำรงอยู่ตลอดกัปเกิด ขอพระสுகตเจ้าจงดำรงอยู่ตลอดกัปเกิด เพื่อเกื้อกูลแก่ชนจำนวนมาก เพื่อความสุขแก่ชนจำนวนมาก เพื่ออนุเคราะห์แก่ชาวโลก เพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุข แก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ดังนี้ คล้ายกับท่านมีจิตถูกมารสิงไว้”

พุทธอุปัฏฐาก ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นอุปัฏฐากที่เลิศที่สุด ก็ยังถูกมารควบคุมไม่ได้ทูลอาราธนาให้พระพุทธเจ้ามีพระชนมชีพอยู่ไปนาน จนเมื่อพระองค์ปลงอายุสังขารแล้ว พระอาณนท์จึงทูลอาราธนา แต่นั่นก็เป็นการสายไปเสียแล้ว พระองค์ต้องปรินิพพานอย่างแน่นอน

การต่อสู้กับความแก่ความตายของพระองค์ ท่านให้นัยไว้เพียงการยึดระยะเวลาออกไป ด้วยการเจริญอิทธิบาท ๔ เท่านั้น ซึ่งไม่มีอธิบายรายละเอียดวิธีการปฏิบัติไว้แต่อย่างใด

เมื่อศึกษาพระไตรปิฎกอย่างจริงจัง และยอมรับในเรื่องของมาร ที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกแล้ว ก็คงต้องยอมรับว่ามีอะไรอีกอย่างหนึ่ง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ถึง จึงได้ถูกมารครอบงำและเอาชนะพระองค์ ทำให้พระองค์ท่านต้องปรินิพพานไปเช่นนั้น ซึ่งยังไม่มีความรู้ในทีใดให้ความกระจ่างได้ คงหวังแต่เพียงการศึกษาความรู้อย่างถูกต้องตามเส้นทางสายกลางในกลางกายเท่านั้นเอง ที่จะให้ความกระจ่างในเรื่องนี้

สำหรับบุคคลผู้มีความปรารถนาจะไปให้ถึงที่สุด หลุดพ้นจากอิทธิพลของมาร พัน ความแก่ ความเจ็บ ความตาย หลวงพ่อท่านมีวิธีการอย่างไรที่จะทำความปรารถนา ของท่านให้เป็นจริงได้

ในพระธรรมเทศนาของท่านที่กล่าวถึงการต่อสู้กับมารว่า ท่านทำมามิได้หยุดสัก วันเดียว ตัวเลขขบบอกแน่ชัด ว่าเป็นเวลากี่ปี กี่เดือน กี่วัน ดังที่ตามรอยฯ ได้นำ เสนอท่านผู้อ่านไปแล้วในตอน ที่ว่าด้วย “วันที่เริ่มทำวิชชา”

โดยสรุปว่าวันที่เริ่มทำวิชชาคือวันที่เริ่มต่อสู้กับมาร เป็นวันที่รวมทีมผู้ปฏิบัติที่ได้ เข้าถึง “ธรรมกาย” แล้วมารวมกันทำงานทางจิต ตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยแบ่งกันเป็น ผลัดๆ นั่งสมาธิกันอย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ.๒๔๗๔ เป็นต้นมา นั้นคือการเริ่มต่อสู้กับมาร เพื่อไปยังเป้าหมายปลายทางที่ท่านตั้งใจไว้

หลวงพ่อก็ไม่ได้กล่าวว่า การเข้าถึงธรรมของท่านในวันเพ็ญ เดือนสิบ ของปี พ.ศ. ๒๔๖๐ เป็นวันที่เริ่มต่อสู้กับมาร แต่กล่าวชัดเอาไว้ให้คำนวณได้ว่า วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ.๒๔๗๔ ซึ่งเป็นวันที่รวมผู้เข้าถึงธรรมกายมาปฏิบัติงานทางจิตอย่างต่อเนื่อง ๒๔ ชั่วโมง เป็นวันเริ่มต่อสู้กับมาร และไม่ปรากฏหลักฐานในที่ไหนเลยว่ามี การรวมตัวของผู้ที่ได้เข้า ถึงธรรมกาย มานั่งปฏิบัติธรรมทำงานทางจิตตลอด ๒๔ ชั่วโมงเช่นนี้ วิธีการแบบนี้เกิด ขึ้นเป็นพิเศษ สำหรับทำงานพิเศษ ของบุคคลที่ตั้งความปรารถนาแบบพิเศษ ที่ยังไม่เคย มีใครตั้งความปรารถนามาก่อนเท่านั้น

การรวมกันของบุคคลที่ได้เข้าถึงธรรมกายแล้ว เพื่อปฏิบัติงานทางจิตตลอด ๒๔ ชั่วโมง เป็นเรื่องหลักที่มีความสำคัญในการทำงาน เพื่อไปยังเป้าหมายปลายทางที่จะเอา ชนะมารโดยสิ้นเชิงได้ หลวงพ่อได้ทำงานทางจิตร่วมกับบุคคลผู้เข้าถึงธรรมกาย ตั้งแต่ วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ.๒๔๗๔ จวบจนกระทั่งท่านมรณภาพ ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นเวลาถึงเกือบ ๓๐ ปี ไม่ได้มีหยุดเลยสักวันเดียว ยากที่จะมีบุคคลกระทำ ได้ เช่นท่าน

ชีวิตของท่านด้านหนึ่งต้องทำวิชชาพร้อมกับพวกที่ได้ธรรมกายในโรงงานทำวิชชา อีกด้านหนึ่งต้องบริหารปกครองวัด และเทศนาสั่งสอนประชาชนทั่วไป

การเทศน์สอนของหลวงพ่อนั้น ท่านสอนได้แก่วิธีปฏิบัติให้ได้เข้าถึงกาย ๑๘ กาย

และหนทางไปนิพพานเท่านั้น ส่วนเรื่องเป้าหมายที่ท่านจะไปให้ถึง ณ จุดที่เอาชนะมาร พันการแก่การตายนั้น เทคนิคให้คนทั่วไปฟังไม่ได้ ท่านใช้คำว่าจะถูกนัตถุยา หรือในภาษา ปัจจุบันอาจจะพูดว่าถูกฉีดยา หรือถูกจับเข้าโรงพยาบาลบ้าไปถูกฉีดยาที่นั่นนั่นเอง จะมีก็แต่เพียงพวกที่ทำวิชาอยู่ในโรงงานทำวิชาเท่านั้น ที่คุยกันในเรื่องนี้ได้ หลวงพ่อ ได้กล่าวไว้ใน เรื่อง **บัพพโตปมคคาถา** เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ว่า

“ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา อยู่วัดปากน้ำก็จริง แต่ไม่รู้ว่าจะ
สมภารวัดปากน้ำทำอะไร นี่ อัศจรรย์นัก อยู่ด้วยกันตั้งหลายสิบปี
(ผู้เทศน์)อยู่วัดปากน้ำทำวิชานี้ ๒๒ ปี ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้ไม่มีใครรู้
ว่าทำอะไร รู้แต่นิดๆ หน่อยๆ รู้จริงจังลงไป ไม่มี มีก็ผู้ที่ทำวิชาด้วยกัน
รู้จริงเห็นจริงกันลงไปทีเดียว ทำอยู่ทุกวันๆ นั่นละ ก็รู้จริงเห็นจริง นี่
เป็นวิชาลึกลับอย่างนี้”

การไปให้ถึง “ที่สุด” ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ผู้สร้างบารมีในสายนี้นอกจากจะมีวิธีการ พิเศษ คือการรวมตัวของผู้ที่ได้เข้าถึงธรรมกายทำงานทางจิต ตลอด ๒๔ ชั่วโมง แล้ว การสร้างบารมีของผู้ที่จะเข้ามารวมปฏิบัติงานทางจิต จึงน่าจะแตกต่างไปจากการสร้าง บารมีของนักสร้างบารมีที่ผ่านมามีด้วย

ในพระไตรปิฎก เรื่องเกี่ยวกับ “พุทธวงศ์” (สุดตันตปิฎก ขุททกนิกาย) เป็นการ อธิบายถึงพระพุทธเจ้าในอดีตที่ผ่านมาว่ามีชื่ออะไร มีประวัติการสร้างบารมีมาอย่างไรบ้าง เป็นที่น่าแปลกกว่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ล้วนแล้วแต่ได้อภิเษกสมรส(แต่งงาน) จนกระทั่ง มีพระราชโอรสได้ ๑ คน แล้วจึงออกบวชด้วยกันทั้งสิ้นทุกพระองค์ ไม่มีสักพระองค์ที่ ประสูติมาแล้วไม่ต้องแต่งงาน ได้ประพฤติพรหมจรรย์มาตั้งแต่เกิด จนกระทั่งได้สำเร็จ พระอรหัตตผล เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ดังนั้นการสร้างบารมี เพื่อไปยังจุดที่ยังไม่เคยมีใครไปถึงนี้ จึงมีกรณีพิเศษที่น่า จะเป็นการสร้างบารมี ที่อาศัยการประพฤติพรหมจรรย์ตั้งแต่เกิดมา ไม่ต้องแต่งงาน มุ่ง ทำความบริสุทธิ์ของตนเองตลอดไปตลอดชาติที่ได้เกิดมา จึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าคิด ในการสร้างบารมีไปให้ถึง “ที่สุด” ได้ ซึ่งหลวงพ่อดีปปากน้ำได้กล่าวตักเตือนไว้ใน พระธรรมเทศนา เรื่อง **สติปัญญาฐานสูตร** เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗ แล้วว่า

“จะครองเรือนไปสักกี่ร้อยปี ก็ครองไปเถิด มั่นงานของคนอื่นเขา
ทั้งนั้น เรื่องของพระยามารทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของตัว”

เรื่องของมารที่คุกคามพระพุทธเจ้า ก็มากระทำตอนที่พระองค์ท่านทิ้งพระราहुล
ตั้งใจจะออกบวชแล้ว ส่วนช่วงที่ใช้ชีวิตแต่งงานครองเรือนและมีลูก ไม่ปรากฏว่ามาร
มาคุกคามพระองค์เลย

หนทางของการชนะมารมีอยู่ ๕๐ ในขณะที่หนทางแพ้มืออยู่อีก ๕๐ เช่นกัน การ
ต่อสู้เอาชนะกับมาร จึงไม่ใช่เรื่องง่าย หากประมาทพลาดพลั้งไปสักชาติหนึ่งหนทางแห่ง
ชัยชนะ ก็ห่างไกลออกไป จึงต้องสร้างบารมีกันยาวนาน นานสักเท่าไรยังไม่ปรากฏ
ตั้งนั้นแล้ว หลวงพ่อจึงได้กล่าวเตือนถึงการไปให้ถึงที่สุด ที่เอาชนะการคุกคามการเป็น
บ่าวทาสของมารนี้ว่า

ใจต้องแข็งแกร่ง

“ที่จะเข้าถึงวิราชาตวิราชาธรรมนะ ต้องปล่อยชีวิตจิตใจนะ ไปรัก
ไปห่วงอะไรไม่ได้ ปล่อยกันหมดสิ้นทีเดียว ไปรักไปห่วงใยอยู่ละก็ไปไม่ได้
ไปไม่ถึงทีเดียว เด็ดขาดทีเดียว ต้องทำใจหยุดนั้นแน่ จึงจะไปถูก
วิราชาตวิราชาธรรมได้ ต้องทำใจหยุด หยุดในหยุด ไม่มีถอยกัน
ไม่มีกลับกันละ นั้นแหละจึงจะไปสุดได้ ถ้าใจอ่อนแอ ไปไม่ได้ดอก ต้อง
ใจแข็งแกร่งทีเดียวจึงไปได้”

(จาก ธรรมนิยามสูตร แสดงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๗)

มัวชมสวนดอกไม้ไม่ไปที่สุด

“พวกเราทั้งหลายนี้ไม่ได้ไปกันเลย เฉยๆ อยู่ มัวชมสวนดอกไม้
ในโลกอยู่นี่เอง ชมรูปบ้าง เสียงบ้าง กลิ่นบ้าง รสบ้าง ก็อยู่ที่เดียว
นั่นเอง ไม่ได้ไปไหนกับเขาเลย

นี่พวกจะไปก็ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา จะไปให้สุดวิราชา-
ตวิราชาธรรม

อ้าว..ไปๆ ก็เลี้ยวกลับกันเสียแล้ว ไม่ไปกันจริงๆ ไปชมสวน

ดอกไม้กันอีกแล้ว ไปเฟลิดเฟลินในบ้านในเรือนกันอีกแล้ว

อ้าวไปๆ ก็จะไปอีกแล้ว ไปๆ ก็กลับเสียอีกแล้ว พวกเราทั้งหลาย
กลับกลอกๆ อยู่อย่างนี้แหละ จะเอาตัวไม่รอด ชีวิตไม่พอ”

(จาก ธรรมนิยามสูตร แสดงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๓)

รีบเอาชนะให้ได้

“เมื่อปรากฏรู้ตัวว่าเป็นทาสพระยามารอยู่เช่นนี้ ก็ต้องช่วยรีบเปลี่ยน
ตัว ต้องรีบพยายามแก้ตัว ถ้ารีบพยายามแก้ตัวให้พ้นไปเสียได้ ก็จะไม่
ต้องแก้ ต้องเจ็บ ต้องตาย เอาชนะเสียให้ได้”

(จาก ปัพพโตปมคคาถา แสดงเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๗)

หนทางชนะนั้นมีอยู่ แต่ถ้าไม่สู้ก็ต้องแพ้อยู่รำไป ต้องแก้ ต้องเจ็บ ต้องตาย
อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น แต่ถ้าสู้ หนทางชนะก็มองเห็นอยู่รำไร

เป้าหมายแห่งชัยชนะที่หลวงพ่อดปากน้ำปรารภจะพาให้ถึงนั้น เป็นวิสัยของ
ผู้ที่มีน้ำใจอันอาจหาญ เด็ดเดี่ยว ทั้งทุกสิ่งแล้วมุ่งแสวงหาไปสู่จุดแห่งชัยชนะ จึงจะ
กระทำความสำเร็จได้ วิสัยเช่นนี้ไม่ใช่วิสัยของผู้ที่ยังครองเรือนอยู่จะพึงกระทำ หากแต่
อยู่ในวิสัยของผู้ที่ละทิ้งบ้านเรือนมุ่งไปสู่ความบริสุทธิ์ ที่จะปลดปล่อยตนเอง และมวล
มนุษยชาติให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวทาสของพระยามาร

หลวงพ่อดปากน้ำท่านทั้งชีวิตชมราวาส ที่อาศัยอยู่ในบ้านเรือน ออกบวชเป็น
พระภิกษุ เพื่อแสวงหา “ที่สุด” ชีวิตนักบวชอย่างท่าน เป็นตัวอย่างชีวิตที่ไม่กลับกลอก
ไม่ใช่ “ไปๆ ก็กลับเสียอีกแล้ว” ลีอกออกไปแล้ว ชีวิตท่านมีเป้าหมาย อยู่อย่างมี
เป้าหมาย แม้สิ้นชีวิตในชาตินี้แล้ว เป้าหมายของท่านก็ยังคงอยู่

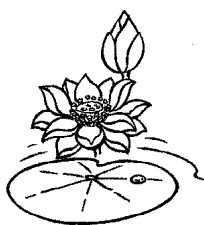
หลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นคนธรรมดา รูปร่างหน้าตาก็เหมือนคนธรรมดา แต่
ท่านไม่ธรรมดา เพราะท่านมีความปรารถนาที่คนธรรมดาไม่เคยคิด

บุคคลที่มีความปรารถนาไม่ธรรมดาเช่นนี้ จากคนที่ล้านล้านล้านล้านคนจะหาได้
ผ่านการเกิดและตายก็ล้านล้านล้านล้านคน จึงจะมีโอกาสได้พบ และเมื่อเป็นบุญลาก
ที่สั่งสมมาด้วยดี ทำให้ได้มีโอกาสประสพพบท่าน แม้จะเกิดไม่ทัน แต่ก็ยังได้พบคำสอนที่

ยังหลงเหลืออยู่ในปัจจุบันเช่นนี้แล้ว จะมีโอกาสที่จะได้ติดตามหลวงพ่อดำไปได้อย่างไร

หากท่านรู้สึกเช่นนี้ มีความกล้า มีน้ำใจอันอาจหาญที่จะร่วมเดินทางไปกับหลวงพ่อดำแล้ว ขอเชิญปลุกขวัญและกำลังใจ สวาท่วมกันเข้ามา ตามรอยฯ จะนำพาท่านผู้อ่านไปสู่การเข้าร่วมรบเอาชนะมาร ร่วมเดินทางไปสู่เป้าหมายอันยิ่งใหญ่กับหลวงพ่อดำในครั้งนี้

ตอนที่ ๒๔

ตามรอย พระมงคลเทพมุนี

จุดหมายปลายทางที่หลวงพ่อดปากน้ำจะไปนั้น เป็นปลายทางที่ยังไม่เคยมีใครไปถึง มันอาจจะดูห่างไกลอยู่ในตอนนี้ แต่ด้วยหัวใจของนักสู้ที่จะไม่มีวันยอมแพ้ให้มารบังคับขู่ขอตลอดไปได้ หลวงพ่อดปากน้ำท่านจึงได้แสวงหาหนทางของเอาชนะการบังคับขู่ของมารนั้น และท่านก็ได้พบวิธีการนั้นแล้ว กับทั้งยังได้บอกวิธีการและทำให้ดูเป็นตัวอย่างตลอดอายุขัยของท่าน

เป็นโอกาสอันดีที่ความรู้ที่หลวงพ่อดปากน้ำค้นพบยังคงมีอยู่ให้ศึกษาทำความเข้าใจกันในปัจจุบันนี้ แต่หากจะไม่ตืออยู่บ้างก็ที่ปัจจุบันนี้หลวงพ่อดปากน้ำท่านมรณภาพไปเสียแล้ว คงเหลือเพียงความรู้สึกที่ว่าจะตามรอยหลวงพ่อดปากน้ำสร้างบารมีไปกับท่านได้อย่างไร ซึ่งหลวงพ่อด

ปากน้ำท่านได้เมตตาชี้แนะไว้ในพระธรรมเทศนา เรื่อง ปัพพโตปมคาถา เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๗ ว่า

“ถ้ารู้สึกเช่นนี้ละก็ จงอุตส่าห์ว่าตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะช่วยเหลือแก้ไข ด้วยประการใดประการหนึ่ง ท่านรบศีกสำคัญอย่างนี้ ถ้าได้ชนะละก็ เราชนะด้วย เราต้องสนับสนุนด้วยทางใดทางหนึ่งให้สมควรทีเดียว”

ไม่ว่าใครก็ตามจะทำอะไรอยู่ที่ไหน เมื่อถึงที่สุดแล้วก็ได้สำเร็จ หมดแก่ หมดเจ็บ หมดตาย ไปด้วยกันทุกคน การสนับสนุนด้วยทางใดทางหนึ่งตามแต่ที่ตนเองจะถนัดก็มีส่วนร่วมในการสู้รบกับมารในครั้งนี้ด้วย มีทรัพย์ช่วยด้วยทรัพย์ มีแรงช่วยด้วยแรง มีกำลังสติปัญญาช่วยด้วยกำลังสติปัญญา มีสิ่งใดก็ใช้สิ่งนั้นมาสนับสนุนให้การช่วยเหลือ เพราะเมื่อไปถึงที่สุดแล้วก็จะได้สำเร็จไปด้วยกัน

วิธีการไปสู่จุดที่สุดที่เอาชนะการบังคับของมารนั้นมีอยู่วิธีการเดียวคือ ต้องรวมทีมของผู้ที่ได้ เข้าถึงธรรมกายแล้ว มาปฏิบัติงานทางจิตตลอด ๒๔ ชั่วโมงที่หลวงพ่อดำ ปากน้ำท่านทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว

ต้องทำไปเป็น “ทีม” วิธีการเดียวเท่านั้น ไม่สามารถจะกระทำได้ด้วยวิธีการ “ตัวคนเดียว” เลย

การทำวิชาเพื่อไปให้ถึงที่สุด จึงไม่อาจจะทำได้ด้วยการอ่านตำรับตำราที่มีการเขียนบันทึกวิธีการทำเอาไว้ เพราะหลักสำคัญอยู่ที่การทำเป็นทีม เป็นทีมที่มีมโนปณิธาน ไปสู่ที่สุดด้วยกัน งานใหญ่อย่างนี้จึงไม่อาจจะทำได้ด้วยลำพังคนเดียว

หากมุ่งหวังการไปสู่นิพพานแล้ว การศึกษาหลักการปฏิบัติจนเข้าใจแล้วนำไปปฏิบัติก็สามารถกระทำได้ ดังตัวอย่างที่มีปรากฏในพระไตรปิฎกมากมาย ที่กล่าวถึงการสำเร็จอรรถผลของพระอรหันต์ทั้งหลาย ที่เมื่อได้เรียนธรรมเป็นที่เข้าใจแล้วก็ไปแสวงหาที่วิเวกบำเพ็ญเพียรทางจิตของแต่ละองค์ไป และในที่สุดท่านก็ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ สมความตั้งใจ

แต่การไปให้ถึงที่สุดนั้น แตกต่างไปจากการสร้างบารมีในรูปแบบต่างๆ ที่ผ่านมา ดังนั้น หากจะมีการกล่าวอ้างแจกตำราให้นำไปปฏิบัติทำวิชาปราบมาร ด้วยตัวเองที่บ้านแล้ว ก็ดูจะเป็นเรื่องเลอะเลือน เพราะหากศึกษาประวัติชีวิตและ

คำสอนของหลวงพ่อดอกน้ำแล้ว ก็จะทำให้ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้เลย

การสู้รบกับมารมิได้กระทำด้วยโทสะที่มีความดันทุรังที่จะเอาชนะให้ได้ วิธีการมีเพียงวิธีเดียว คือ **การกลับเข้าไปสู่ความบริสุทธิ์ของตนเอง** การต่อสู้เป็นการทำที่ไม่ประกอบด้วยความทุกข์ยากลำบาก เหมือนการเข้าสู่สมรภูมิในทางโลก **ทุกอย่างก้าวของการต่อสู้กลับมีความสุข มีความง่าย มีความสบายไปตลอดเส้นทาง เป็นการต่อสู้ที่เรียกเอาความสุข ความบริสุทธิ์ กลับคืนมาให้สู่ตัวเองและมวลมนุษยชาติ**

ตลอดระยะเวลาเกือบ ๓๐ ปี ขณะที่หลวงพ่อดอกน้ำมีชีวิตอยู่ ท่านใช้ชีวิตร่วมกับผู้ที่ได้เข้าถึงธรรมกายอยู่แต่ในวัดปากน้ำ ไม่ยอมไปแรมราตรี ณ ที่ใด บุคคลที่อยู่ในที่แห่งเดียว นั่งและนั่ง นิ่งและนิ่ง คุณภาพภายนอกเหมือนชีวิตที่ถูกกักขังให้อยู่ในอิริยาบถเดียว อยู่ในสถานที่แห่งเดียวเป็นเวลานานๆ แต่บุคคลที่ได้ใช้ชีวิตอย่างนี้กลับเป็นผู้มีความสุขพอใจที่จะได้อยู่ในสภาวะเช่นนี้ ไม่ใช่ไม่มีหนทางการใช้ชีวิตที่ดีกว่านี้ แต่เพราะการใช้ชีวิตอย่างนี้ดีกว่าหนทางการดำเนินชีวิตอย่างอื่น

พวกหนึ่งอยู่นอกโรงงานทำวิชา ทำงานสนับสนุนอยู่ภายนอก อีกพวกหนึ่งอยู่ในโรงงานทำวิชา ปฏิบัติงานทางจิต หลวงพ่อดอกน้ำกล่าวถึงพวกที่อยู่ในโรงงานทำวิชาที่มีความสามารถในการทำวิชาเป็นแล้วว่า

“พวกที่เป็นแล้ว ตั้งใจแน่วแน่ว่า ตั้งแต่วันนี้ไปเราไม่ถอยหละ เกิดมาเราไม่เคยพบวิชา (อย่าง)นี้ เราจะต่อสู้ อย่างอื่นสู้ไม่ได้ทั้งนั้น เราจะหันสู้(ด้วย)วิชานี้กันสุดฤทธิ์สุดเดช เอาให้ถึงหมดเจ็บ หมดแก่ หมดตายของพระยามารให้ได้ ให้พระยามารแพ้ให้ได้”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง ปัพพโตปมคาถา วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

เหมือนตั้งเป็นกองทัพที่มีนักรบ และมีผู้บัญชาการรบ หลวงพ่อรวมทีม รวมทัพ เพื่อการทำวิธีการพิเศษที่ไม่มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ณ ที่แห่งใด

บุคคลผู้เข้าถึงธรรมกาย ผู้มีมโนปณิธานร่วมกันในการทำงานให้มารหมดสิ้นไป ได้มารวมกันทำงานอยู่ในสมรภูมิที่ดูจากภายนอกเป็นเพียงห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ไร้การติดต่อจากบุคคลภายนอก ยังสังฆารอัตรภาพร่างกายให้เป็นไปด้วยอาหารที่ส่งมาให้เท่านั้น

ในสมรภูมิที่พร้อมรบ ๒๔ ชั่วโมง ไม่มีการพักรบ มีแต่การผลัดเปลี่ยนเวรกัน

ไปทำหน้าที่ ไปสู่ความละเอียดที่ประณีต ลึกซึ้งลงไป สูดินแดนภายในกายที่ไม่มีการเรียนรู้ จากที่ใดมาก่อน ไปสู่ความรู้ที่มีความบริสุทธิ์ ที่หลุดพ้นจากกรอบบังคับของพระยามาร ทหารนักรบผู้เข้าถึงธรรมกาย และหลวงพ่อดปากน้ำได้ทำหน้าที่เช่นนั้น จนกระทั่งหลวงพ่อดปากน้ำมรณภาพไป

ธงชัยที่โบกพริ้วอยู่ได้ล้มลงไปเสียแล้ว นักรบที่ขาดผู้บัญชาการรบ ไหนเลยจะ ต้านทานอยู่กรำศึกกับพระยามารได้ ไม่นานนัก นักรบก็ต้องกระจัดกระจายกันไป กองทัพธรรมที่เคยรวมทีมกันสู้ ก็สลายทัพไป คงเหลือแต่ความเว้งว่างของอนาคตว่า จะเป็นเช่นไร

วันเวลาผ่านไป ผ่านไปอย่างไม่อาจคาดคะเนได้ว่าจะมีบ้างไหม ที่จะมีใครสักคน ที่มีน้ำใจอาภวัญ ในการดำเนินตามรอยหลวงพ่อดปากน้ำบ้าง

๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๘ ท่ามกลางผู้ชุมนุมที่มารวมกันเรือนหมื่น บุรุษผู้หนึ่ง ได้ประกาศในท่ามกลางผู้ที่มาร่วมชุมนุมว่า

“ธรรมธาตุเหล่านี้มีอยู่แล้ว ดวงธรรมก็มีอยู่แล้ว กายมนุษย์ละเอียด ก็มีอยู่แล้ว กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมต่างๆ มี อยู่แล้ว ไม่ใช่ตัวของเราไปทำให้มี เพราะฉะนั้น ผู้ที่ไม่เข้าใจก็ว่า เป็น นิमितลोक เป็นนิมิตลวง อะไรต่างๆ เหล่านั้น เพราะเขาเข้าใจไม่ถึง ถ้าเข้าถึงแล้วไม่พูดอย่างนั้น ของเหล่านี้มีอยู่แล้ว เป็น “ตถตา” เป็นของ ที่มีอยู่ ไม่ว่าจะมึพระพุทธรูปเจ้าบังเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม กายเหล่านี้ ภพ เหล่านี้ก็มีกันอยู่ มีมาตั้งแต่เมื่อไรยังไม่มีใครทราบ ยังไม่มีศาสดาใดๆ ได้กล่าวถึง ว่ามีมาตั้งแต่เมื่อไหร่

หลวงพ่อดปากน้ำ ภาซีเจริญ ท่านมุ่งเข้าไปแสวงหาตรงจุดตรงนี้ ว่า มีมาตั้งแต่เมื่อไร ที่เป็นตถตานี้ กายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์ หยาบมาจากไหน กายมนุษย์ละเอียด ทิพย์ พรหม อรูปพรหม กระทั่ง กายธรรม สวาไปหาเหตุเข้าเรื่อยๆ หมดอายุขัยของท่านแล้วยังไปไม่หมด ท่านก็ตั้งความปรารถนาว่า มาเกิดอีกก็ต้องต่อความรู้อันนี้ต่อไปอีก ให้พบว่ามาจากไหน สิ่งที่มีอยู่แล้ว เป็นอยู่แล้วนี่

หลวงพ่อก็เช่นเดียวกัน มีความตั้งใจอย่างนี้เหมือนกัน หลวงพ่อ

ธัมมชโยมีความตั้งใจ ตั้งมั่นมายาวนานทีเดียว ๓๐ กว่าปี ๓๒ ปีแล้ว เมื่อรู้ความเป็นมาต่างๆ ทั้งหมดของตัวเองแล้ว ก็มุ่งทีเดียวว่า ธรรมชาติเหล่านี้ตั้งแต่เดิมมาจากไหน มาอย่างไร ที่มันมีอยู่แล้ว ต้องไปสืบให้ถึงที่สุดของธาตุธรรมของตัวเอง

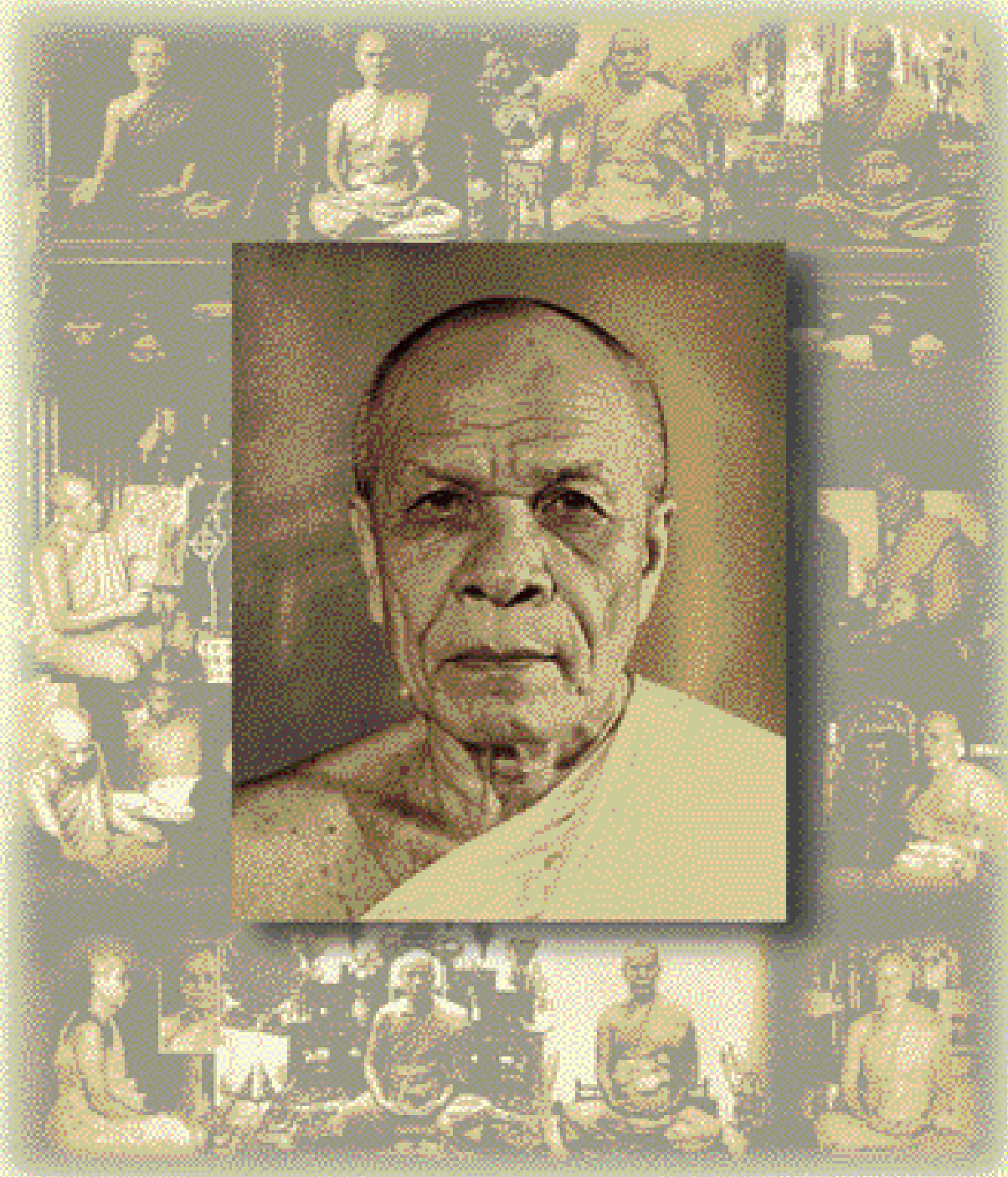
ถ้าไปไม่ถึงสุดท้าย ก็ยังเป็นบ่าวเป็นทาสเขา มีความตั้งใจที่จะไปค้น ไปศึกษาสิ่งเหล่านี้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าศึกษา จะช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์ และมันเป็นความรู้ที่ยิ่งรู้ ยิ่งเบิกบาน ยิ่งรู้ยิ่งบริสุทธิ์ เป็นความรู้คู่กับความบริสุทธิ์ เป็นความรู้คู่กับความสุข เป็นความรู้คู่กับความดี เป็นความรู้ที่น่าจะรู้ทีเดียว มีความตั้งใจมาตั้งแต่ปี ๐๗ (๒๕๐๗) ตั้งใจเรื่อยมาเลย แต่มาติดภาระกิจเกี่ยวกับการก่อสร้าง จึงทำให้สะดุดชะงักงันทีเดียว ปีนี้อายุ ๕๑ ปี มีความตั้งใจทีเดียว ถ้าสองสิ่งนี้ (มหาวิหารพระมงคลเทพมุนีและธรรมกายเจดีย์) บรรลุเป้าหมาย จะหยุดเกี่ยวกับเรื่องภารกิจการด้านหยาบนี้ จะสงวนเวลา เพื่อที่จะแสวงหาถึงที่สุดแห่งธรรมนั้น”

ปัจจุบันคณะศิษยานุศิษย์ ซึ่งได้รับการถ่ายทอดวิชาจากหลวงพ่อดอกน้ำมาทาง **คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ มี**พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)** เป็นผู้นำในการปฏิบัติธรรมตามที่หลวงพ่อดอกน้ำให้ไว้ ท่านได้ประกาศท่ามกลางสาธุชนเรือนหมื่น ในการดำเนินตามรอยหลวงพ่อดอกน้ำเช่นกัน

นับเป็นโอกาสอันดีที่เปิดกว้าง สำหรับผู้มีใจปรารถนาจะตามรอยหลวงพ่อดอกน้ำไปด้วยกัน หากท่านพร้อม ตกลงปลงใจตนเองว่าจะอยู่เป็นแนวสนับสนุนภายนอก หรือจะร่วมเข้าสู่สมรภูมิรบ เมื่อผู้นำมีความพร้อม เมื่อนั้นเราจะได้เริ่มงานที่แท้จริงงานที่รวมทีมผู้ที่ได้เข้าถึงธรรมกายปฏิบัติงานทางจิต ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ชีวิตต้องหมดสิ้นไป โยจะอยู่อย่างยอมแพ้ให้ความแก่ ความเจ็บ ความตาย บีบคั้นอยู่เช่นนั้น เพราะหนทางแห่งชัยชนะมีอยู่ เส้นทางสายนี้ไม่ได้ไปนอกตัว แต่เป็นเส้นทางภายในตัว เป็นทางสายกลางที่เริ่มจากกลางกายเราทุกคนนั่นเอง

วันเวลาข้างหน้าที่มีอยู่หวังว่า ลักวันหนึ่งที่หลวงพ่อดอกน้ำกลับมาเกิดสร้างบารมีอีกครั้ง จะได้อยู่ร่วมบรรพชากรรมกรำศึกไปให้ถึงที่สุดพร้อมกันกับท่านให้จงได้

“หยุด เป็นตัวสำเร็จ”

